PRAVDA O ANDĚLECH

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Czech

Autorská práva © 2020. Mezinárodní Publikace Nové Smlouvy.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem bez výslovného písemného souhlasu autora, s výjimkou krátkých citací uvedených, kritických článcích, odkazů a recenzích.. Veškeré dotazy směřujte na Nakladatelství.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem, elektronickými nebo mechanickými, včetně kopírování, záznamu nebo systémem ukládání a vyhledávání informací - s výjimkou recenzenta, který může citovat krátké pasáže v recenzi, která má být vytištěna v časopise nebo novinách - bez písemného souhlasu vydavatele.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogizaci v publikačních datech

Upravil a Navrhl: Mezinárodní SkupinaNové Smlouvy.

Vytištěno ve Spojeném království.

První tisk 26 května 2020

Vydalo New Covenant Publications International

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Navštivte webové stránky: www.newcovenant.co.uk

PRAVDA O ANDĚLECH

Písmo jasně ukazuje souvislost mezi viditelným a neviditelným světem — mluví o službě Božích andělů i o působení zlých duchovních bytostí, které je nerozlučně spjato s dějinami lidstva. Lidé přesto stále více pochybují o existenci zlých duchovních bytostí a Boží anděly vysílané "k službě těm, kdo mají dojít spasení", považují mnohdy za duchy zemřelých. Písmo však učí, že existují dobří i zlí andělé, a o tom, že andělé nejsou bezhmotní duchové mrtvých lidí, podává nezvratné důkazy. Andělé byli už před stvořením člověka, protože když byly kladeny základy země, "jitřní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hlahol". . Také po pádu člověka do hříchu byli posláni andělé, kteří měli hlídat strom života; a to ještě předtím, než zemřel vůbec první člověk. Andělé jsou svou podstatou nadřazení lidem, proto žalmista prohlásil, že člověk byl stvořen "málo menší andělů". Dnešní padlé duchovní bytosti stvořil na počátku Bůh jako bezhřišné tvory, povahově, mocí a slávou na stejné úrovni jako jsou i nyní Boží andělé. Zhřešili, a tím padli, spojili se, aby zneuctili Boha a zničili člověka. Připojili se k satanovi v jeho vzpouře proti Bohu, spolu s ním byli vyhnáni z nebe a poté s ním spolupracovali v boji proti Boží svrchovanosti. Písmo mluví o jejich spojenectví, o jejich vládě, jejich různých řádech, o jejich schopnostech i jejich prohnanosti, o tom, jak zákeřně ničí pokoj a štěstí člověka..

Kapitola 31

Velké Drama Věků

Ellen G. White

Tato stránka je záměrně prázdná

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformované Knihy, Přetvořené Mysle

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Poděkování

Věnováno Bohu.

Předmluva

Nová mezinárodná publikovaná smlouva znovu spojuje čtenáře s božským plánem, který váže nebe a zemi a posiluje věčnost zákona lásky. Erb archy smlouvy představuje intimitu mezi Ježíšem Kristem, jeho lidem a ústřední význam božího zákona. Jak je psáno: „Bude to smlouva, kterou učiním s domem Izraele, řekl pán, vložím svůj zákon do jejich vnitřních částí a zapíšu je do jejich srdcí a oni budou mými lidmi, a zas já budu jejich Bůh. “ (Jeremiah 31: 31-33; Židům 8: 8-10). Nová smlouva skutečně svědčí o vykoupení, které vzniklo nezmírněným sporem a bylo zapečetěno krví.

Po mnoho staletí mnozí snášeli otřesné trápení a nepochopitelný útlak, navržen tak, aby vymazal z povrchu zemského pravdu. Zejména v temném období bylo toto světlo dobře zahaleno a zakryto lidskými tradicemi a lidskou nevědomostí, protože obyvatelé světa pohrdali moudrostí a porušovali smlouvu. Zkáza zpronevěření s množícím se zlem vyvolal velikou pohromu nespoutané degenerace a diabolského nelidství, že mnoho životů bylo nespravedlivě obětováno a odmítalo se vzdát svobody svědomí. Nicméně ztracené znalosti byly obnoveny, konkrétně v období reformace.

Reformační období 16. století vyvolalo okamžik pravdy, zásadní změny a následné turbulence, které se odráží v protireformaci. Jenom že prostřednictvím tohoto svazku však jeden znovu objevuje nepopiratelný význam této jedinečné revoluce z pohledu reformátorů a dalších odvážných průkopníků. Z jejich účtů lze pochopit strhující bitvy, důvody tohoto fenomenálního odporu a nadpřirozených zásahů.

Naše motto: „Reformované Knihy, Přetvořené Mysle“, zdůrazňuje odlišný žánr literatury, vytvořený v kritickém období a jeho dopad. Rezonuje také naléhavost osobní reformace, znovuzrození a transformace. Protože gutenbergský tisk, spojený s překladatelskou agenturou, šířil principy reformované víry, asi před 500 lety, digitalizovaný tisk a online média budou komunikovat v každém jazyce světla pravdy v těchto posledních časech.

Obsah

Kapitola 1: Andělé a Vy-stručný Přehled 4
Kapitola 2: Služba andělů dnes 7
Kapitola 3: Andělé v Nebi Před Vzpourou 11
Kapitola 4: Původ Zla a Lajemna 15
Kapitola 5: Vzpurní Andělé jsou Vyhoštěni, pád Adama a Evy 22
Kapitola 6: Andělé Před a po Noeho Potopě 31
Kapitola 7: Andělé v Době Patriarchů 36
Kapitola 8: Andělé v Době Exodu 43
Kapitola 9: Andělé od Sinaje po dobytí Jericha 47
Kapitola 10: Andělé od doby Soudců po první království 54
Kapitola 11: Andělé od doby Davida po Babylónské Zajetí 60
Kapitola 12: Andělé od Babylónského Zajetí po Jana Křtitele 67
Kapitola 13: Vtělení a Raný život Kristův 74
Kapitola 14: Andělé při Kristově křtu a na Poušti 80
Kapitola 15: Dobří a zlí Andělé během Kristovy Služby 85
Kapitola 16: Andělé v Poslední části Kristova života až po Jehosmrt 90
Kapitola 17: Andělé od Kristova Vzkříšení po JehoNanebevstoupení 97
Kapitola 18: Andělé od Letnic k Posledním dnům 105
Kapitola 19: Andělé ve Zkušenosti Ellen White 117
Kapitola 20: Andělé v Závěrečných Zkouškách 123
Kapitola 21: Andělé ve Slavné Budoucnosti 133

Kapitola I: Andělé a Vy-stručný Přehled

Spojení viditelného a neviditelného světa, přisluhování Božích andělů a působení zlých duchů jsou pravdy jednoduše zjeveny v Písmu a neoddělitelně protkány do historie lidstva…

Před stvořením člověka andělé existovali; když byly položeny základy země, „když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží.“ Jób 38:7… Andělé jsou ve své přirozenosti nadřazeni lidem, proto žalmista říká, že bylučiněn „málo menší andělů.“ Žalm 8,6

Množství a moc andělů

V Písmu jsme informováni jak o počtu, moci a slávě nebeských bytostí, o jejich spojení s vládou Boží, tak o jejich vztahu k dílu vykoupení. „Hospodin na nebesích utvrdil trůn svůj, a kralování jeho nade vším panuje.“ A prorok říká, „I viděl jsema slyšel hlas andělů mnohých okolo trůnu .“ V přítomnosti Krále králů čekají –

„Andělé Jeho, kteříž jste mocní v síle,“ „služebníci Jeho, kteříž činíte vůli Jeho,“ „poslušní jsou hlasu slova Jeho.“ Žalm 103:19-21; Zjevení Janovo 5:11

Desettisíckrát deset tisíc a tisíce tisíců byl počet nebeských poslů, které viděl prorok Daniel. Apoštol Pavel je popsal jako „nesčíslný zástup.“ Daniel 7:10; Židům 12:22. Jako poslové Boží se pohybovali jako „prudké blýskání“ (Ezechiel 1:14), tak oslnivá je jejich sláva a tak rychlý je jejich let. Anděl, který se objevil u Spasitelova hrobu, měl vzezření „jako blesk a roucho jeho bílé jako sníh.“ Způsobil, že strážní se zděsili a „učiněni jsou jako mrtví.“ Matouš 28:3,4

Když nadutý Asyřan Senacherib haněl Boha a rouhaje se Mu hrozil Izraeli zničením, „tedy stalo se té noci, že vyšel anděl Hospodinův, a zbil v vojštěAssyrském sto osmdesáte pět tisíců.“… „vyhladil každého udatného i vývodu i kníže v vojště krále Assyrského, tak že se s hanbou velikou navrátil do země své.

2. Královská 19:35; 2. Paralipomenon 32:21.

Andělé pomáhají Božím dětem

Andělé jsou vysíláni s poselstvím milosrdenství k dětem Božím. K Abrahamovi se zaslíbeními požehnání; k branám Sodomy, aby zachránili spravedlivého Lota od hořící zkázy; k Eliáši, když hynul únavou a hladem na poušti; k Elizeovis ohnivými vozy a koňmi, k městečku **(TA11)** kde byl uvězněn svými nepřáteli; k Danieli, který prosil o božskou moudrost na dvoře pohanského krále, nebo když byl ponechán za kořist lvům; k Petrovi odsouzenému na smrt v Herodově žaláři; k vězňům ve Filipis, k Pavlovi a jeho společníkům při noční bouři na moři; k osvícení mysli Kornelovi pro pochopení evangelia; k vyslání Petra s poselstvím spasení k pohanskému cizinci – tak tito svatí andělé ve všech

dobách sloužili Božímu lidu.

Takto je Boží lid, vystaven záludné síle a neochabující zášti prince temnoty a ve sporu se všemi silami zla, ujišťován o ustavičné ochraně svatých andělů. Ani tento slib však není dán bez potřeby. Pokud Bůh svým dětem udělil zaslíbení milosti a ochrany, je to proto, že existuje hodně nástrojů zla se kterými se setkávají - nespočetné množství agentů, rozhodných a neúnavných. Před jejich zlomyslností a mocí nikdo nemůže být nepovšimnut.

Satan a zlí andělé

Zlí duchové, kteří na počátku stvořeni bezhříšní, byli přirozeností, mocí a slávou rovni svatým bytostem, které jsou nyní Božími posly. Ale protože padli do hříchu, spojili se, aby potupovali Boha a ničili lidstvo. Spojeni se satanem v jeho odpadnutí a spolu s ním vypovězeni z nebe, během následujících věků s ním spolupracovali v jeho boji proti božské autoritě. V Písmu je psáno o jejich spolčení a vládě, o jejich různých příkazech a řádech, o jejich inteligenci a mravní vytříbenosti a o jejich záludných útocích proti pokoji a štěstí člověka…

Nikdo není ve větším nebezpečí, že podlehne vlivu zlých andělů než ten, kdo nestojí na přímém a postačujícím svědectví Písma a popírá existenci a působení ďábla a jeho andělů. Dokud nic nevíme o jejich úskocích, jsou takřka v neuvěřitelné výhodě; mnoho lidí poslechne jejich našeptávání, přičemž si myslí, že poslouchají příkazy svého vlastního rozumu. Proto když se přibližujeme k poslední době, kdy satan vynakládá svou největší moc, aby klamal a hubil, šíří všude názor, že neexistuje. To je jeho taktikou, že skrývá sebe a způsob svého působení.

Protože se maskuje s velkou obratností, napadá lidi často otázka: “Existuje vůbec taková bytost? Důkazem jeho úspěchu jsou názory, které prohlašují ty nejjasnější části Písma za lež a v náboženském světě jsou všeobecně přijímány. A protože satan dokáže tak snadno ovládnout mysl těch, kteří si jeho vliv neuvědomují, dává nám Slovo Boží mnoho příkladů jeho zlomyslného působení a odhaluje před námi jeho tajné síly, abychom se před jeho útoky měli na pozoru.

Kristovi následovníci jsou v bezpečí

Moc a zloba satanova a jeho zástupů by nás mohly právem znepokojovat, kdybychom neměli své útočiště a vysvobození v nadpřirozené moci Vykupitele. Pečlivě se zabezpečujeme závorami a zámky, aby chránily náš majetek a naše životy před zlými lidmi; ale **(TA13)** málokdy pomyslíme na zlé anděly, kteří se neustále snaží na nás dorážet a proti jejichž útokům ve své vlastní síle nezmůžeme nic. Pokud jim to dovolíme, zmatou naši mysl, budou trápit naše těla, zničí naše majetky a naše životy. Jejich jediným potěšením je utrpení a zkáza.

Strašné je postavení těch, kteří odmítají božské požadavky a jsou vystaveni satanovým pokušením, až je Bůh ponechá nadvládě zlých duchů. Ale ti, kteří následují Krista jsou pod |Jeho ochranou bezpečni. Andělé vynikající svou silou jsou posíláni z nebe, aby je ochránili.

Bezbožník nemůže prolomit ochranu, kterou Bůh obklopuje svůj lid. GC 511-513, 516, 517.

Kapitola 2: Služba Andelu Dnes

Andělé nás hlídají

Strážný anděl je přidělen každému Kristovu následovníku. Tito nebeští pozorovatelé skrývají spravedlivého před mocí toho zlého. To ví i samotný satan, když řekl : „Zdaliž se Job darmo bojí Boha ? Zdaliž jsi Ty ho neohradil i domu jeho a všeho, což má, ze všech stran?“ Job 1:9, 10 . Síla, kterou Bůh chrání svůj lid je představena slovy žalmisty: “ Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich.“ Žalmy 34:8. O těch, kdo v Něho věří, Ježíš řekl: „Viztež, abyste nepotupovali ani jednoho z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích vždycky vidí tvář Otce mého, kterýž v nebesích jest“ Matouš 18:10. Andělé určeni k tomu, aby sloužili dítkám Božím, mají v každé době přístup k Bohu. GC 512,513.

Nevíme, co přinese den, hodina nebo příští chvíle, proto bychom nikdy neměli začínat den, aniž bychom se odevzdali nebeskému Otci. Jeho andělé nás mají chránit a pokud přijmeme jejich ochranu, budou nám stát po pravici v každém nebezpečí. Když se neuvědoměle octneme v nebezpečí, že bychom mohli šířit špatný vliv, andělé nám budou stát po boku. Obrátí nás správným směrem, vyberou slova, která máme mluvit a ovlivní naše jednání. COL 341,342.

Andělé Boží jsou všude kolem nás…O´, jak my toužíme poznat tyto věci, třást se a cítit bázeň a přemýšlet mnohem více o moci andělů Božích, kteří nás střeží a chrání než jsme činili dosud…Andělé Boží jsou z nebe pověřeni, aby strážili lidské děti, které se ale odtahují od jejich vlivu, který je omezuje a obrací se tam, kde mohou komunikovat se zlými anděly… Kéž bychom všichni poslechli příkaz apoštola Pavla (přečti si 2. Korintským 6:17,18) 5MR 125.

Andělé jsou posílání, aby sloužili dětem Božím, které jsou fyzicky slepé. Andělé stráží jejich kroky a chrání je před tisíci nebezpečími, o kterých nemají ani tušení, obklopujíce jejich cesty. WM 240.

Chtěla jsem dnes psát o Ježíši kráčejícím po moři, jak utěšuje bouři. O´, jak tato scéna na mě zapůsobila!…Majestát Boží a Jeho skutky cele zaměstnával mé myšlenky. Drží větry ve svých rukou, má pod kontrolou vody. Omezení lidé jsou pouhé tečky proti širým, hlubokým vodám Pacifiku. Jsme ale pod dohledem Božím. Andělé jsou posíláni z nebes od Jeho vznešené slávy, aby strážili malou lodičku, která se kymácí na vlnách. TDG 110. **(TA16)**

Andělé jsou zapojeni do rodinného života

Bohu může sloužit tak mnoho, ba i více, věrný pracovník doma jako ten, kdo káže slova Boží. Otcové a matky by si měli uvědomit, že jsou vychovatelé svých dětí. Děti jsou dědictvím od Boha. Měly by být cvičeny a vychovávány a jejich charakter by měl být formován tak, aby ho Bůh mohl přijmout. Pokud se v tomto díle pokračuje rozvážně, věrně a na modlitbě, andělé Boží budou takovou rodinu strážit a zcela obyčejné věci všedního života se stanou svatými.

AUCR, 6.září 1909.

Dříve než rodina opustí dům a jde do práce, měla by se celá svolat; a otec, v jeho nepřítomnosti matka by měl vroucně Boha prosit o to, aby je zachoval po celý den. Přicházejte s pokorou, srdcem plným něžnosti a s vědomím všech pokušení a nebezpečí, které číhají na vás i na vaše děti; vírou je připoutejte k oltáři žádajíce Boha aby se o ně staral. Služební andělé budou strážit děti, které jsou odevzdány Bohu. CG 519.

Andělé Boží, tisícové tisíců,…nás chrání před zlem a zadržují moci temnoty, které hledají naší záhubu. Nemáme snad důvod proč být vděčni každou chvíli, vděčni dokonce i tehdy když se nám do cesty staví viditelné překážky? ML 171.

Andělé Boží nás chrání. Nad touto zemí jsou tisíce a desetitisíce nebeských poslů poslaných Otcem, **(TA17)**

kteří zabraňují Satanu získat převahu nad těmi, kteří odmítají kráčet cestou zla. A tito andělé, kteří chrání Boží děti na zemi jsou v kontaktu s Otcem v nebi. HP 99.

Službu andělů musíme pochopit lépe, než ji chápeme. Bylo by dobré, kdyby si každé opravdové dítko Boží připomínalo, že s ním spolupracují nebeské bytosti. Neviditelné vojska světla a moci navštěvují pokorné a milé lidi, kteří věří a dožadují se zaslíbení Božích. Cherubíni a serafíni a andělé vynikající svou silou stojí po pravici Boží, „služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení“ AA 154.

Andělé osvěcují naši mysl

Bůh povolává svá lidská stvoření, aby odvrátila svou pozornost od zmatku a nepořádku kolem sebe a chválila dílo Jeho rukou. Obyvatelé nebes jsou hodni zamyšlení. Bůh je stvořil pro užitek člověka, a zatímco studujeme, andělé jsou s námi, aby osvěcovali naše mysli a chránili je před satanovými podvody. 4BC 1145.

Nebeští andělé sledují ty, kdo usilují o osvětlení. Spolupracují s těmi, kdo se snaží získat duše pro Krista. BE&ST 10.prosinec 1900.

Vaše …[služba] nemocným je vyčerpávající činností a postupně by vysušila pramen života kdyby nebyla žádná změna, ani příležitost k odpočinku, **(TA18)** a andělé Boží by vás nestrážili a nechránili. Kdybyste mohli vidět mnohá nebezpečí, kterými jste bezpečně provázeni každý den těmito nebeskými posly, vděčnost by vypukla ve vašich srdcích a našla by vyjádření vašimi ústy. Jestliže učiníte Boha svou silou, potom můžete i za nejvíce odrazujících podmínek dosáhnout plné velikosti a rozhledu křesťanské dokonalosti, o které jste mysleli, jak je těžké jí dosáhnout. Vaše myšlenky budou moci být povzneseny, budete mít vznešené cíle a smysl jednání, který vás pozvedne nad všechny nízké pohnutky. CH 384.

Bylo mi ukázáno tvé [lékařovo] ohrožení, a také mi byl zjeven tvůj strážný anděl, který tě chránil znovu a znovu před tebou samým, zadržujíc tvoji víru před úplným ztroskotáním. Můj bratře, pozvedni korouhev, pozvedni ji a nebuď mdlého srdce ani zastrašen. 8T 175.

Andělé nám pomáhají činit správně

Učte se věřit Bohu. Naučte se přijít k Tomu, který má moc zachránit…Řekněte drahému Spasiteli přesně to, co potřebujete. Ten, který řekl „nechte děti přicházet ke mně, a nezabraňujte jim,“neodmítne vaši modlitbu. On pošle Své anděly, aby vás chránili a střežili před zlými anděly, a učiní pro vás snadné to, abyste dobře činili. Potom to bude pro vás mnohem snadnější, než kdybyste se měli pokoušet jednat ve své vlastní síle. Vždy můžete postupovat takto:“Žádal jsem Boha o pomoc, a On to učiní. Budu jednat správně. Nehodlám zarmucovat drahé anděly, **(TA19)** které určil Bůh, aby nade mnou bděli. Nikdy nebudu jednat tak, abych je odsebe zapuzoval.“ AY 55, 56.

Jestliže se snažíte během dne potlačit veškeré zlé myšlenky, pak andělé Boží přijdou a budou s vámi přebývat. Tito andělé jsou bytosti vynikající svou silou. Vzpomeňte jak anděl přišel ke hrobce a římští vojáci padli jako mrtví před slávou jeho vzezření; a jestli jeden anděl může použít takovou sílu, jak by to bylo, kdyby všichni andělé, kteří jsou tu s námi,byli přítomni? Andělé jsou s námi každý den, aby nás ochraňovali a střežili před útoky nepřítele.

Nejste sami v boji proti špatnému. Kdyby opona mohla být stažena, uviděli byste nebeské anděly bojující vám po boku. Toto musí dělat; je jejich práce chránit mladé.“Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty,jenž mají dědičně obdržeti spasení?“ Desetkrát deset tisíců a tisíce tisíců andělůslouží mladým.YI Jan. 1, 1903.

Jsem velmi vděčná, že jsem mohla navštívit vaši školu [Oakwood College]. Léta jsem se snažila, jak jsem mohla, pomoci barevným lidem a nikdy jsem nikde nenašla práci s tak dobrým začátkem jako tady. Ve všech svých zkušenostech pamatujte, že andělé Boží vám stojí po boku. Vědí, co děláte; jsou přítomni, aby vás chránili. Nedělejte nic, čím byste je pohoršovali. Zatímco vy a oni pracujete, tato škola se stane posvátnou půdou. Budu toužit a po tom slyšet, jak prospíváte. Celé nebe se zajímá **(TA20)** o každý váš pohyb. Udělejme naše nejlepší v pomoci jedni druhým obdržet vítězství. Žijme tak, aby světlo nebes mohlo zářit do našich srdcí a myslí, uschopňujíc nás uchopit poklady nebes. SF Echo 1. červen 1909.

Andělé pomáhají ve snaze o záchranu ztracených.

Když nebeské inteligence vidí ty, kteří se hlásí za syny a dcery Boží, jak vynakládají kristovské úsilí, aby pomohli bloudícím, ukazujíce jemného a chápajícího ducha padlým a pokání činícím, andělé se k nim přibližují a připomínají jim všechna slova, která dokáží utišit a pozvednout duši… Ježíš dává svůj drahý život, svou osobní péči tomu poslednímu z nejposlednějších Božích dětí; a andělé, kteří vynikají svou silou, se rozkládají okolo těch, kteří se bojíBoha. HL 277.

Andělé jsou posíláni z nebeských dvorů ne aby ničili, ale aby střežili a hlídali duše vystavené nebezpečí, aby zachraňovali ztracené a přiváděli bloudící zpět do stáda. „Nepřišel jsem odsoudit, ale spasit,“ prohlásil Kristus. Nemáte potom žádná slova lítosti pro bloudící? Necháte je zahynout anebo jim podáte pomocnou ruku? Právě kolem vás jsou duše, které jsou

v nebezpečí zahynutí. Nepřitáhnete je provazy lásky blíže ke Spasiteli? Nepřestanete s vytýkáním a začnete mluvit slova, která je naplní vírou a odvahou? RH 10. květen 1906. **(TA21)**

Je předností všech, kteří dodržují podmínky, aby věděli, že je pro ně zajištěno odpuštění každého hříchu, a to zadarmo. Zbavte se všeho podezření, že Boží zaslíbení pro vás nejsou platná. Jsou pro každého pokání činícího hříšníka. Síla a milost jsou poskytovány skrze Krista a přineseny služebnými anděly každé věřící duši. SC 52.

Ti, kteří pracují pro dobro druhých, pracují v jednotě s nebeskými anděly. Mají jejich neustálou společnost, jejich ustavičnou službu. Andělé světla a moci jsou vždycky nablízku, aby chránili, utěšovali, léčili, vyučovali a inspirovali. Nejvyšší vzdělání, nejopravdovější výchova, nejvýše postavená služba umožněná lidským bytostem na tomto světě je jejich. RH 11. červenec 1912.

Nebeští andělé postupují k lidským myslím, aby je vyburcovali ke zkoumání biblických pravd. Bude vykonáno ještě mnohem větší dílo, které ještě nebylo vykonáno a nic z této slávy nebude přičteno lidem, protože andělé, kteří slouží budoucím dědicům spasení, pracují dnem a nocí. CW 14O.

Bůh by mohl přenechat dílo evangelia a celé dílo Jeho milující služby nebeským andělům. Mohl by použít i jiné prostředky k vykonání Jeho záměru. Ale ve své nekonečné lásce vybral nás, abychom se stali spolupracovníky s Ním, s Kristem a anděly, abychom se mohli dělit o požehnání, radost, duchovní pozvednutí, které jsou výsledky této nesobecké služby. SC 79. **(TA22)**

Andělé posilují naši víru

„Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteří se ho bojí, a zastává jich.“ Žalm 34:7. Bůh pověřuje své anděly, aby zachraňovali Jeho vyvolené před pohromami, chránili je „od nakažení morního vlekoucího se v mrákotě“ a „povětří morního v polední čas hubícího.“ Žalm 91:6. Znovu a znovu andělé mluvili s lidmi, tak jako mluví člověk se svým přítelem, a vyváděli je na bezpečná místa. Znovu a znovu povzbuzující slova andělů obnovila poklesléhо ducha věrných a povznášela jejich mysli nad pozemské věci. Způsobila, že mohli vírou vidět bílá roucha, koruny a palmové ratolesti vítězství, které vítězové získají, když budou stát kolem velkého bílého trůnu. AA 153.

Stojí při nás zástupy nepřítele, které se snaží uvést lid Boží do hanby a zástupy nebes, desettisíckrát deset tisíc andělů, kteří střeží a chrání pokoušený lid Boží, pozvedávají a posilují jej. To jsou ti, kteří při nás stojí. A Bůh říká těm, kdo v Něho věří: Budete se procházet mezi nimi. Nebudete poraženi mocnostmi temna. Budete stát přede mnou před zraky svatých andělů, kteří jsou posíláni, aby sloužili dědicům spasení. GCB 23. duben 1901.

Kapitola 3: Andělé v Nebi Před Vzpourou

Kristus jako Stvořitel – Bůh

Dříve než byli stvořeni lidé nebo andělé, Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. Svět byl učiněn Jím „a bez Něho nic není učiněno, což učiněno jest.“ Pokud Kristus učinil všechny věci, existoval před všemi věcmi. Slova, která jsou v souvislosti s tím mluvena, jsou tak přesvědčivá, že nenechají nikoho na pochybách. Kristus byl Bohem podstatou a v tom nejvyšším smyslu. Byl Bohem od věčnosti, Bohem nade vším, požehnaným navěky.

Pán Ježíš Kristus, božský Syn Boží, existoval od věčnosti, zvláštní osoba, přesto jedno s Otcem. On byl tou překonávající slávou nebes. On byl velitelem nebeských inteligencí a zbožňující poctu, kterou Mu prokazovali andělé, přijímal svým právem. RH 5. duben 1906.

Skrze Šalamouna Kristus prohlásil: „Hospodin měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi časy. Před věky ustanovena jsem, před počátkem, **(TA23,24)** prvé než byla země…Když ukládal moři cíl jeho, a vodám, aby nepřestupovaly rozkázání Jeho, když vyměřoval základy země: Tehdáž byla jsem od Něho pěstována, a byla jsem Jeho potěšení na každý den, anobrž hrám předNím každého času.“ Přísloví 8:22-24, 29,30.

Když mluví o své pre-existenci, Kristus přenáší mysl zpět přes nedatované časy. Ujišťuje nás, že nikdy nebyla doba kdy by nebyl v úzkém vztahu s věčným Bohem…byl s Bohem jako jeden vychovaný s Ním. ST 29. srpen 1900.

Co je dílo andělů ve srovnání s Jeho (Kristovou) blahosklonností? Jeho trůn je od věčnosti. Vztyčil každý oblouk a pilíř ve velkém chrámě přírody. HP 40.

Kristus Slovo, jednorozený Boží byl jedno s věčným Otcem – jedno v přirozenosti, v povaze a v záměru – jediná bytost v celém vesmíru, která měla přístup do všech rad a záměrů Božích. GC 493.

Dříve než povstal hřích, měl Bůh plán

Bůh a Kristus věděli od začátku o odpadnutí satanově a o pádu Adama, svedeného záludnou mocí odpadlíka. Plán spasení byl vytvořen, aby zachránil padlou rasu a postavil ji pod další zkoušku. Kristus byl postaven do úřadu prostředníka od stvoření Boha, ustanoven od věčnosti aby byl naším **(TA25)** zástupcem a naší jistotou. 1 SM 25O

Bohu jsou známy všechny Jeho skutky a smlouva milosti (nezasloužená přízeň) existovala v Boží mysli již od věčnosti. Nazývá se věčnou smlouvou; protože plán spasení nebyl vytvořen až po pádu člověka, ale byl tím, co je „podlé zjevení tajemství od časů věčných skrytého, nyní pak zjeveného i skrze písma prorocká, podlé poručení věčného Boha, ku poslušenství víry všechněm národům oznámeného.“ Římanům 16:25,26. ST 5. prosinec 1914.

Plán našeho vykoupení nebyl jen dodatečným nápadem, plánem vytvořeným až po Adamově pádu. Byl zjevením „tajemství od časů věčných skrytého.“ Římanům 16:25. Byl odhalením zásad, jež jsou od věčnosti základem Božího trůnu…Bůh nenařídil, aby vznikl hřích, avšak předvídal jeho existenci a učinil opatření, jak čelit této hrozné havárii. DA 22

Stvoření andělů

Skrze svého Syna Bůh stvořil všechny nebeské bytosti. „Nebo skrze Něho stvořeny jsou všecky věci,…buďto trůnové neb panstva, buďto knížatstva neb mocnosti; všecko skrze Něho a pro Něho stvořeno jest.“ PP 34.

Před stvořením člověka andělé už existovali; **(TA26)** protože když byly položeny základy země, „prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plésali všickni synové Boží.“ Job 38:7. Po pádu člověka byli andělé posláni, aby střežili strom života, ještě než zemřel první člověk. Andělé jsou ve své přirozenosti nadřazenější nad lidi, neboť žalmista praví, že byl učiněn „málo menším andělů.“ Žalm 8:5. GC 511.

Od věčných časů bylo Božím záměrem aby každá stvořená bytost od jasného a svatého serafína až po člověka byla chrámem pro přebývání Stvořitele. DA 161.

Všechny stvořené bytosti žijí vůlí a mocí Boží. Jsou závislými příjemci života od Boha. Od nejvyššího serafa až po toho nejponíženějšího živočicha všichni jsou naplňováni Pramenem života. DA 785.

Když Bůh stvořil tyto (andělské) bytosti, aby stály před Jeho trůnem, byly krásné a slavné. Jejich krása a svatost se rovnaly jejich vznešenému postavení. Byli ozdobeni moudrostí Boží a obklopeni nádherou nebes. ST 14. duben 1898.

Stvoření Lucifera

Bůh ho stvořil (Lucifera) dobrého a krásného téměř, jak jen to bylo možné, jaký byl Bůh sám. RH 24. září 1901.

Bůh ho stvořil (Lucifera) vznešeného a mnohými vlohami. Dal mu vysoké, zodpovědné postavení. Nechtěl po něm nic nerozumného. **(TA27)** Měl spravovat důvěru, která mu byla Bohem dána v duchu mírnosti a oddanosti, hledaje, jak by mohl vyvýšit slávu Boha, který mu dal slávu, krásu a příjemnost. SSW 1. března 1893.

I když Bůh stvořil Lucifera vznešeného a krásného a mezi zástupy andělů ho povýšil na vysoké postavení, neumístil ho mimo možnost hříchu. Bylo tov satanově

(ELLEN WHITE NĚKDY PŘEDJÍMÁ UDÁLOSTI – NAPŘ. MLUVÍ O NĚČEM, CO SE STANE V BUDOUCNOSTI, JAKOBY SE TO UŽ STALO. TADY UVÁDÍ LUCIFERA JAKO „SATANA“, I KDYŽ SE JEŠTĚ NEVZBOUŘIL. A PROTOŽE POUŽÍVALA TATO DVĚ JMÉNA -LUCIFER A SATAN- BEZ TOHO, ŽE BY UDĚLALA MEZI NIMI ROZDÍL, TATO KOMPILACE NÁSLEDUJE JEJÍHO UŽITÍ)

moci, aby se pro něj rozhodl, a tím zneužil své dary. 4 SP 317.

Luciferovo vysoké postavení

Lucifer v nebi před svou vzpourou byl důležitým a vysoko postaveným andělem, čest mu byla vzdávána téměř jako drahému Synu Božímu. Jeho vzezření stejně jako oněch andělů bylo mírné a vyjadřovalo štěstí. Jeho čelo bylo vysoké a široké, ukazujíc na jeho vysokou inteligenci. Zvláštní světlo zářilo z jeho vzezření a osvětlovalo ho jasněji a nádherněji než jiné anděly; avšak Kristus, drahý Boží Syn, ve svém postavení vynikal nade všemi zástupy andělů. On byl s Otcem ještě dříve, než byli všichni andělé stvořeni. SR 13.

Lucifer byl cherub ochránce, jeden z nejvýše postavených stvořených bytostí; stál nejblíže **(TA28)** trůnu Božímu a byl nejvíce zapojen do správy Boží vlády, nejhojněji oděn slávou Jeho majestátu a moci. ST 28. duben 1890.

Bůh sám dal satanovi jeho slávu a moudrost a učinil ho cherubem ochráncem, dobrým, vznešeným a nesmírně půvabným. ST 18. září 1893.

Mezi obyvateli nebe byl satan hned po Kristu jeden čas nejvíce poctěný Bohem a nejvýše postavený ve své moci a slávě. ST 23. červenec 1902.

Lucifer, „syn jitřenky“ ve své slávě překonávající všechny anděly obklopující Boží trůn,… byl spojen nejsilnějším poutem se Synem Božím. DA 435.

Lucifer, „syn jitřenky“, byl prvním z cherubů ochránců, svatý a neposkvrněný. Stál v přítomnosti velkého Stvořitele a nepřetržité paprsky slávy zahalující věčného Boha spočívaly na něm. PP 35.

Lucifer byl nejvyšším ze všech stvořených bytostí a byl nejpřednější v odhalování Božích záměrů vesmíru. DA 758.

Před vznikem hříchu

Pokoj a radost v dokonalé poddanosti vůle Nebes žily mezi nebeskými zástupy. Láska k Bohu byla svrchovaná, láska jeden k druhému byla nezištná. **(TA29)** Takový byl stav, který existoval věky před tím, než se objevil hřích. 4SP 316,317.

Lucifer měl poznání o nedocenitelné hodnotě věčných pokladů, které člověk nevlastnil. Zažil čistou radost, pokoj, povznášející štěstí a nefalšované blaho nebeského příbytku. Před svou vzpourou si uvědomoval uspokojení plného Božího schválení. Měl plné uznání slávy, která zahalovala Otce, a věděl, že tato moc nemá žádné omezení. ST 4. srpen 1887.

Byla doba, kdy…bylo jeho (satanovou) radostí, aby vykonával Božské příkazy. Jeho srdce bylo naplněno láskou a radostí ve službě svému Stvořiteli. ST 18. září 1893.

Satan byl nádherný, vysoko postavený anděl a zůstal by jím navěky, kdyby se nevzdálil ze své oddanosti Bohu. ST 21. prosinec 1891.

Kapitola 4: Původ Zla a Lajemna

Andělé byli stvořeni plní dobroty a lásky. Milovali se navzájem nezištnou láskou, svého Boha milovali nadevše a Jeho láskou byli pobízení konat Mu potěšení. Zákon Boží pro ně nebyl svazujícím jhem, bylo pro ně radostí činit Jeho přikázánía naslouchat hlasu Jeho Slova. Ale v tomto stavu pokoje a čistoty vzniká hřích spolu s tím, kdo byl dokonalý ve všech svých cestách. Prorok o něm píše:

„Pozdvihlo se srdce tvé slávou tvou, k zlému jsi užíval moudrosti své příčinou jasnosti své.“ Hřích je tajemnou, nevysvětlitelnou věcí. Nebyla žádná příčina pro jeho vznik, která by ho ospravedlnila. Hřích se objevil v dokonalém vesmíru jako věc, která se ukázala být neomluvitelnou. ST 28. duben 1890.

Bůh věděl o věcech, které se v budoucnosti stanou, ještě před stvořením světa. Nepřizpůsobil své záměry, aby se hodily k okolnostem, ale dovolil věcem, aby se rozvinuly a vypracovaly. Neusiloval o to, aby přivedl **(TA30,31)** tyto věci do určitých podmínek, i když věděl, že takové podmínky budou existovat. Plán, který musel být vypracován na základě odpadnutí jakékoliv nebeské inteligence, jetajemstvím, záhadou, která je skrytá od věčnosti. Ve věčných záměrech byla připravena nabídka, která měla vykonat všechno dílo, které Bůh mohl učinit pro padlé lidstvo. ST 25. březen 1897.

Vniknutí hříchu do nebe nemůže být vysvětleno. Kdyby bylo vysvětlitelné, ukázalo by se, že byly určité důvody pro hřích. Ale protože nebyla pro něj ani nejmenší omluva, jeho původ navždy zůstane zahalen tajemstvím. RH 9. březen 1886.

Bůh nestvořil zlo. Učinil pouze dobro, které bylo jak On sám…Zlo, hřích a smrt…jsou výsledky neposlušnosti, která má svůj původ v satanu. RH 4. srpen 1910.

První náznaky zla

Byla doba, kdy satan byl v souladu s Bohem a bylo jeho radostí, aby vykonával Boží příkazy. Jeho srdce bylo naplněno láskou a radostí ve službě svému Stvořiteli, dokud nezačal přemýšlet, že jeho moudrost není odvozená od Boha, ale že mu je vrozená, a že je tudíž stejně tak hodný úcty a moci jako Bůh. ST 18. září 1893.

I když Bůh stvořil Lucifera vznešeného a krásného a poctil ho vysokým postavením mezi nebeskými anděly, neumístil ho mimo možnost hříchu. **(TA32)**

Bylo to v satanově moci, aby se pro něj rozhodl, a tím i zneužil své vlastní dary. Mohl zůstat v přízni Boží, milován a uctíván andělskými zástupy, a vést je ve své vysoké pozici se šlechetnou nesobeckou péčí, používaje své vznešené moci k požehnání druhým a k slávě svého Učinitele. Ale postupně začal hledat své vlastní pocty a zapojil svou moc na upoutání pozornosti k oslavování sebe samého. Nakonec svedl anděly, nad kterými vládl, aby sloužili jemu, místo aby odevzdali své síly do služby jejich Stvořitele. 4 SP 317.

Postupně si začal Lucifer dopřávat touhu po sebevyvyšování…I když všechna jeho sláva byla od Boha, tento mocný anděl si ji začal přivlastňovat, jako kdyby patřila jemu. PP 35.

Bůh vyhlašuje Kristovo skutečné postavení

Dříve než začal velký zápas všem musela být jasně představena Boží vůle, neboť moudrost a dobrota Boží byly pramenem jejich radosti.

Král vesmíru před sebe povolal všechny nebeské bytosti, aby v jejich přítomnosti mohl vyhlásit skutečné postavení Jeho Syna a ukázat vztah, který stále uchovává ke všem stvořeným bytostem…Před shromážděnými obyvateli nebe Král prohlásil, že nikdo než Kristus, jednorozený Boží, nemůže plně vniknout do Jeho záměrů a že Mu bylo rovněž odevzdáno provedení mocných záměrů Jeho vůle. PP 36.

Velký Stvořitel shromáždil nebeské zástupy, aby mohl v přítomnosti všech andělů prokázat zvláštní **(TA33)** poctu svému Synu. Syn byl posazen na trůn se svým Otcem a zástupy svatých nebeských andělů byly shromážděny kolem nich. Poté Bůh ujasnil, co bylo Jím samým prohlášeno, že Kristus, Jeho Syn, je roven jemu; takže kdokoliv by byl v přítomnosti Jeho Syna, jako by byl v přítomnosti Jeho samého. Slov Syna mělo být stejně ochotně uposlechnuto jako slov Otce. Na svého Syna vložil Bůh autoritu aby, velel nebeským zástupům. Zvláště měl Jeho syn pracovat v jednotě s Ním v očekávaném stvoření země…

Satan na Ježíše Krista žárlil a záviděl Mu. Přesto když se andělé klaněli Ježíši, aby uznali Jeho vládu, vysokou autoritu a oprávněné postavení, satan se poklonil spolu s nimi; ale jeho srdce bylo naplněno závistí a nenávistí. Kristus byl pozván na zvláštní radu Boží, aby byl zasvěcen do Božích plánů, zatímco satan k tomu nebyl připuštěn. Nechápal záměry Boží a ani mu nebylo dovoleno je znát. Ale Kristus byl uznán za svrchovaného vládce nebe, Jeho moc a autorita byly považovány za moc a autoritu samotného Boha.

Satan si myslel, že on sám je oblíbencem mezi nebeskými anděly. Byl velice nádherný; ale…ucházel se o úroveň samotného Boha. Chlubil se ve svém postavení. Věděl, že byl uctíván anděly. Měl zvláštní poselství, které chtěl provést.

Byl blízko Boha Stvořitele a nepřetržité paprsky slavného světla zahalující věčného Boha svítily zvláště na něho. Satan přemýšlel nad tím, jak andělé poslouchali jeho příkazy s potěšením a ochotou. Nebylo jeho odění světlé a **(TA34)** krásné? Proč měl být tedy Kristus uctíván více než on? 1 SP 17,18.

Andělé s radostí uznali svrchovanost Krista, padali před Ním, vylévali svou lásku a úctu. Lucifer se klaněl spolu s nimi, ale v jeho srdci byl neznámý zuřivý boj. Pravda, spravedlnost a oddanost bojovaly proti žárlivosti a závisti. Vliv svatých andělů ho na určitou dobu jakoby získal…Ale znovu byl naplněn pýchou a vlastní slávou. Jeho touha po svrchovanosti se vrátila a žárlivosti na Krista ještě jednou popustil uzdu. PP 36,37.

Lucifer začíná své tažení proti Kristu

Satan…začal své dílo vzpoury s anděly pod jeho vedením, snaže se mezi nerozšířit ducha nespokojenosti. A pracoval na tom tak záludným způsobem, že mnoho andělů se k němu přidalo ještě dříve, než jeho záměry byly zcela jasné. RH
28. leden 1909.

Satan ctižádostivě prahnul po vznešenějších poctách, které Bůh udělil svému Synu. Začal na Krista žárlit a andělům, kteří ho uctívali jako cheruba ochránce, vylíčil, že mu není udělena pocta, jaká mu právem náleží podle jeho postavení. RH
24. únor 1874.

Lstivými pomluvami , kterými Krista představil jako toho, který zaujímá místo jež **(TA35)** patřilo jemu, Lucifer zasel semena pochybností do myslí mnoha andělů. *Educational Messenger,* 11. září 1908.

Jeho (Luciferovo) dílo podvodu bylo provedeno v takové tajnosti, že andělé v nižších postaveních si mysleli, že je Vládce nebe. TDG 256.

Andělé, kteří zůstali věrní a opravdoví, hledali způsob, jak usmířit tohoto mocného vzpurného anděla s vůlí jeho Stvořitele. Ospravedlňovali Boží čin, kterým Bůh Otec udělil Ježíši Kristu poctu, a se silnými důkazy se snažili přesvědčit satana, že mu nyní není udělováno méně pocty než předtím, kdy Otec prohlásil poctění Svého Syna. Jasně prohlásili, že Kristus je Synem Božím, který s Ním existoval ještě dříve, než byli stvořeni andělé; že vždy stál po pravici Boží a o Jeho mírné milující autoritě dosud nebylo pochyb; že nedával žádné příkazy, ale bylo radostí nebeských zástupů Jeho vůli vykonávat. Dokazovali, že Kristova zvláštní pocta získaná od Otce v přítomnosti andělů neubírá nic z jeho (satanovy) pocty udělované mu dosud. 1 SP 19.

Tím, že navrhoval kritiku vlády Boží, získal (satan) sympatie některých svých druhů. Toto semeno zla bylo roztroušeno nejpodvodnějším způsobem; a poté, co vypučelo a zapustilo kořeny v myslích mnohých, shromáždil jejich myšlenky, které pak vštěpoval do myslí ostatních, přišel s nimi před **(TA36)** nejvyšší skupinu andělů a představil je jako názory jiných proti vládě Boží. 4 BC 1143.

Lucifer…prováděl své záměry nejprve tak, aby sám zůstal neutrální. Anděly, které se mu nepodařilo úplně převést na svou stranu, obvinil z lhostejnosti k zájmům nebeských bytostí. Skutečnou prací, kterou konal, bylo zaměření se na věrné anděly. Jeho taktikou bylo zmást je lstivými argumenty proti záměrům Božím. Všechno, co bylo jednoduché, zahalil do tajemství a zchytralým překroucením vrhl pochybnosti na nejjasnější prohlášení Jehovy. A jeho vysoké postavení tak úzce spojené s Božskou vládou dávalo velkou sílu jeho protestu. PP 41.

První satanův pokus o svržení Božího zákona – proveden mezi bezhříšnými obyvateli nebe – vypadal, že bude na chvíli korunován úspěchem. Obrovský počet andělů byl sveden. PP 331.

Boží vláda nezahrnovala pouze obyvatele nebes, ale i obyvatele všech stvořených světů; a satan myslel, že když mohl za sebou stáhnout nebeské inteligence do vzpoury, že s sebou stáhne i jiné světy. RH 9. březen 1886.

Na malou chvíli, měl satan převahu; těšil se ve své arogantní nadřazenosti z této úcty, nadřazen andělům a dokonce samotnému Bohu….Lucifer se zamaskoval do pláště klamu **(TA37)** a na nějaký čas bylo nemožné mu tento plášť sundat, aby ohyzdné znetvoření jeho charakteru bylo viditelné. Musel být ponechán, až se zjeví sám svými krutými, lstivými a zkaženými skutky. 4 SP 319.

Luciferovi je dán čas k odhalení jeho záměrů

Bůh ve své moudrosti nevypudil satana z nebe okamžitě. Tento čin byl nezměnil jeho záměry, ale pouze by ho posílil v jeho vzpouře. Vznikla by k němu sympatie jako k tomu, s kým je jednáno nespravedlivě, a on by svedl s sebou mnohem větší počet. Musí být zatím šetřen a mít více času, aby plně odhalil své záměry. RH 9. březen 1886.

Satan si stěžoval na domnělé nedostatky ve správě nebeských věcí a hledal způsob, jak naplnit mysli andělů jeho nespokojeností. Protože nebyl nejvyšší, zaséval semena pochybností a nevíry. Protože nebyl jako Bůh, snažil se vštípit do myslí andělů svou vlastní závist a nespokojenost. Tak byla tedy zaseta semena odcizení, později přinesena před nebeské dvory a představena tak, jako by nezačala u satana, ale u andělů. Svůdce chtěl tedy ukázat, že andělé přemýšleli tak jako on…

To, co Satan vštípil do myslí andělů - slovo sem, slova tam – otevřelo cestu dlouhému seznamu domněnek. Lstivým způsobem se z nich snažil vytáhnout vyjádření pochyb. Později, když byl dotazován, obvinil ty, které vychoval. **(TA38)** Svedl všechnu svou nespokojnost na ty, které vedl. RH 7. září 1897.

Začal naznačovat pochyby týkající se zákonů, které řídily nebeské bytosti, oznamuje, že

zákony mohou být sice nutné pro obyvatele světů, vznešenější andělé však nepotřebují takové omezení, protože jejich vlastní moudrost je vede dostatečně. PP 37.

Lucifer…se snažil zrušit zákon Boží. Prohlašoval, že nepadlé inteligence svatého nebe nepotřebují zákon, ale že jsou schopny vládnout samy sobě a jsou schopny se uchovat v dokonalé bezúhonnosti. STZ 28. duben 1890.

Dokonce i věrní andělé plně nerozpoznali jeho (satanův) charakter. Proto Bůh nezničil satana okamžitě. Kdyby to udělal, svatí andělé by nepochopili spravedlnost a lásku Boží. Pochyby o Boží dobrotě by byly jako semena zla, která přinášejí hořké ovoce hříchu a žalu. Proto původce zla byl šetřen, až dokud plně nezjeví svůj charakter. COL 72.

Andělé diskutují o sporných otázkách

Zatímco někteří z andělů se přidali k satanovi v jeho vzpouře, jiní ho odrazovali od jeho záměrů, bojujíce o čest a moudrost Boží, která byla dána Otcem Synu. Satan usiloval o to, aby se dozvěděl důvod, proč byl Kristus obdařen neomezenou mocí a větší velitelskou mocí, než měl on (satan) sám. 3 SG 37. **(TA39)**

Satan odmítl naslouchat. A potom se odvrátil od věrných a opravdových andělů, označuje je za otroky. Tito andělé věrní Bohu stáli v úžasu, když viděli, jak je satan úspěšný ve svých snahách o vyvolání vzpoury. Slíbil jim novou a lepší vládu, než kterou měli doposud, v které by všechno bylo svobodné. Velký počet dal najevo svůj záměr přijmout satana jako jejich vůdce a velitele. Když viděl, že se jeho postupy setkávají s úspěchem, lichotil si, že by dokázal mít na své straně ještě více andělů a že by byl potom rovný samotnému Bohu a jeho hlas autority by byl slyšet, jak velí celému nebeskému zástupu.

Věrní andělé opět satana varovali a ujišťovali ho o následcích, které přijdou jestliže bude i nadále umíněný; že ten, který stvořil anděly, může svou mocí svrhnout celou jejich autoritu a hroznou vzpouru. Měl pomyslet na to, že anděl nemůže vzdorovat zákonu Božímu, který je tak svatý jak Bůh sám! Varovali odbojné, aby zavřeli své uši před satanovými podvodnými úvahami, a radili satanovi a všem, kteří jím byli ovlivněni, aby šli k Bohu a vyznali se ze svého zlého, že si vůbec připustili pochybnosti o Boží autoritě. 1 SP 20.

V představení problémů ze své strany jednal satan velmi vychytrale. Jakmile zjistil, že jedno postavení bylo pochopeno ve své pravé podstatě, změnil to na jiné. Ale s Bohem to takto nebylo. Mohl pracovat pouze s jednou třídou zbraní – pravdou a spravedlností. Satan mohl použít to, co Bůh použít nemohl – pokřivenost a zákeřnost. RH 9. březen 1886. **(TA40)**

Satanovo špatné dílo bylo tak lstivě podáváno, že nebylo nebeským zástupům představeno jako věc ve své skutečné podobě…Tento stav věcí existoval dlouhou dobu před tím, než byl satan odmaskován. 4 BC 1143.

Bůh ve své milosti Lucifera dlouho snášel. Nebyl okamžitě snížen ze své vysoké pozice, jakmile se u něho poprvé objevil duch nespokojenosti, ani ještě ne tehdy, když začal představovat svá falešná tvrzení před věrnými anděly. Dlouho byl ponechán v nebi. Znovu a znovu mu bylo

nabízeno odpuštění za podmínky pokání a kajícnosti. GC 495, 496.

Duch nespokojenosti a nepřátelství předtím nebyl v nebi znám. Byl novým elementem, cizím, tajemným, nevysvětlitelným. Sám Lucifer nejprve nebyl obeznámen se skutečnou silou jeho pocitů; po určitý čas měl strach vyjádřit působení a představy jeho mysli; ale přesto je nezapudil. Neviděl, kam se řítí. Úsilí, jehož je schopná pouze nekonečná láska a moudrost, ho mělo přesvědčit o jeho omylu. Bylo mu dokázáno, že jeho nespokojenost nemá příčiny, a byly mu ukázány následky, které přijdou, setrvá-li ve své vzpouře. Lucifer byl přesvědčován, že se mýlí. Viděl, že Božské řády jsou spravedlivé a že by je měl uznat před celým nebem.

Kdyby tak býval učinil, mohl by zachránit sebe i mnoho andělů. V té době ještě zcela neupustil od své oddanosti Bohu. **(TA41)** I když opustil své postavení cheruba ochránce, byl by znovu uveden ve svůj úřad, kdyby toužil se vrátit k Bohu, uznal moudrost Stvořitelovu a spokojeně zastával místo, které mu Bůh ve svém velkém plánu určil. Přišel čas konečného rozhodnutí; buď se zcela podrobí Boží svrchovanosti, nebo se postaví do otevřené vzpory. Téměř se již rozhodl k návratu, ale pýcha mu to nedovolila. PP 39.

Bůh čelí Satanově výzvě

V nebeských radách bylo rozhodnuto, že se musí postupovat podle zásad, které nezničí satanovu moc najednou; protože bylo Božím záměrem postavit věci na věčném základě jistoty. Satanu musí být dán čas, aby se projevily zásady, které jsou základem jeho vlády. Nebeský vesmír musí vidět vypracované satanovy principy, o kterých prohlašoval, že jsou vznešenější než principy Boží. Musí být ukázáno, že řád Boží je v rozporu se satanovým řádem. Podlomené zásady satanovy vlády musí být zjeveny. Zásady spravedlnosti vyjádřeny v Božím zákoně musí být představeny jako nezměnitelné, dokonalé, věčné. RH 7. září 1897.

Věrní andělé rychle spěchali za Synem Božím a oznámili Mu, co se děje mezi anděly. Nacházejí Boha v rozhovoru se svým milovaným Synem, jak rozhodují, jaké prostředky použít, kterými by pro největší dobro věrných andělů byla navěky potlačena falešná satanova moc. Velký Bůh mohl okamžitě svrhnout tohoto arcisvůdce z nebes; **(TA42)** ale to nebylo Jeho záměrem. Chtěl dát tomuto odbojníkovi šanci změřit svou sílu a moc s mocí Božího Syna a jeho věrných andělů. V tomto boji by si každý anděl vybral svou vlastní stranu a byl by viditelný všem. 1 SP 21.

Lucifer se stává Satanem

Satan…rozhodnut, že ze sebe učiní zdroj zhoubného vlivu. Pokud nemůže být nejvyšší autoritou v nebi, bude nejvyšší autoritou ve vzpouře proti vládě nebes. Byl by hlavou, aby kontroloval, ne aby byl kontrolován. RH 16. duben 1901.

Mnozí ze satanových stoupenců znovu věnovali pozornost radám věrných andělů, káli se ze své nespokojenosti a byli znovu přijati v důvěru Otce a Jeho drahého Syna. Mocný vzbouřenec potom prohlásil, že je obeznámený s Božím zákonem, a pokud by se měl podrobit jeho otrocké poslušnosti, jeho čest by mu byla odňata. Nikdy víc už by mu nebyly svěřovány vznešené úkoly.

Řekl jim, že on i oni už nyní zašli příliš daleko, ale že bude čelit následkům; protože před Synem Božímv poslušném uctívání se nikdy neskloní;že Bůh jemu neodpustí, a nyní musí tedy prosadit svou svobodu a násilím získat pozici a autoritu, které jim nebyly uděleny dobrovolně. 1 SP 20,21.

Co se týče samotného satana, bylo pravda, že zašel příliš daleko, než aby se mohl vrátit. Nebylo to tak však s těmi, **(TA43)** kteří byli zaslepeni jeho podvody. Pro ně rady a prosby věrných andělů otevřely dveře naděje; a kdyby byli věnovali více pozornosti varování, mohli by se dostat s osidel satanových. Ale pýcha, láskak jejich vůdci a touha po neomezené svobodě je ovládly a prosby Božské lásky a milosrdenství byly s konečnou platností odmítnuty. PP 41.

Andělé se objevují u Otce

Všechny nebeské zástupy byly svolány, aby se objevily před Otcem, aby byl rozhodnut případ každého. Satan beze studu oznámil svou nespokojenost s tím, že je Kristus před ním upřednostňován. Pyšně se postavil a naléhal, že by měl být rovný Bohu a měl by být přijat do rady s Otcem a rozumět jeho záměrům. Bůh informoval satana, že pouze svému Synu bude zjevovat své tajné záměry, a požadoval po celé nebeské rodině včetně satana, aby mu projevovali absolutní poslušnost; ale že on sám se ukázal jako nehodný místa v nebi. Potom satan nadšeně ukázal na své stoupence, zahrnující téměř polovinu všech andělů a prohlásil: „tito jsou se mnou! Vyženeš i tyto, a nebe bude prázdné?“ Potom prohlásil, že je připraven vzdorovat Kristově autoritě a obhájit své místo v nebi násilím a mocí, moc proti moci. 1 SP 22.

Až do samého konce sporu v nebi se velký uchvatitel nepřestal ospravedlňovat. Když **(TA44)** bylo oznámeno, že se všemi svými stoupenci musí být vyhoštěnz příbytku blaženosti, prohlásil vůdce vzpoury směle, že zákonem Stvořitele pohrdá. Znovu opakoval své tvrzení, že andělé nepotřebují žádné omezení, ale měli by být ponecháni, aby následovali svou vlastní vůli, která je vždy vede správným směrem. Odsoudil Božské řády jako omezení jejich svobody a prohlásil,že bylo jeho záměrem dosáhnout zrušení zákona; aby svobodné od tohoto omezení mohly nebeské zástupy vstoupit do vyššího a slavnějšího stupně bytí.

Satan a jeho zástupy jednomyslně svalovali zodpovědnost za svou vzpouru zcelana Krista, prohlašujíce, že kdyby nebyli káráni, nikdy by se nevzbouřili. GC 499, 500.

Poznání o povaze Boží, které měl satan stejně tak jako andělé, kteří s ním padli, o Jeho dobrotě, milosrdenství, moudrosti a úžasné slávě, učinilo jejich vinu neodpustitelnou. RH 24. únor 1874.

Kapitola 5: Vzpurní Anděle jsou Vyhoštěni, pád Adama a Evy

Válka v nebi (TA45)

Kristus pracoval v nebeských dvorech, aby přesvědčil satana o jeho hrozném omylu, dokud nakonec ten zlostník spolu se svými stoupenci nepovstali ve své otevřené vzpouře proti Bohu. TDG 256.

Kristus jako velitel nebes byl ustanoven jako ten, kdo měl potlačit vzpouru. RH 30. květen 1899.

Potom byla válka v nebi. Syn Boží, Kníže nebes a Jeho věrní andělé se zapojili do konfliktu s arcivzpurníkem a těmi, kteří se s ním spojili. Syn Boží a opravdoví, věrní andělé zvítězili a Satan s jeho stoupenci byli vyhoštěni z nebe. 1 SP 23.

Andělé byli zapojeni do války; satan se snažil podrobit si Syna Božího a ty, kteří byli povolni jeho vůli. Ale dobří a věrní andělé zvítězili a satan s jeho následovníky byli vyhnáni z nebe. EW 146.

Výsledek vzpoury (TA46)

Satan stál v užasnutí nad svým novým postavením Jeho štěstí bylo pryč. Pohlédlna anděly, kteří spolu s ním byli kdysi šťastní, ale kteří teď byli vyhoštěniz nebe…Nyní všechno vypadalo jinak. Vzezření, které odráželo obraz jejich Učinitele, bylo ponuré a zoufalé. Svár, neshoda a hořké obviňování byly mezi nimi…Satan nyní vidí strašné následky své vzpoury. Chvěje se, má strach čelit budoucnosti a přemýšlet o konci těchto věcí.

Hodina radostných, veselých písní k oslavě Boha a Jeho drahého Syna přichází. Satan vedl nebeský sbor. Udal první tón, potom se k němu přidaly všechny nebeské zástupy a slavné melodie hudby zněly celým nebem k slávě Boha a Jeho drahého Syna. Ale nyní, místo melodií nejsladší hudby, slova zloby a sváru dopadají k sluchu vůdce velké vzpoury…Hodina bohoslužby se blíží, kdy se jasnía svatí andělé sklánějí před Otcem. Nikdy více se k nim nepřidá v nebeské písni. Nikdy více se už neskloní v úctě a svaté bázni v přítomnosti věčného Boha….

Satan se třásl, když pohlížel na své dílo. Byl sám ve svém uvažování nad minulostí, přítomností a jeho plány do budoucna. Jeho silné tělo se třáslo jakov bouři. Anděl z nebe procházel kolem. Zavolal ho a velmi ho prosil o rozhovors Kristem. To mu bylo dovoleno. Potom Kristu vylíčil, že lituje své vzpoury a že siznovu přeje mít přízeň Boží.. Byl ochoten přijmout místo, které mu Bůh dříve určil(**TA47**) a být pod Jeho rozkazem. Kristus plakal nad satanovým, žalem, ale řekl mu jako Duch Boží, že nikdy už nemůže být přijat do nebe…Semena vzpoury v něm stále byla…

Když byl satan zcela přesvědčen, že už není žádná možnost aby byl dosazen do svého dřívějšího stavu v přízni Boží, projevil svou zlobu s rostoucí nenávistí a prudkou silou…

Když nemohl znovu získat přijetí v nebeských branách, čekal u východu aby se posmíval andělům a snažil se je zapojit do hádky, jak vcházeli a vycházeli. 1 SP 28-30.

Stvoření Země a lidstva

Věrní andělé naříkali nad osudem těch, kteří byli jejich společníky ve štěstí a blaženosti. Jejich ztráta byla v nebi pociťována. Otec se radil s Ježíšem, aby hned provedli svůj záměr, a to stvořit člověka, aby obydlil zemi. ST 9. leden 1879.

Nejjasnější a nejvznešenější synové jitřenky zvěstovali (Kristovu) slávu při stvoření a oznamovali Jeho narození písněmi štěstí. ST 4. leden 1883.

Když Bůh vytvořil zemi, byly tam hory, kopce a roviny a mezi nimi byly rozptýleny řeky a vodní soustavy. Země nebyla jednou rozlehlou rovinou, neboť jednotvárnost scenérie byla členěná kopci a horami, ne však vysokými a rozeklanými, jak jsou nyní, ale pravidelnými a nádherného tvaru… **(TA48)** Andělé viděli krásné a úžasné dílo Boží a jásali. 3 SG 33.

Celé nebe se hluboce a s radostí zajímalo o stvoření světa a člověka. Lidské bytosti byly novým a rozdílným druhem. RH 11. únor 1902.

Hned po andělských bytostech je lidská rodina vytvořená k obrazu Božímu jako nejvznešenější z Jeho stvořeného díla. RH 3. prosinec 1908.

Pán…obdařil Adama silou myšlení nadřazenější každému žijícímu stvoření, které učinil. Jeho duševní síla byla jen o něco menší než andělů. RH 24. únor 1874.

Jakmile Bůh skrze Ježíše stvořil náš svět a umístil Adama a Evu do zahrady Eden, satan ohlásil svůj záměr podřídit otce a matku lidstva své vlastní síle. RH 14. duben 1896.

Když Bůh představil Adamovi Evu, andělé Boží byli svědky této slavnosti. HP 203.

Svatý pár nenosil žádný vyrobený oděv. Byli pokryti světlem a slávou stejně jako andělé. ST 9. leden 1879.

Bůh stvořil člověka ke své vlastní slávě, aby se po zkoušce mohla lidská rodina stát jedno s rodinou nebeskou. Božím plánem bylo znovu osídlit **(TA49)** nebe lidskou rodinou.. 1 BC 1082.

Mezery učiněné v nebi po pádu satana a jeho andělů budou vyplněny vykoupenými Božími. RH 29. květen 1900.

Adam a Eva v Edenu

I když všechno, co Bůh učinil, bylo v dokonalé kráse a na zemi, kterou Bůh stvořil, aby Adam a Eva byli šťastni, nic nechybělo, přece jen představil svou velkou lásku k nim tím, že stvořil zahradu zvláště pro ně. Část jejich času byla určena k zaměstnání šťastnou prací udržování zahrady a část času byla pro přijímání návštěv andělů, poslouchání jejich vyučování a šťastné

rozjímání. Jejich práce nebyla únavná, ale osvěžující a příjemná. ST 9. leden 1879.

Svatí andělé…dávali pokyny Adamovi a Evě týkající se jejich práce a také je učili o vzpouře satanově a o jeho pádu. 1 SG 20.

Adam stál před Bohem v síle dokonalého mužství, všechna ústrojí a všechny schopnosti jeho těla byly plně vyvinuty a vyváženy v souladu; byl obklopen krásnými věcmi a denně rozmlouval se svatými anděly. 2 SP 88.

Zákon Boží existoval již před stvořením člověka. Byl přizpůsoben podmínkám svatých bytostí; dokonce andělé se jím řídili. ST 15. duben 1886. **(TA50)**

Člověk měl být otestován a vyzkoušen. Pokud snese Boží zkoušku a zůstane opravdový a věrný po první zkoušce, nebude trápen neustálými pokušeními, ale bude povýšen na úroveň andělů a od toho dne se stane nesmrtelným. RH 24. únor 1874.

Satanův plán o způsobení pádu člověka

(TA51) ¨Informoval (satan)…je (své anděly) o jeho plánech jak vyrvat Bohu vznešeného Adama a jeho společnici Evu. Pokud by je mohl nějakým způsobem svést k neposlušnosti, Bůh by učinil nějaké opatření, jímž by jim mohlo být odpuštěno, a potom on a všichni padlí andělé by měli poctivý způsob, jak se s nimi dělit o Boží milosrdenství. Pokud by tento plán selhal, mohli by se spojit s Adamem a Evou; protože když jednou přestoupí zákon Boží, stanou se předmětem Božího hněvu jako oni sami. Jejich přestoupení by je také postavilo do stavu vzpoury; mohli by se spojit s Adamem a Evou, zmocnit se Edenu. Pokud by se jim podařilo získat právo ke stromu života uprostřed zahrady, jejich síla by byla, jak se domnívali, rovná síle svatých andělů a dokonce samotný Bůh by je nemohl vyhnat.

Satan se radil se svými zlými anděly. Všichni z nich se pohotově nezapojili do tétoriskantní a hrozné práce. Řekl jim, že by nesvěřil žádnému z nich, aby vykonal toto dílo, protože si myslel, že on sám má dost moudrosti k tomu, aby úspěšně zvládl tuto důležitou akci. Přál si, aby zvážili tuto věc, zatímco je opustí, aby si odpočinul a zdokonalil své plány…

Satan sám zdokonalil své plány, které pojistil nejjistějším možným způsobem, aby Adam a Eva padli. Třásl se při pomyšlení nad pádem svatého, šťastného páru do bídy a výčitek svědomí, které sám prožíval. Byl ve stavu nerozhodnosti; jednu chvíli byl jistý a rozhodný, jindy nerozhodný a váhající. Jeho andělé vyhledali svého vůdce, aby ho seznámili se svým rozhodnutím. Spojí se se satanem v jeho plánech a spolu s ním budou nést zodpovědnost a následky.

Satan odložil své pocity zoufalství a slabosti, jako jejich vůdce se posílil, aby tuto situaci zvládl statečně, a použil všechnu svou moc, aby vzdoroval autoritě Boha a Jeho Syna. 1 SP 31-33.

Satan prohlásil, že dokáže světům, které Bůh stvořil, a nebeským inteligencím, že je

nemožné zachovávat zákon Boží. RH 3. září 1901.

Bůh uložil andělům, aby učinili opatření, které by zabránilo hrozícímu zlu. V nebeské radě bylo rozhodnuto, že andělé navštíví Eden aby varovali Adama, že mu hrozí nebezpečí od jeho nepřítele. Dva andělé tedy rychle chvátali, aby navštívili naše první rodiče. ST 16. leden 1879.

Nebeští poslové před ně (Adama a Evu) otevřeli historii satanova pádu a jeho úkladu pro jejich zkázu, odhalujíce podstatu Božské vlády, kterou se snažil kníže zla svrhnout…

Andělé je varovali aby byli na stráži proti satanovým trikům, protože jeho snaha chytit je do pasti **(TA52)** bude neúnavná. Pokud budou poslušní Bohu, nemůže jim ten zlostník ublížit, neboť každý anděl z nebe jim bude seslán na pomoc, když ji budou potřebovat. Pokud pevně odolají jeho prvnímu našeptávání, budou zabezpečeni stejně jako nebeští poslové. Ale pokud jednou podlehnou pokušení, jejich přirozenost se tak zkazí, že nebudou mít už žádnou sílu ani schopnost satanu odporovat. PP 52,53.

Andělé varovali Evu, aby se při práci nevzdalovala od svého manžela, protože by mohla přijít do styku s padlým nepřítelem. Pokud by se jeden od druhého oddělili, byli by ve větším nebezpečí, než kdyby byli oba dohromady. Andělé jim přikázali, aby přesně následovali instrukce, které jim Bůh dal ohledně stromu poznání, neboť v dokonalé poslušnosti byli v bezpečí a padlý nepřítel měl k nim přístup pouze u stromu poznání dobrého a zlého.

Adam a Eva ujistili anděly, že by nikdy nepřestoupili jasný příkaz Boží, protože jejich největším potěšením je konat Jeho vůli. Andělé se připojili k Adamovi a Evě ve svatých melodiích hudby; a jak jejich písně zněly vzhůru z blaženého Edenu, satan slyšel zvuk jejich melodií a radostného uctívání Otce a Syna. A jak to satan slyšel, jeho závist, nenávist a zášť ještě vzrostly a on vyjádřil pochybnost svým následovníkům týkající se navedení Adama a Evy k neposlušnosti. 1 SP 34,35.

Satan promlouvá k Evě skrze hada

Aby provedl své dílo nepozorovaně, Satan **(TA53)** vybral a zapojil jako své medium hada – převlek, dobře přizpůsobený jeho záměru svést. Tenkrát byl had jedním z nejmoudřejších a nejkrásnějších stvoření na zemi. Měl křídla, a zatímco létal vzduchem, poskytoval pohled na jeho oslňující jas, který zářil barvou leštěného zlata. PP 53.

Eva poodešla od boku svého manžela, pozorujíce nádherné věci přírody v Božím stvoření a potěšujíc své smysly barvami a vůněmi květin a krásou stromů a keřů. Přemýšlela o Božím omezení, které se týkalo stromu poznání. Byla potěšena krásami a dary, které Bůh poskytoval pro jejich potěšení. Všechno toto, říkala si, nám Bůh dal, abychom z toho měli radost. Všechno je naše, protože Bůh řekl: „Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš; Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.“

Eva bloumala kolem zakázaného stromu a její zvědavost vzrostla v touze dozvědět se, jak

může být v ovoci tohoto krásného stromu ukrytá smrt. Byla překvapena, když uslyšela svou vlastní otázku opakovanou cizím hlasem. „Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?“ Eva si neuvědomila, že odhalila své myšlenky, když mluvila nahlas sama se sebou, proto byla překvapená,když slyšela opakovat své otázky hadem. RH 24. únor 1874.

Měkkými a příjemnými slovy a zpěvným hlasem oslovil (satan) překvapenou Evu. **(TA54)** Lekla se, když uslyšela hada mluvit. Vychvaloval její krásu a nesmírnou příjemnost, která Evě nebyla nepříjemná. Eva byla oklamána, polichocena a zaslepena. 1 SP 35,36.

Eva si skutečně myslela, že had zná její myšlenky a že proto musí být velice moudrý. Odpověděla mu: „Ovoce stromů rajských jíme; Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli. I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli denz něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.“ Genesis 3:2-5.

Tady otec lži provedl tvrzení v přímém rozporu s vyjádřeným slovem, Božím. Satan ujišťoval Evu, že byla stvořena nesmrtelná, a že tedy není žádná možnost, aby umřela. Řekl jí, že Bůh věděl, že když budou jíst ze stromu poznání, jejich chápání bude osvíceno, rozšířeno a zušlechtěno a postaví je na stejnou úroveň s Ním…Eva pokládala hadovu řeč za velmi moudrou…Pohlížela s toužebným přáním na strom obtížený ovocem, které vypadalo velmi chutně. Had ho jedls viditelným potěšením.

Eva zveličila slova Božího příkazu. Bůh řekl Adamovi a Evě: „Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.“ V diskusi s hadem Eva přidala doložku, *„Aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.*“ Tady **(TA55)** byla vidět satanova lstivost. Toto Evino tvrzení ho povzbudilo. RH 24. únor 1874.

Když budou jíst z tohoto stromu, prohlašoval (satan), dosáhnou vyšší sféry bytí a dojdou širšího pole poznání. On sám jedl z tohoto zakázaného ovoce a výsledkem je, že nabyl schopnosti mluvit. A naznačil, že Bůh jim žárlivě odepírá tento strom, aby nebyli povýšeni na úroveň s Ním. PP 54.

Evina zvědavost ještě vzrostla. Místo toho, aby z tohoto místa prchla, poslouchala slova hada. Ani ji nenapadlo, že by to mohl být padlý nepřítel, který používá hada jako své médium. 1 SP 36.

S jak intenzivním zájmem pozoroval celý vesmír boj, který měl rozhodnout o postavení Adama a Evy. Jak pozorně andělé naslouchali slovům satana, původce hříchu, když předkládal své vlastní představy nad přikázání Boží a snažil se zákon Boží učinit neplatným svými podvodnými důvody! Jak úzkostlivě čekali, zdali svatý pár bude pokušitelem oklamán a poddá se jeho šikovnosti…

Satan představil Boha jako podvodníka, který brání svým stvořením, aby měli prospěch z Jeho nejvyššího daru. Andělé poslouchali se zármutkem a úžasem toto tvrzení, popisující charakter Boží tak, jak ho satan představil tím, že připsal své vlastní hrozné vlastnosti Bohu. Ale

Eva nebyla ochromena hrůzou, když slyšela svatého a vznešeného Boha takto falešně obviněného. Pokud by si… **(TA56)** vzpomněla na všechny projevy Jeho lásky a kdyby utekla ke svému manželovi, mohla by být uchráněna od lstivého pokušení toho zlostníka. ST 12. květen 1890.

Pokušitel utrhl ovoce a podal ho Evě. Vzala si ho do ruky. Nyní, řekl pokušitel, bylo ti přikázáno, aby ses ho ani nedotýkala, jinak že zemřeš. Řekl jí, že nepozná význam zla a smrti více v jedení než v dotknutí se nebo držení ovoce. Eva se osmělila, protože necítila žádné okamžité znamení Boží nelibosti. Považovala slova pokušitele za moudrá a pravdivá. Jedla a byla ovocem uchvácena. Jevilo se dobré na chuť a představovala si, že poznává na sobě úžasné účinky ovoce. 1 SP 38.

Nebylo nic jedovatého ani na ovoci, ani na samotném stromě poznání nebylo tedy nic, co by způsobilo smrt tomu, kdo z něho pojí. Strom byl umístěn v zahradě, aby vyzkoušel jejich věrnost Bohu. ST 13. únor 1896.

Eva jí ovoce a pokouší Adama

Eva jedla a představovala si, že má pocit nového a vznešenějšího života…Necítila žádné škodlivé následky z ovoce, nic co by představovalo pro člověka smrt, ale jenom, jak říkal had, příjemný pocit, který, jak si představovala Eva, cítí andělé. 3 T 72.

Potom si utrhla pro sebe ovoce a jedla. Představovala si, že cítí zrychlující se moc nového a **(TA57)** povýšeného bytí jako výsledek osvěžujícího účinku zakázaného ovoce. Byla cize a nepřirozeně vzrušena, když hledala svého manžela s rukama plnýma zakázaného ovoce. Líčila mu moudrou řeč hada a toužila hned dovést Adama ke stromu poznání. Řekla mu, že jedla ovoce, a místo pocitu smrti si uvědomila osvěžující a příjemný účinek. Jakmile Eva neposlechla, stala se mocným médiem, tím pak zavdala příčinu pádu svého manžela. 1 SP 38, 39.

Na Adamově tváři se objevil výraz smutku. Byl překvapen a poděšen. Na slova Evy odpověděl, že to musí být nepřítel, proti kterému byli varováni, a že podle Božského rozsudku musí zemřít. Jako odpověď ho Eva nabádala, aby také jedl, a opakovala slova hadova, že určitě nezemřou. Přesvědčovala ho, že to musí být pravda, protože necítila žádný důkaz Boží nelibosti…

Adam pochopil, že jeho společnice přestoupila příkaz Boží tím, že přehlédla jediný zákaz, který jim Bůh dal jako test jejich věrnosti a lásky. V jeho mysli se odehrával strašný boj. Litoval toho, že dovolil Evě, aby se od něho vzdálila. Skutek však byl už vykonán; bude se muset oddělit od té, jejíž společnost mu byla radostí. Jak by to však mohl udělat? Rozhodl se, že s ní bude sdílet její osud; pokud bude muset zemřít, zemře s ní. Nemohla by slova moudrého hada být nakonec přece jen pravdivá? Uvažoval. Eva stála před ním stejně tak krásná a zdánlivě nevinná, jako byla před tím, než se dopustila neposlušnosti. **(TA58)**

Po svém přestoupení se Adamovi nejprve zdálo, že vstupuje do vyššího stupně bytí. Brzy však jej myšlenka na hřích naplnila strachem. Vzduch, který byl doposud příjemný a stále

stejně teplý, začal být pro provinilý pár mrazivým. Láska a pokoj, v němž doposud žili, byly pryč a místo toho oba cítili pocit hříchu, strach z budoucnosti a nahotu duše. PP 56, 57.

Satan jásal nad svým úspěchem. Svedl ženu, aby nevěřila Bohu, aby pochybovala o Jeho moudrosti a snažila se proniknout do Jeho moudrých plánů. A skrze ni také zničil Adama, který pro svou lásku k Evě neposlechl příkazu Božího a padl spolu s ní. 1 SP 42.

Satan, padlý anděl, prohlásil, že žádný člověk nedokáže zachovávat zákon Boží, a ukázal na neposlušnost Adamovu jako důkaz, že jeho tvrzení je pravdivé. ST 10. duben 1893.

Satan…se pyšně vychloubal, že svět, který Bůh stvořil, je nyní pod jeho nadvládou. Tím, že přemohl Adama, monarchu světa, podřídil si celou lidskou rasu a mohl nyní vlastnit Eden a udělat si zde své sídlo. Mohl si zde postavit trůn a stát se vládcem země. RH 24. únor 1874. **(TA59)**

Rada pokoje

Zprávy o pádu člověka se rozšířily po celém nebi – všechny harfy umlkly. Andělé shazovali ve smutku své koruny. Celé nebe bylo v neklidu. 1 SP 42.

Konal se koncil, který měl rozhodnout co se stane s proviněným párem. 3 SG 44.

Zatímco Ježíš mluvil ze svým Otcem, andělé napjatě čekali. Třikrát jej zastřelo slavné světlo, které obklopovalo Otce, a když potřetí vyšel od svého Otce, bylo vidět Jeho osobu…Potom oznámil andělským zástupům, že se našla cesta k záchraně ztraceného člověka. Řekl jim, že prosil svého Otce a nabídl svůj život jako výkupné. Vzal na sebe rozsudek smrti, aby skrze Něj mohl člověk získat odpuštění…

Zpočátku se z toho andělé nemohli radovat; jejich Velitel před nimi nic nezatajil, ale otevřel před nimi plán spasení. Ježíš jim řekl, že …opustí všechnu slávu v nebi, přijde na zem jako člověk, poníží se jako člověk,…a až skončí Jeho učitelské poslání, bude vydán do rukou lidí a podstoupí všechnu krutost a utrpení, k jejichž vykonání budou navedeni satanem a jeho anděly. Zemře tou nejkrutější smrtí, bude viset mezi nebem a zemí jako provinilý hříšník; bude trpět dlouhé hodiny smrtelného zápasu, na který se ani **(TA60)** andělé nebudou moci dívat a přikryjí svou tvář…

Andělé padli k Jeho nohám. Nabízeli své životy. Ježíš jim řekl, že Jeho smrtí budou mnozí zachráněni; však život anděla by nemohl splatit dluh. Pouze Jeho život může být Otcem přijat jako výkupné za člověka. EW 149, 150.

Andělé měli strach, že Adam a Eva natáhnou ruku, budou jíst ze stromu života a stanou se nesmrtelnými hříšníky. Ale Bůh řekl, že vyžene přestupníky ze zahrady. Okamžitě byli pověřeni andělé, aby střežili cestu ke stromu života. 1 SG 22.

Andělé, kteří byli pověřeni, aby hlídali Adama v Edenu před jeho hříchem, vyhnání jej nyní z ráje, a jsou pověřeni, aby střežili brány ráje a cestu ke stromu života. RH 24. únor 1874.

Když si Adam a Eva uvědomili, jak vznešený a posvátný je zákon Boží, jak velké je přestoupení, kvůli kterému musí být učiněna tak drahá oběť, aby zachránila je a jejich potomstvo z úplné záhuby, prosili, aby mohli sami zemřít nebo aby mohli oni a jejich potomstvo snášet trest za své přestoupení, než aby milovaný Syn Boží musel podstoupit tuto velkou oběť…

Adam byl informován, že život anděla nemohl splatit tento dluh. Zákon Boží, základ Jeho trůnu a Jeho vlády v nebi a nad zemí byl tak svatý jako Bůh sám; az toho důvodu život **(TA61)** anděla nemohl být Bohem přijat jako oběť za přestoupení…Otec nemohl zrušit nebo změnit jediné nařízení Svého zákona, aby vyhověl člověku v jeho padlém stavu. Ale Syn Boží, který v jednotě s Otcem stvořil člověka, mohl pro něj zajistit vykoupení přijatelné Bohem…

Když Adam podle zvláštních Božích pokynů přinesl oběť za hřích, byla to pro něj nejbolestivější událost. Jeho ruka se musela pozvednout, aby vzala život, který pouze Bůh sám může dát. Bylo to poprvé, kdy byl svědkem smrti. Když se díval na krvácející oběť, svíjející se ve smrtelném zápase, vírou očekával Syna Božího, kterého oběť představovala. 1 SP 50-53.

Adam a Eva vyhnáni z ráje

Adam a Eva byli informováni, že ztratí svůj domov v Edenu…Nebylo pro ně bezpečné zůstávat v zahradě Eden, ponecháni v jejich hříšném stavu, aby měli stále přístup ke stromu života. 1 SP 44.

Adam a Eva opravdově prosili, aby směli zůstat v domově jejich nevinnosti a radosti. Přiznali, že ztratili právo žít v tomto šťastnému příbytku, ale slibovali, žese v budoucnosti přísně poddají poslušnosti Bohu. Bylo jim však řečeno, že jejich přirozenost se nakazila hříchem; snížila se jejich síla k odpírání zlu a satanovi se otevřel snazší přístup k nim. Ve své nevinnosti podlehli pokušení; a nyní ve stavu vědomé viny budou mít méně **(TA62)** moci k uchování své bezúhonnosti.

V pokoře a s nevýslovným smutkem se rozloučili se svým nádherným domovem a odebrali se osídlit zemi, na níž teď spočívala kletba hříchu. PP 61.

Svatí andělé byli posláni, aby vyhnali neposlušný pár ze zahrady, zatímco další andělé střežili cestu ke stromu života. Každý z těchto mocných andělů držel ve svéruce třpytivý meč. 3 SG 45.

Silní andělé s paprsky světla představujícími ohnivé meče točící se ve všech směrech, byli umístěni jako stráže, aby hlídali strom života z dosahu satanova az dosahu proviněného páru. RH 24. únor 1874.

Bylo satanovým promyšleným plánem, že Adam a Eva neposlechnou Boha, budou snášet Jeho nelibost a potom budou jíst ze stromu života, a tím bude život hříchu zvěčněn. Ale svatí andělé byli posláni, aby bránili cestu ke stromu života. Kolem těchto andělů zářily paprsky světla na každé straně a vypadaly jako třpytivé meče. 1 SP 44.

Po pádu nařídil satan svým andělům, aby vyvinuli zvláštní úsilí ve vypěstování víry v lidskou nesmrtelnost; a když přiměli lidi k tomu, aby přijali tento blud, dovedli je k závěru, že hříšník bude žít ve věčném trápení. 4 SP 354.

Kapitola 6: Andělé Před a po Noeho Potopě

Andělé byli ve styku s Adamem po jeho pádu a informovali ho o plánu spasení, že lidská rasa nebyla mimo vykoupení. 3 SG 52.

Andělé informovali Adama, že jak jeho přestoupení přineslo smrt a neštěstí, tak skrze oběť Ježíše Krista zazáří život a nesmrtelnost. 1 SP 51.

Zahrada Eden zůstala na zemi ještě dlouho poté, co z ní byl vyhnán člověk. Padlému pokolení bylo dlouho dovoleno vzhlížet k domovu nevinnosti, jehož vstup však střežili strážní andělé. PP 62.

Pobožnosti u brány strážené cherubíny

U brány ráje střežené cherubíny se zjevovala sláva Boží a zde také přicházeli první ctitelé…Bylo to tady, kde Kain a Ábel **(TA63,64)** přinesli své oběti a Bůh se snížil a komunikoval s nimi.

Skepticismus nemohl popřít existenci Edenu, když jej bylo možno vidět, jak jeho vchod střeží strážní andělé. Řád stvoření, objekt zahrady, historie dvou jejích stromů tak těsně spjatá s osudem člověka, to byla nepopíratelná fakta. A existence nejvyšší autority Boží, závaznost Jeho zákona byly pravdy, o kterých mohli lidé jen těžko pochybovat, dokud byl Adam mezi nimi. PP 83, 84.

Kain a Ábel byli informováni a opatření týkající se spasení lidské rasy. Očekávalo se od nich, že přijmou způsob pokorné poslušnosti, ukazujíce tím svou úctu k Bohu i jejich víru a závislost na zaslíbeném Vykupiteli. To vše měli dokázat tím, že zabijí to nejlepší ze svého stáda a slavnostně to darují s krví jako hořící oběť Bohu…

Kain by neochotný přesně následovat plán poslušnosti a obstarat si beránka, obětoval tedy ovoce země. Vzal pouze ovoce země a pohrdl tak požadavkem Božím…Ábel radil svému bratrovi, aby nepřicházel před Boha bez krve oběti. Kain jako starší však neposlechl svého bratra…

Ábel přinesl to nejlepší ze svého stáda a ze své úrody, jak Bůh přikázal; a v plné víře v Mesiáše, který má přijít, a s pokornou úctou přinesl oběť. Bůh přijal jeho oběť. Světlo vzplane z nebe a stráví Ábelovu oběť. Kain nevidí žádnou známku toho, že on je přijat. Je nahněvaný na Boha i na svého bratra. Bůh se snižuje **(TA65)** a posílá svého anděla aby promluvil s Kainem.

Anděl se ho ptá na důvod jeho hněvu a informuje ho, že pokud to udělá správně a bude následovat příkazy, které Bůh dal, Bůh ho přijme a přijme i jeho oběť. Ale pokud se pokorně nepoddá Božím opatřením a nebude Bohu věřit a poslouchat Ho, Bůh nemůže přijmout jeho oběť. Anděl říká Kainovi, že na straně Boží nebyla žádná nespravedlnost ani zaujatost vůči Kainovi; ale bylo to z důvodu jeho vlastního hříchu a neposlušnosti Božího vyjádřeného příkazu – a pokud bude činit správně, bude Bohem přijat …Ale i poté, co byl tak věrně poučen, se Kain nekál…Ve své žárlivosti a nenávisti bojuje s Ábelem a vytýká mu…Zatímco Ábel ospravedlňuje plán Boží, Kain se rozzuří a jeho hněve zvětšuje a plane proti Ábelovi dokud ho ve svém vzteku nezavraždí. 3 SG 47-49.

Adam a andělé poučují předpotopní lid

Výhody poznávat Boha skrze jeho skutky, kterých užívali lidé toho věku (před potopou) neměl, pak už nikdy nikdo. Nebyla to tehdy zdaleka doba náboženského temna, byl to věk velkého světla. Celý svět měl příležitost získat poučení od Adama a těch, kteří se báli Boha a měli Krista a anděly jako své učitele. PP 83.

V těchto dnech se lidé dožívali téměř 1000 let (před potopou) a andělé je navštěvovali s instrukcemi přímo od Krista. 1 SM 230. **(TA66)**

Enoch

Enoch se naučil ze rtů Adamových ten bolestný příběh pádu a ten nádherný příběh Boží blahosklonné milosti v daru Jeho Syna jako Vykupitele světa. Věřil a spoléhal na zaslíbení mu dané. Enoch byl svatý muž. Sloužil Bohu v samotě srdce. Uvědomoval si porušenost lidské rodiny, oddělil se od potomků Kainových a káral je za jejich velkou bezbožnost… Jeho duše se trápila, když denně viděl pošlapávání autority Boží…Rozhodl se, že se od bezbožných oddělí a bude trávit většinu svého času o samotě, přemítáním a modlitbou. Čekal před Bohem a modlil se, aby znal Jeho vůli dokonale a mohl podle ní jednat. Bůh obcoval s Enochem skrze své anděly a dával mu Božské pokyny. Oznámil mu, že nebude navěky snášet člověka v jeho vzpouře – že je Jeho záměrem zničit hříšnou rasu proudy vod, které přinese na zemi.

Pán před Enochem dokonaleji rozvinul plán spasení a Duchem prorockým ho přenesl přes generace, které měly žít po potopě a ukázal mu velké události spojené s druhým Kristovým příchodem a koncem světa.

Enoch se trápil problémem smrti. Připadalo mu, že bezbožní a spravedliví jdou do prachu společně a to že je jejich koncem. Nemohl vidět život za hrobem. V prorockém vidění byl poučen o Synu Božím, který měl zemřít jako lidská oběť, a byl mu rovněž ukázán příchod Kristův v oblacích nebeských, doprovázen andělskými zástupy, aby dal život spravedlivým mrtvým a vykoupil je z jejich hrobů.

Enoch věrně lidem opakoval to, co mu bylo zjeveno Duchem prorockým. Někteří jeho slovům věřili a odvrátili se od svých nepravostí, aby se báli Boha a uctívali Ho. ST 20. únor 1879.

Určité chvíle si vybral (Enoch) pro odpočinek a nestrpěl, aby ho lidé vyhledávali, protože tím narušovali jeho svaté rozjímání a obcování s Bohem. Nevyřazoval se vždy ze společnosti těch, kdo ho milovali a poslouchali jeho slova moudrosti, ani se úplně neoddělovat od porušených lidí. V udaný čas se setkával s dobrými i zlými a pracoval na tom, aby odvrátil bezbožné od jejich zlé cesty. 3 SG 56.

Enoch pokračoval ve svém nebeském růstu zatímco obcoval s Bohem…Bůh miloval Enocha, protože on Boha vytrvale následoval, ošklivil si nepravost a opravdově se snažil získat dokonalejší poznání Boží vůle, aby mohl podle ní jednat. Toužil být neustále spojen blíže s Bohem, kterého se bál a kterého též uctíval a miloval. Bůh nedovolil, aby Enoch zemřel jako ostatní lidé, ale poslal své anděly, aby ho vzali do nebe, aniž by uzřel smrt. V přítomnosti spravedlivých i bezbožných byl Enoch od nich vzat. Ti, kteří ho milovali, si mysleli, že ho Bůh nechal na nějakém místě, aby si odpočinul, ale poté co ho pečlivě hledali a nemohli ho najít, oznámili, že nikde není, protože si ho Bůh vzal. ST 20. únor 1879.

Ohnivé vozy Boží byly poslány pro tohoto svatého muže a on byl přenesen do nebe. RH 19. duben 1870.

Bůh mi dal pohlédnout na jiné světy. Byla mi dána křídla a jeden anděl mě provázel z města na místo, které bylo jasné a slavné…Pak jsem byla vzata na svět, který měl sedm měsíců. Tam jsem spatřila Enocha, který byl přenesen. Ve své pravici nesl krásnou palmu a na každém jejím listu bylo napsáno „Vítězství“. Kolem své hlavy měl bílý věnec s listy a uprostřed každého lístku bylo napsáno

„Čistota“ a kolem věnce byly kameny různých barev, které zářily jasněji než hvězdy, odrážely paprsky na napsaná písmena, a tím je zvětšovaly. Vzadu na jeho hlavě byla překrásná mašle, kterou byl věnec zavázán, a na ní bylo napsáno

„Svatost“. Nad věncem byla překrásná koruna, která zářila jasněji než slunce. Tázala jsem se ho, je-li to totéž místo, na které byl vzat ze země. On řekl: „Ne, mým domovem je město, tady toto místo jsem pouze navštívil.“ EW 39, 40

Enoch představuje ty, kteří zůstanou na zemi a budou přeneseni do nebe bez toho, že by uzřeli smrt. Představuje společnost, která bude žít uprostřed nebezpečí posledních dní, obstojí proti porušení, ohavnostem, hříchu a nepravosti a nebude tím zkažená. Můžeme obstát jako obstál Enoch. Bylo pro nás učiněno opatření…Andělé Boží, kteří vynikají svou silou, jsou posíláni, aby sloužili těm, kteří budou dědici spasení. Tito andělé, když vidí, že děláme z naší strany všechno, co je v našich silách, udělají svou část, jejich světlo bude zářit kolem **(TA69)** nás a bude působit svým vlivem na zlé anděly, kteří jsou také kolem nás. Světlo Božích andělů vystaví kolem nás opevnění a ohnivou zeď. RH 19. duben 1870.

Noe

Ti, kteří žili v době Noého a Abrahama, byli více než andělé svou podobou, půvabem a

silou. Ale všechny generace postupně slábly a slábly. 1 SG 69.

Více než sto let před potopou Bůh poslal anděla k věrnému Noémovi, aby mu oznámil, že už nebude více milosrdným k porušené rase. Bůh však nechce, aby lidé nevěděli o Jeho plánu. Poučí Noeho a udělá z něho věrného kazatele, aby varoval svět před nadcházející zkázou, aby obyvatelé země byli bez výmluvy…

Byli posláni andělé, aby shromáždili z lesů a polí zvěř, kterou Bůh stvořil. 1 SP 69, 72.

Andělé kráčeli před zvířaty a ona je následovala dva a dva, samec a samice, přitom čistá zvířata po sedmi. 3 SG 67.

Všechno bylo nyní připraveno pro uzavření archy, což ale nemohl Noe zevnitř udělat. Posmívající se zástup vidí anděla poslaného z nebe oděného jasem jako blesk. Zavírá masivní vnější dveře a potom opět směřuje nahoru k nebi. 1 SP 72. **(TA70)**

Přichází potopa

Předpotopní lidé byli svědky slavnostního projevu Boží moci, totiž nepřirozené události, kdy zvířata opouštějí lesy a pole, jdou do archy a anděl zavírá dveře. Přesto zatvrdili svá srdce a dále hýřili a bavili se nehledě na pozoruhodné znamení Božské moci. Ale osmého dne se nebe zatáhlo temnotou…Z mraků nad nimi byl seslán déšť. To bylo něco co nikdy nezažili…Bouřka velmi zesílila a voda z nebe padala jako mocné vodopády…Proudy vody vytryskávaly ze země s nepopsatelnou silou, vyhazujíce masivní kameny stovky stop do vzduchu, které později skončily pohřbeny hluboko pod zemí…

Bouře velmi zesílila a k běsnění živlů se připojilo kvílení lidí, kteří pohrdli autoritou Boží. Stromy, budovy, skály a země se zmítaly na všechny strany. Hrůza lidí a zvířat byla nepopsatelná. A dokonce satan, který byl dohnán k tomu, aby stál uprostřed těchto běsnících živlů, se třásl se o svou vlastní existenci…

Andělé, kteří vynikají svou silou, vedli archu a chránili ji od poškození. Strašný byl každý okamžik té strašné bouřky, která trvala čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Záchrana archy byla zázrakem Všemohoucí moci. SP 73, 75 **(TA71)**

Po potopě

Noé a jeho rodina úzkostlivě sledovali snižování vod. Noé toužil jít opět na zem. Vyslal krkavce, který létal ven z archy a zase zpět do archy. Nezískal informace, které potřeboval, a tak poslal hrdličku, která také nenašla nikde odpočinek a vrátila se zpět do archy. Po sedmi dnech byla hrdlička znovu vyslána, a když uviděli v jejím zobáčku olivovou ratolest, tu se v této osmičlenné rodině, která tak dlouho byla zavřená v arše, rozhostila obrovská radost. Znovu je seslán anděl, který otevírá dveře archy. Noé mohl odstranit poklop, ale nemohl otevřít dveře, které zavřel Bůh. Bůh promluvil k Noému skrze anděla, který otevřel dveře a nařídil Noému, aby vyšel ven z archy a vyvedl s sebou také všechno živé…

Poté co Noé vyšel z archy, pohlédl okolo sebe na mocná a divoká zvířata, která z archy vyvedl, a potom na svou osmičlennou rodinu. Dostal strach, že je zvířata zničí. Ale Bůh poslal Svého anděla, aby řekl Noému: „Strach váš a hrůza vaše buď na všeliký živočich země, a na všecko ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všecky ryby mořské v ruce vaše dány jsou. Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všecko.“ 1 SP 76, 78, 79. **(TA72)**

Stavitelé Bábelu

Někteří s Noémových potomků začali brzy odpadat…Někteří věřili v existenci Boží…Jiní věřili, že Bůh existoval…Ti, kteří byli nepřáteli Boha, se denně cítili obviňováni konverzací spravedlivých a zbožnými životy těch, kteří Boha milovali, poslouchali a vyvyšovali. Nevěřící se spolu radili a rozhodli se, že se oddělí od věrných…Odcestovali od nich daleko a vybrali si rozsáhlou rovinu, kde budou bydlet. Vystavěli si město a dostali nápad, aby si vystavěli věž, která by dosáhla až do oblak, aby mohli… aby nebyli více roztroušeni…Aby vybudovali svou věž, která bude ještě výše než dosáhly vody, které se objevily v době potopy…a byli by jako bohové a vládli nad lidmi…

Pozvedli se proti Bohu. Ale On nedovolil, aby dokončili své dílo. Vystavěli svou věž do úctyhodné výšky, když Bůh poslal své anděly, aby zmařil jejich dílo…Andělé zmátli jejich jazyk…Potom nebyl v jejich práci soulad. Nahněváni jeden na druhého a neschopni si vysvětlit svá nedorozumění a cizí slova, která padala mezi nimi, opustili svou práci, rozdělili se a roztrousili se po zemi. Do té doby lidé mluvili pouze jedním jazykem. Blesk z nebe jako znamení Božího hněvu zlomil vršek věže a shodil ji celou na zem. 1 SP 92, 93.

Kapitola 7: Andělé v Době Patriarchů

Abrahám (TA73)

Bůh udělil Abrahámovi velkou poctu. Andělé z nebe se s ním procházeli a mluvili s ním jako přítel s přítelem. PP 138.

Bůh sděloval svou vůli Abrahámovi skrze své anděly. Kristus se mu ukázal a dal mu jasné poučení o požadavcích morálního zákona a o velkém díle spasení, které bude dokončeno skrze Něho samotného. RH 29. duben 1875.

Po narození Izmaele se znovu Bůh ukázal Abrahámovi a řekl mu: „Utvrdím také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich, za smlouvu věčnou.“Bůh zde znovu skrze svého anděla opakuje své zaslíbení, že dá Sáře syna a že se stane matkou mnoha národů. 1 SP 96.

Když měl být vynesen soud nad Sodomou, nebylo to před ním utajeno a on se stal přímluvcem u Boha za hříšníky. Jeho rozhovor s anděly také představuje krásný příklad pohostinnosti.

V horkém letním poledni patriarcha seděl ve dveřích svého stanu, přehlížeje tichou krajinu, když ve vzdálenosti uviděl tři poutníky. Dříve než došli k jeho stanu, cizinci se zastavili, jako by se domlouvali, kam mají jít. Aniž by čekal, až přijdou prosit o laskavost, Abrahám rychle vstal, a když se obraceli, aby se vydali jiným směrem, spěchal za nimi a s největší možnou zdvořilostí na ně naléhal, aby ho poctili tím, že zůstanou, aby se občerstvili. Svýma vlastníma rukama donesl vodu, aby si mohli umýt své nohy od prachu. Sám jim vybral jídlo, a zatímco odpočívali v chladném stínu, pohoštění bylo dokončeno. On stál uctivě u nich, zatímco jedli… **(TA74)**

Abrahám viděl ve svých hostech pouze tři unavené poutníky, vůbec nepomyslel na to, že jeden z nich je tím, jehož může uctívat bez hříchu. Ale skutečná přirozenost těchto nebeských poslů byla nyní zjevena. I když byli na cestě jako poslové Božího hněvu, přesto k Abrahámovi, muži víry, pronesli první z požehnání…

Abrahám ctil Boha a Bůh poctil ho tím, že ho zasvětil do svých rad a zjevil mu své záměry…Bůh dobře věděl míru provinění Sodomy, ale vyjádřil se způsobem člověka, aby spravedlnost jeho činů mohla být pochopena. Zavedl vyšetřování jejich způsobu života. Jestli nepřekročili hranice Božské **(TA75)** milosti, tak by jim dopřál dobu na pokání. PP 138, 139.

Zničení Sodomy a Gomory

Dva z nebeských poslů odešli a zanechali Abraháma samotného s tím, o kterém věděl, že je Syn Boží…S hlubokou úctou a pokorou přednášel svou prosbu: „Aj, nyní chtěl bych mluviti ku Pánu svému, ačkoli jsem prach a popel“…Přišel blížek nebeskému poslu a naléhavě žádal. I když byl Lot obyvatelem Sodomy, nepodílel se na nepravostech jejích obyvatel. Abrahám si myslel, že v tomto lidnatém městě musí být další ctitelé pravého Boha. A v představě toho prosil:

„Odstup to od tebe, abys takovou věc učiniti měl, abys usmrtil spravedlivého s bezbožným;…odstup to od tebe; zdaliž soudce vší země neučiní soudu?“ Abrahám neprosil pouze jednou, ale mnohokrát. Jak byly jeho požadavkům vyhověno, získával stále větší smělost a pokračoval, dokud nezískal ujištění, že pokud se najde jenom deset spravedlivých lidí, město bude ušetřeno. PP 139, 140.

Dva andělé navštěvují Lota

Za soumraku se k městské bráně přiblížili dva cizinci. Vypadali jako pocestní, kteří chtějí ve městě přenocovat. Nikdo nemohl poznat v těchto skromných poutnících mocné hlasatele Božských soudů a veselý bezstarostný dav ani netušil, že svým jednáním s těmito nebeskými posly tuto noc **(TA76)** dovrší míru své viny, která zničí jejich pyšné město. Byl zde ale jeden muž, který projevil k cizincům laskavou pozornost a pozval je do svého domu. Lot nevěděl, kdo opravdu jsou, ale zdvořilost a pohostinnost mu byly vlastní. PP 158.

Andělé zjevili Lotovi účel svého poslání. „Nebo zkazíme místo toto, proto že se velmi rozmohl křik jejich před Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkazili je.“ Cizinci, které se snažil Lot ochránit, nyní slíbili, že ochrání jeho a zachrání také členy jeho rodiny, kteří spolu s ním utečou z bezbožného města…Lot vyšel, aby varoval své děti. Opakoval slova andělů: „Vstaňte, vyjděte z místa tohoto; nebo zkazí Hospodin místo toto.“ Jim se však zdálo, že žertuje …

Lot se zarmoucen vrátil domů a řekl andělům o svém nezdaru. Andělé mu však přikázali, aby vzal svou ženu, své dvě dcery, které s ním žily v domě, a opustil město…Zkormoucen žalem, váhal a zdráhal se odejít. Nebýt andělů Božích, všichni by zahynuli v troskách Sodomy. Nebeští poslové ho, jeho ženu a jeho dcery uchopili za ruce a vyvedli je z města.

Zde je andělé opustili a vrátili se do Sodomy aby ukončili své dílo zkázy. Někdo jiný - Ten, u něhož prosil Abrahám - se přiblížil k Lotovi…

Kníže nebes stál při něm a Lot přesto prosil o svůj vlastní život, jakoby Bůh, který mu projevil takovou lásku a starost o něj, ho stále nezachraňoval. Měl plně

věřit Božskému Poslu a vložit svou vůli a svůj život do Božích rukou bez pochybností. Jako však mnozí jiní, snažil se vytěžit pro sebe…

Znovu mu byl dán svatý příkaz, aby si pospíšil, protože ohnivá bouře nedá na sebe dlouho čekat. Jedna z prchajících (Lotova žena) se však odvážila pohlédnout zpět na zkažené město a stala se památníkem Božího soudu. PP 158-161.

Abrahám zkoušen

Když měl Abrahám téměř sto let, bylo mu opakováno zaslíbení, že dostane syna. Byl ujištěn, že budoucí dědic bude dítětem Sáry…Narození Izáka, které bylo pro Abraháma a Sáru splněním jejich nejdražších nadějí, naplnilo stany Abraháma a Sáry štěstím…

Sára viděla v Izmaelově divoké povaze stálý zdroj neshod a působila na Abraháma, aby Agar a Izmaele poslal z tábora pryč. Patriarcha se velice zarmoutil. Jak by mohl vyhnat Izmaele, svého syna, stále draze milovaného? V tomto svém zmatku prosil o Božské vedení. Bůh skrze svatého anděla mu přikázal, aby splnil Sářino přání. A anděl ho utěšil zaslíbením, že i když bude vypuzen z otcovského domu, Izrael nebude Bohem opuštěn; jeho život bude zachován a stane se otcem velkého národa. Abráham uposlechl andělových **(TA78)** slov, nikoli však bez bolesti. PP 146, 147.

Bůh povolal Abraháma, aby byl otcem věrných. Jeho život měl být příkladem víry pro další generace. Abrahámova víra však nebyla dokonalá…Aby mohl dosáhnout nejvyššího stupně, Bůh ho podrobil další zkoušce, nejtěžší, jakou kdy člověk musel podstoupit. Tu noc měl vidění, ve kterém mu bylo přikázáno, aby šel do země Moria a obětoval svého syna jako zápalnou oběť na hoře, která mu bude ukázána…

Příkaz byl vyjádřen slovy, která musela naplnit otcovské srdce úzkostí: „Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka…a obětuj ho v oběť zápalnou.“ Izák byl světlem jeho domova, útěchou jeho stáří a především dědicem zaslíbeného požehnání…

Satan byl nablízku a hned mu našeptával, že musí být podveden, neboť Božský zákon přikazuje, „nezabiješ“, a Bůh by tedy nepožadoval něco, co jednou zakázal. Abrahám vyšel ze svého stanu, vzhlédl ke klidné nádheře jasného nebe a připomněl si zaslíbení, které dostal téměř před padesáti lety, že jeho símě bude nespočetné jako hvězdy. Pokud by se toto zaslíbení mělo splnit skrze Izáka, jak může být potom usmrcen? Abrahám byl v pokušení uvěřit, že to všechno byl jen přelud…Vzpomněl si na anděly, kteří k němu byli posláni, aby mu zjevili Boží úmysl zničit Sodomu, a kteří mu přinesli zaslíbení právě tohoto syna Izáka, a odebral se na místo, kde se již několikrát setkal s nebeskými posly, doufaje že je potká opět a že mu dají další pokyn, nikdo však nepřišel, aby mu pomohl. PP 147, 148.

Celý den doufal, že se setká s andělem, který mu přijde požehnat a utěšit ho, nebo snad zrušit příkaz Boží, ale žádný posel milosti se neobjevil…Druhý dlouhý den se chýlí ke konci, další bezesnou noc tráví v pokoření a na modlitbě a třetího dne začíná cestu. ST 1. duben 1875.

Na stanoveném místě vystavěli oltář a položili na něj dříví. Potom chvějícím se hlasem vyjevil Abrahám svému synu Božské poselství. S hrůzou a úžasem vyslechl Izák svůj osud, nekladl však odpor…Pokládal si za čest, že je povolán položit svůj život v oběť Bohu.

Pak si řekl poslední slova lásky, prolili poslední slzy, naposledy se objali. Otec pozvedl nůž aby zabil svého syna, když najednou cosi zadrželo jeho ruku. Anděl Boží volá z nebe na patriarchu: „Abraháme, Abraháme!“ Rychle odpovídá, „Aj, já.“ A opět bylo slyšet hlas, „Nevztahuj ruky na své dítě, aniž mu co čiň, neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi nedopustil synu svému jedinému pro mne.“

Bůh dal svého Syna na smrt, doprovázenou smrtelným zápasem a posměchem. Andělé, kteří sledovali ponížení a duševní úzkost Syna Božího, nesměli zasáhnout jako v případě Izákově. Nebylo hlasu, který by zavolal **(TA80)**

„dosti.“ Aby spasil padlou rasu, Král slávy obětoval svůj život…

Nebeské bytosti byly svědky scény, při níž byla vyzkoušena víra Abrahámova a poslušnost Izákova…Celé nebe s úžasem a obdivem sledovalo Abrahámovu neochvějnou poslušnost. Celé nebe chválilo jeho věrnost. Ukázalo se, že satanova obvinění jsou falešná…

Bylo obtížné i pro anděly pochopit tajemství vykoupení, porozumět, že Vládce nebes, Syn Boží, musí zemřít za hříšného člověka. Když byl dán příkaz Abrahámovi, aby obětoval svého syna, vzbudilo to zájem všech nebeských bytostí. S největší pozorností sledovali každý krok při plnění tohoto příkazu. Když na Izákovu otázku „Kde je hovádko k zápalné oběti?“ Abrahám odpověděl, „Bůh opatří sobě hovádko“; a když byla zadržena ruka otcova v okamžiku kdy se chystal zabít svého syna a když Bůh připravil beránka, aby byl obětován místo Izáka – tu světlo ozářilo tajemství vykoupení a i andělé jasněji pochopili to podivuhodné opatření, které Bůh učinil pro spásu člověka. PP 152, 154, 155.

Izákovo manželství

V mysli Abrahámově, volba ženy pro jeho syna byla věcí velmi důležitou; jeho hlavní starostí bylo aby syna oženil s tou, která ho neodvede od Boha…

Izák věřil v moudrost a lásku svého Otce a rád mu svěřil tuto záležitost, věře **(TA81)** že Bůh sám bude řídit jeho volbu. Patriarcha zaměřil své úvahy na příbuzné svého otce žijící v Mezopotámii…Tuto důležitou věc svěřil „svému staršímu služebníkovi (Eliezerovi)“, muži nábožnému, zkušenému, zdravě uvažujícímu, který mu už dlouho věrně sloužil…“Hospodin Bůh nebe,“ řekl, „kterýž vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé,…pošle anděla svého před tebou.“…

Posel se bez meškání vydal na cestu…V Cháranu, „městu Náchorově,“se zastavil před branami, blízko studny, kam přicházely večer ženy pro vodu…Vzpomněl si na Abrahámova slova, že Bůh pošle svého anděla před ním, a opravdově se modlil o jasné vedení. V rodině svého pána si zvykl na laskavé chování a pohostinnost, a modlil se tedy, aby dívka, kterou vyvolí Bůh, se mu prozradila nějakým laskavým skutkem.

Ani se nestačil domodlit a dostal odpověď na svou modlitbu. Mezi ženami, které se shromáždily u studny, upoutala jeho pozornost Rebeka svým způsobným chováním. Když odcházela od studny, cizinec šel za ní a požádal, aby mu nalila trochu vody ze džbánu, který nesla na rameni. Ochotně mu vyhověla a nabídla mu, že napojí i jeho velbloudy. To byl zvyk, kterým se dobré dcery staraly o stáda svých otců. V tomto viděl toužebné znamení…

Abrahám bydlel v Bersabé a Izák, který pásl stáda svého otce na okolních loukách, se vrátil do otcova stanu aby tam očekával **(TA82)** příjezd posla z Cháranu…"A vyšel Izák k přemýšlívání na pole, když se chýlilo k večerou…Tedy vypravoval služebník Izákovi vše, což způsobil. I uvedl ji Izák do stanu Sáry matky své, a vzal Rebeku, a měl ji za manželku." PP 171-173

Jákob a Ezau

Dvojčata Jákob a Ezau, synové Izákovi, představují protichůdný kontrast jak v povaze, tak i v životě. Tuto protikladnost předpověděl ještě před jejich narozením anděl Boží. Jako odpověď na Rebečinu ustaranou modlitbu jí anděl oznámil, že porodí dva syny a zjevil jí také jejich osudy, že každý z nich se stane hlavou mocného národa, jeden že ale bude větší než druhý a starší bude sloužit mladšímu…

Izák….jednoduše stanovil, že Ezau jako starší má právo na prvorozenství. Ezau však nemiloval zbožnost, nezajímal se o náboženství…Rebeka měla stále na mysli slova andělova a…byla přesvědčena, že dědictví Božského zaslíbení bylo určeno Jákobovi. Opakovala Izákovi slova andělova; otcova láska se však zaměřovala na staršího syna a byl neoblomný ve svém rozhodnutí. PP 177, 178.

Jákob slyšel od své matky o Božském pokynu, že prvorozenství na něho připadne, a nevýslovně toužil po právech, která mu měly být udělena. Nebylo to vlastnictví **(TA83)** otcova majetku, po čem toužil, ale předmětem jeho touhy bylo duchovní prvorozenství…

Jednoho dne, když Ezau přišel slabý a unavený z lovu a požádal o jídlo, které Jákob připravoval, Jákob…ho nabídl bratrovi k utišení hladu výměnou za prvorozenství. „Aj, já k smrti se blížím," zvolal bezstarostný, lehkomyslný lovec,
„k čemuž mi tedy to prvorozenství?" A za misku červené čočovice vzdal se svého prvorozenství…

Jákob a Rebeka uspěli ve svém záměru, ale svým podvodem si přivodili pouze problémy a bolest. Bůh prohlásil, že Jákob získá prvorozenství a Jeho slovo by se naplnilo ve svém čase, kdyby ve víře čekali na jeho splnění…

Cítě se ohrožen na životě Ezauovým hněvem, Jákob odešel z domu svého otce jako uprchlík…Druhého dne večer už byl daleko od otcových stanů. Cítil se jako vyděděnec a uvědomoval si, že všechny jeho nesnáze si způsobil sám svým špatným postupem. Temnota zoufalství tlačila jeho duši a ani se neodvažoval pomodlit. Byl tak zcela sám, že cítil potřebu Boží ochrany jak ji nikdy předtím necítil. S pláčem a v hluboké pokoře vyznal svůj hřích a prosil

o nějaký důkaz, že ještě není zcela zavržen…

Bůh Jákoba nezavrhl…Bůh Jákobovi soucitně zjevil to, co právě potřeboval – Spasitele. Unavený cestou si poutník lehl na zem s kamenem jako polštářem. Jakmile usnul, uviděl žebřík, jasný a zářící, jehož **(TA84)** základ byl postaven na zemi a jehož vrch dosahoval až k nebi. Po tomto žebříku sestupovali a vystupovali andělé; nad ním byl Pán slávy a z nebe bylo slyšet hlas: „Já jsem Hospodin, Bůh Abraháma otce tvého, a Bůh Izákův.“…

V tomto vidění byl Jákobovi představen plán spasení…Žebřík představuje Ježíše, ustanoveného prostředníka k obcování. Kdyby svými zásluhami nepřeklenul propast, kterou vytvořil hřích, služební andělé by nemohli obcovat s hříšným člověkem…

S novou a neochvějnou vírou v Božské zaslíbení a ujištěn přítomností a ochranou svatých andělů Jákob pokračoval ve své cestě do „země východní.“ PP 178-180, 183, 184, 188.

I když Jákob odešel z Pádan syrské v poslušnosti Božskému vedení, nevracel se zcela bez obav cestou, jíž se před dvaceti lety ubíral jako uprchlík. Jeho hřích, kdy podvedl svého otce, byl stále před ním…Jak se blížil ke konci své cesty, pomyšlení na Ezaua v něm vyvolávalo znepokojující předtuchy…Znovu Bůh Jákobovi dal znamení Božské péče. PP 195.

Když Jákob pokračoval ve své cestě, potkali se s ním Boží andělé.Když je uviděl, řekl: „Vojsko Boží jest toto.“ Viděl anděly Boží ve snu, jak jsou rozloženi kolem něho. 3 SG 127.

Těsně před ním…(Jákobem), jakoby vedli cestu, byly dvě armády nebeských andělů pochodujících jako **(TA85)** vůdci a strážci, a když je Jákob uviděl, propukl v slova chvály zvolal: „Vojsko Boží jest toto.“ A nazval toto místo Manahaim, což označuje dva zástupy nebo dva tábory. ST 20. listopad 1879.

Ale stále Jákob cítil, že musí něco udělat, aby si pojistil svou vlastní bezpečnost. Poslal proto posly se smírnými pozdravy ke svému bratrovi…Služebníci se ale vrátili se zprávou, že se přibližuje s čtyřmi sty muži a neposílá žádnou odpověď na toto přátelské poselství…“Jákob pak se bál velmi, a rmoutil se.“…Rozdělil je (svou rodinu a služebníky) tedy do dvou skupin, aby jedna mohla utéct, bude-li druhá napadena…

Přišli k řece Jabok, a když nastala noc, Jákob poslal svou rodinu aby přebrodila řeku, zatímco on sám tam zůstal. Rozhodl se, že stráví noc na modlitbě a přál si být sám s Bohem…

Najednou se ho dotkla silná ruka. Myslel si, že je to nepřítel, který usiluje o jeho život a snažil se vykroutit ze sevření svého útočníka. Ve tmě dva bojovali o vítězství. Nepadlo ani slovo, ale Jákob vyvinul největší úsilí a ani na okamžik v tomto svém úsilí neochabl. Když tak bojoval o svůj život, vyvstala mu na mysli jeho vina; jeho hříchy se před ním objevily a hrozily odloučit ho od Boha. Ve své hrozné tísni si ale vzpomněl na Boží zaslíbení a celým svým srdcem úpěnlivě prosil o slitování. Zápas pokračoval až téměř do svítání, **(TA86)** když cizinec položil svůj prst na Jákobovo stehno a okamžitě ho ochromil. Teď teprve patriarcha poznal, kdo je jeho protivník. Poznal, že bojoval s nebeským poslem, a proto nemohl přes své téměř nadlidské úsilí nad ním

zvítězit. PP 196, 197.

Ten, který zápasil s Jákobem, je nazván člověkem; Ozeáš ho nazývá andělem, zatímco Jákob řekl: „Viděl jsem Boha tváří v tvář.“ On také říká, že měl nocs Bohem. Byl to Majestát nebes, Anděl smlouvy, který přišel ve zjevu člověkak Jákobovi. ST 20. listopad 1879.

Byl to Kristus, „anděl smlouvy,“ který se zjevil Jákobovi. Patriarcha byl nyní zbaven síly a trpěl pronikavou bolestí, ale nechtěl se vzdát svého práva…Musí mít ujištění, že jeho hřích byl odpuštěn…Anděl se pokoušel vyprostit se; naléhal:

„Pusť mne, neboť zasvítává.“ Ale Jákob odpověděl, „Nepustím tě, leč mi požehnáš.“ Kdyby to bývala od Jákoba opovážlivost a pánovitost, byl byv okamžiku zahuben, ale uvědomoval si svou vlastní nicotnost a skládal svou důvěru v to, že Bůh věrně dodrží úmluvu. Jákob „se potýkal s andělem, a přemohl“.

Zatímco Jákob zápasil s Andělem, další nebeský posel byl poslán k Ezauovi. Ve snu Ezau uviděl svého bratra dvacet let ve vyhnanství z otcovského domu; byl svědkem jeho zármutku, když našel svou matku mrtvou; a viděl ho obklopeného zástupy **(TA87)** Božími. Tento sen zjevil Ezau svým vojákům s příkazem, aby Jákobovi neubližovali, protože Bůh jeho otce je s ním…

Jákobova zkušenost během noci zápasu a bolesti představuje zkoušku, kterou bude muset projít lid Boží těsně před Kristovým druhým příchodem. PP 197-201.

Kapitola 8: Andělé v Době Exodu

Narození Mojžíše

Jak tak plynul čas, (Josef) velký muž, kterému Egypt dlužil tak moc…zemřel. A „povstal král nový v Egyptě, kterýž neznal Josefa“…“A řekl lidu svému: Aj, lid Izraelský je mnohý a silnější než my.“..Příkazy byly vydány…aby byli zničeni hebrejští chlapečkové při jejich narození. Satan byl iniciátorem této události. Věděl o tom, že má být mezi Izraelity vychován vysvoboditel; a tím, že vedl krále k tomu, aby zničil jejich děti, doufal, že překazí Božské záměry…

Zatímco bylo vydáno toto nařízení, Aramovi a Jochebed se narodil chlapeček…Matka úspěšně schovávala děťátko (Mojžíše) tři měsíce. Zjistila ale, že už ho nemůže déle v bezpečí schovávat. Udělala z rákosí takovou malou archu, utěsnila ji jílem a slámou, položila do ní děťátko a postavila ji do rákosí na břehu řeky. Nemohla si dovolit, aby ho hlídala, protože by mohla ohrozit jak život dítěte, tak svůj život. Jeho sestra Miriam však byla nablízku…úzkostlivě pozorovala, co se stane s jejím bratříčkem. A byli tam také jiní, kteří ho sledovali. Matčiny opravdové modlitby svěřily její dítě do péče Boží a andělé se neviděni vznášeli nad tímto skromným místem odpočinku. Andělé zde dovedli faraónovu dceru. Její zvědavost byla upoutána malým košíčkem, a když se uviděla krásné děťátko uvnitř, okamžitě pochopila, co se zde stalo. Slzičky miminka probudily její soucit a…rozhodla, že musí být zachráněn, že si ho adoptuje jako svého vlastního. PP 241-243.

Starší Izraele byli vyučeni anděly, že čas pro jejich vysvobození je blízko a že Mojžíš je tím mužem, kterého Bůh použije, aby dokončil toto dílo. Andělé poučili Mojžíše, že Jehova ho vybral, aby zlomil pouta otroctví jeho lidu. On si myslel, že získají svou svobodu silou armád, a očekával, že povede hebrejské zástupy proti vojskům Egyptským. PP 245.

Mojžíš zůstal u dvora až do svých čtyřiceti let…Jednoho dne viděl, jak Egypťan venku bije Izraelitu, vyskočil, zabil Egypťana…a okamžitě jeho tělo zahrabal do písku… Utekl (Mojžíš) a utíkal směrem do Arábie…Po čase se Mojžíš oženil s jednou z Jetrových dcer; a tady, ve službě svému tchánovi, jako pasák stád zůstal čtyřicet let. PP 246, 247. **(TA90)**

Mojžíš v Madiánu

Kdyby mohly být jeho (Mojžíšovy) oči otevřeny, viděl by posly Boží, čisté, svaté anděly naklánějící se s láskou nad ním, rozsévajíce světlo kolem něho. ST 19. únor 1880.

Zatímco plnil své denní povinnosti (Mojžíš), uviděl keř, jehož větve, listí i kmen hořely, ale přece nebyl stráven. Přišel blíž, aby se podíval zblízka na tento zvláštní úkaz, když uslyšel hlas adresovaný jemu, který vycházel z ohně. Byl to hlas Boží. Byl to ten, který se jako anděl smlouvy zjevoval jeho otcům v minulých dobách. Tělo Mojžíšovo se zachvělo, dostal strach, když ho Bůh zavolal jeho jménem. Chvějícími se rty odpověděl: „Aj, teď jsem.“ Byl varován, aby se nepřibližoval ke svému Stvořiteli s nepatřičnou důvěrností. „Szuj obuv svou s noh svých; nebo místo na kterémž ty stojíš, země svatá jest.“ A zakryl Mojžíš tvář svou, (nebo se bál), aby nepatřil

na Boha. ST 26. únor 1880

Se svou ženou a dětmi se Mojžíš vydal na cestu (do Egypta)…Po cestě z Madiánu Mojžíš dostal překvapující a strašné znamení Boží nelibosti. Výhružným způsobem se mu zjevil anděl Boží, jako by ho chtěl okamžitě zničit. Nebylo mu dáno žádné vysvětlení; ale Mojžíš si uvědomil, že nedbal jednoho z Božích požadavků; podlehl naléhání své ženy a zanedbal vykonat obřad obřízky na svém nejmladším synovi. Selhal ve splnění podmínky, kterou jeho dítě **(TA91)** mohlo užívat zaslíbení Boží smlouvy s Izraelem…Zefora měla strach, že její manžel bude zabit, vykonala obřad sama a anděl potom Mojžíšovi dovolil aby pokračoval ve své cestě. Ve svém poslání k faraonovi měl být Mojžíš postaven do velmi nebezpečného postavení; jeho život mohl být zachován pouze ochranou svatých andělů. Pokud by však zanedbal svou povinnost, nemohl by být v bezpečí, protože by nebyl přikryt anděly Božími. PP 257.

Egyptské rány

Mojžíš a Aron byli Božími představiteli smělému, vzdornému králi a zatvrzelým kněžím, utvrzeným ve své vzpouře, kteří se spojili se zlými anděly. Faraón a velcí mužové Egypta nebyli lhostejní k moudré vládě Boží. Jasné světlo svítilo po věky, ukazujíce na Boha, na jeho spravedlivou vládu a na požadavky jeho zákona. Josefa děti Izraele v Egyptě uvedli ve známost poznání Boha. Dokonce i poté, co se lid Izraelský dostal do otroctví Egyptských, ne všichni byli považováni za otroky. Hodně z nich se dostalo do významných postavení a zde byli svědky Božími. YI 8.duben 1897. **(TA92)**

Satan…dobře věděl, že Mojžíš byl Bohem vyvolený, aby zlomil jho otroctví nad dětmi Izraele…Poradil se svými anděly, jak dokončit dílo, které by splnilo dvojnásobný účel: 1. Zničit vliv díla, které Bůh vytvořil skrze svého služebníka

Mojžíše, a to tím, že bude pracovat skrze své nastrčené špióny a padělá pravé dílo Boží. 2. Použít vliv svého díla skrze kouzelníky, kteří mu podávali ruku po celé věky, a zničit v myslích mnohých pravou víru mocnými zázraky a činy, které měl činit Kristus, až přijde na tento svět. 1 T 291.

Mojžíš a Aron vstoupili do panských sálů krále Egypta…Zde… před vládcem v té době nejmocnějšího království na zemi, stáli dva představitelé zotročeného národa, aby opakovali příkaz Boží o vysvobození Izraele. Král požadoval zázrak, který by dokázal jejich Božské poslání. Aron vzal hůl a hodil ji před Faraóna. Proměnila se v hada. Vládce poslal pro své „mudrce a čarodějníky," kteří „povrhli každý z nich hůl svou, a obráceny jsou v hady, ale pozřela hůl Aronova hole jejich."

Kouzelníci nezpůsobili, aby se jejich hole skutečně proměnily v hady, ale magií, získanou od svůdce, mohli způsobit tento zjev. Bylo to nad moc satanovu, aby proměnil hole v žijící hady. Kníže zla, i když vlastnil všechnu moudrost a moc padlého anděla, neměl moc tvořit nebo dávat život; to je výsada samotného Boha. Ale všechno, co bylo v satanově moci, udělal a vyprodukoval **(TA93)** takto padělek. Lidským očím se tyto hole zdály jako hadi…Nebylo nic v jejich vzhledu, čímž by se dali rozeznat od hada, kterého vytvořil Mojžíš. I když Bůh použil skutečného hada, aby spolkl ty falešné, dokonce toto se Faraónovi zdálo ne jako dílo Boží moci,

ale jako výsledek nadpřirozené moci, kterou použili jeho služebníci.

Faraón si chtěl ospravedlnit svou tvrdohlavost, kterou se bránil Božským příkazům, a proto hledal nějakou záminku, aby mohl ignorovat zázraky, které Bůh učinil skrze Mojžíše. Satan mu dal právě to, co si přál. Tím, co předvedli kouzelníci, vzbudil u Egypťanů zdání, že Mojžíš a Áron jsou pouhými kouzelníkya čarodějníky a že poselství, které přinesli, nemůže být bráno tak vážně jako poselství od vyšší bytosti. Takto satanův podvod splnil svůj záměr, povzbudil Egypťany v jejich vzpouře a zatvrdil Faraónovo srdce, aby se nedal přesvědčit. Satan doufal, že také otřese vírou Mojžíše a Árona v Božský původ jejich poslání. PP 263, 264.

Když Mojžíš představoval králi zázraky, satan se pokoušel mařit jejich účinky a zabránit faraónovi aby uznal převahu Boží a poslechl Jeho rozkazu. Satan vynaložil všechny své síly, aby napodobil dílo Boží a zmařil Boží vůli. Jediným výsledkem jeho snahy byly ještě větší projevy Božské moci a slávy, takže jak Izraelští, tak celý Egypt se mohli lépe přesvědčit o existenci a moci pravého a živého Boha. PP 334. **(TA94)**

Bouře (sedmá rána) přišla ráno, jak bylo předpovězeno – s hromy a krupobitím smíšeným s ohněm, které ničily každou rostlinu, stromy, lidi a zvířata. Doposud nebyl vzat život žádnému Egyptskému, ale nyní dráhu anděla následovala bída a smrt. Pouze země Gesen byla nedotknutá. ST 18. březen 1880.

Hospodin dal skrze Mojžíše dětem Izraele pokyny týkající se jejich odchoduz Egypta a zvláště jejich uchování před nadcházející ránou. Každá rodina, buď sama nebo společně s jinou, měla zabít beránka nebo kůzle „bez vady“ a svazkem yzopu pomazat jeho krví „obě veřeje a nade dveřmi u domů“, aby anděl zkázy, který bude o půlnoci procházet, nemohl vejít do tohoto příbytku…

Hospodin oznámil: „V tu noc zajisté půjdu po zemi egyptské, a budu bíti všecko prvorozené v zemi… Krev pak ta na domích, v nichž budete, budeť vám na znamení; a když uzřím krev, pominu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující.“ PP274.

Děti Izraele následovaly pokyny dané jim Bohem; a zatímco anděl smrti chodil od domu k domu mezi Egyptskými, byli všichni už připraveni na svou cestu. 1 SP240.

Kolem půlnoci byla každá egyptská domácnost probuzena ze spánku pláčem bolesti. Měli strach, že všichni zemřou. Vzpomněli si na pláč **(TA95)** bolesti a zármutku Hebrejců, když krutý král vydal nelidské nařízení, aby všichni malí chlapečkové byli usmrceni hned, jakmile se narodí. Egyptští sice neviděli anděla zhouby, který vešel do každého domu a vykonal rozsudek smrti, ale věděli, že je tohebrejský Bůh, který zapříčinil to, aby trpěli stejnou bolestí jakou nechali trpět Izraelity.YI 1. květen 1873.

Kristus, Neviditelný Vůdce Izraele

V Egyptě se roznesla zpráva, že děti Izraele…směřují k Rudému moři…Faraón sebral své vojenské síly…v doprovodu velkých mužů své říše se postavil do čela útočného vojska.

Hebrejové se utábořili u moře…Najednou v dálce uviděli lesknoucí se zbroj a jedoucí válečné vozy, patřící k předvoji velké armády…Srdce Izraelitů zachvátil strach. Někteří volali k Bohu, ale větší část lidu spěchala k Mojžíši a stěžovali si…Jeho klidná a ujišťující odpověď lidem zněla: „Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo.“…

Následovali nádherný oblakový sloup jako znamení Boží, aby šli vpřed; nyní se však ptali sami sebe, nebylali to předzvěst nějakého neštěstí; jestli je oblak nezavedl na nesprávnou stranu pohoří, na neschůdnou cestu. Takto se anděl Boží jevil jejich zaslepeným myslím, jako předzvěst neštěstí.

Když se k nim však přiblížil zástup Egyptských, kteří doufali, že se Izraelité stanou jejich snadnou kořistí, vznesl se oblakový sloup **(TA96)** majestátně k nebi, přenesl se před Izraelity a sestoupil na egyptská vojska. Tmavá stěna se postavila mezi pronásledující a jejich pronásledovatele. Egypťané ztratili z dohledu tábor Hebrejů, a byli donuceni zůstat stát. Když však noční tma zhoustla, oblačná stěna se změnila pro Hebreje ve velké světlo a zaplavila denním světlem celý tábor.

Izraelským se vrátila naděje. A Mojžíš pozvedl svůj hlas k Bohu. „I řekl Bůh Mojžíšovi…Mluv synům Izraelským, ať jdou předce. Ty pak zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je; a nechať jdou synové Izraelští prostředkem moře po suše.“…. „A honíce je Egyptští, vešli za nimi do prostřed moře, všecka jízda faraónova, vozové i jízdní jeho. Stalo se pak v bdění jitřním, že pohleděl Hospodin na vojska Egyptských ze sloupu ohně a oblaku, a zmátl vojsko egyptské.“ PP 283 – 287.

Andělé Boží prošli zástupem a odstranili kola z jejich vozů. 1 SP 209.

Egypťanů se zmocnil zmatek a zděšení…, chtěli se obrátit a utéct na břeh, který opustili. Mojžíš však vztáhl svou hůl a navršené vody, hučící a syčící, dychtivé své oběti, srazily se a pohřbily egyptské vojsko ve svých černých hlubinách. PP 287. **(TA97)**

Vůdce (Izraelitů) byl mocný generál vojsk. Jeho andělé, kteří činí Jeho rozkazy, kráčeli po obou stranách velkých armád Izraele a nic se jim proto nemohlo stát. Izrael byl v bezpečí…Potom zazněla zasvěcená píseň, kterou vedla Miriam. RH 1. červen 1897

Ježíš byl tím andělem zahaleným oblakovým sloupem ve dne a ohnivým sloupem v noci. RH 17. červen 1890.

Kapitola 9: Andělé od Sinaje po Dobytí Jericha

Andělé při putování Izraele pouští

Kristus byl tím andělem vyvoleným Bohem, který kráčel před Mojžíšem v poušti a vedl Izraelity v jejich putování do země Kanán. RH 6. květen 1875.

Po celou cestu Božího vedení nacházeli (Izraelité) vodu, aby občerstvili svou žízeň, chléb z nebe, aby uspokojili svůj hlad, klid a bezpečí pod stinným oblakem ve dne a ohnivým oblakem v noci. Andělé jim sloužili, když šplhali do velkých výšek nebo se proplétali hrbolatými cestami pouště. ST 21. říjen 1880.

Bůh ukázal svou velkou starost a lásku o Svůj lid tím, že jim poslal chléb z nebe.
„Člověk jedl andělský pokrm“ protože toto bylo jídlo, které jim obstarávali andělé. 1 SP 226.

Izrael na Sinaji

A nyní se před nimi ve své slavnostní majestátnosti tyčila hora Sinaj. **(TA98,99)** Oblakový sloup spočinul na jejím vrcholu a lid rozbil své stany v rovině na úpatí hory. Toto místo bylo jejich domov po téměř rok. V noci je ohnivý sloup ujišťoval o Božské ochraně a zatímco spali, chléb z nebe se jemně snášel na tábor…

Krátce potom, co se utábořili u Sinaje, Mojžíš byl povolán na horu, aby se setkals Bohem. Sám šplhal vzhůru po strmé a neschůdné stezce a blížil se k oblaku, který označoval místo přítomnosti Jehovy. Izrael se nyní měl dostat do úzkého a zvláštního vzatu s Nejvyšším…

Promluvil z husté tmy, která Ho zahalovala, obklopen družinou andělů, z vrcholu hory Bůh oznámil svůj zákon…Nyní musela být učiněna opatření ke zřízení vyvoleného národa pod vládou Jehovy jako jejich krále. PP 301, 303, 304, 312.

„I udělajíť mi svatyni“

Za svého pobytu na hoře dostal Mojžíš příkaz, aby dal vybudovat svatyni, ve které by byla zvláštním způsobem představována přítomnost Boží. „I udělajíť mi svatyni, abych bydlil uprostřed nich,“ bylo příkazem Božím. PP 313.

Budova (svatostánek) byla rozdělena krásným a bohatým závěsem neboli oponou, zavěšenou na pozlacených sloupech, na dvě oddělení; podobná opona uzavírala vchod do prvního oddílu . Tyto opony, podobně jako vnitřní přikrývka tvořící

strop, měly nejnádhernější **(TA100)** barvy, v nádherném uspořádání modré, purpurové a šarlatové, v nich pak byli zlatými a stříbrnými vlákny vetkáni cherubíni, kteří představují zástup andělů, jež jsou spojeni s dílem nebeské svatyně a jsou služební duchové lidu Božímu na zemi. PP 347.

Poté co byla dokonána stavba svatyně, Mojžíš prohlédl všechnu práci. Srovnal ji se vzorem a instrukcemi, které dostal od Boha, a viděl, že každá část souhlasila se vzorem; a požehnal lidu. Bůh dal Mojžíši vzor archy se zvláštními instrukcemi, jak ji vyrobit. Archa byla vyrobena tak, aby obsahovala kamenné desky, na které Bůh vyryl svým vlastním prstem deset přikázání. Měla formu truhly a byla obložena a vyložena čistým zlatem. Nad ní byly zlaté věnce.

Víkem této svaté truhly byla slitovnice, vyrobena z jednoho kusu zlata. Na každém konci slitovnice byl upevněn cherubín z čistého taženého zlata. Jejich obličeje byly obráceny k sobě a pohlíželi uctivě dolů na slitovnici, což představuje nebeské anděly, kteří pohlížejí se zájmem a úctou na zákon Boží uložený v arše v nebeské svatyni. Tito cherubíni měli křídla. Jedno křídlo každého anděla bylo vztaženo vzhůru, zatímco druhým křídlem si zastírali svá těla.

Archa pozemské svatyně byla po vzoru pravé archy v nebi. Tam u nebeské archy stojí živí andělé, na každé straně archy, každý s jedním křídlem přikrývajícím slitovnici a vztahujícím se **(TA101)** vzhůru, zatímco dalšími křídly si zakrývají svá těla na důkaz úcty a poníženosti. 1 SP 272.

Nad slitovnicí byla šekina, projev Božské přítomnosti; a z místa mezi oběma cherubíny Bůh oznamoval svou vůli. Božská poselství velekněži někdy oznamoval hlas z oblaku. PP 349.

Když Bůh neodpověděl hlasem, nechal svaté paprsky světla a slávy spočinout na cherubínovi na pravé straně archy, jako projev přízně nebo souhlasu. Pokud jejich požadavky byly odmítnuty, oblak spočinul na cherubínovi na levé straně. 1 SP 399.

Skrze Krista měl být naplněn záměr, jehož byl svatostánek symbolem – ten slavný příbytek, jeho stěny lesknoucí se zlatem odrážející v duze barvy opon, ve kterých jsou vetkáni cherubínové, vůně věčně hořícího kadidla pronikající všude, kněží oděni v bílé roucha bez poskvrny a hluboké tajemství vnitřního oddělení, nad slitovnicí, mezi postavami uctívajících andělů, sláva Nejsvětějšího. Ve všem tom Bůh chtěl, aby Jeho lid četl Jeho záměr s lidskou duší. Byl to stejný záměr, který dlouho později prohlásil apoštol Pavel skrze Ducha Svatého:

„Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?“ Ed 36.

Na samém úpatí hory Sinaj začal satan uskutečňovat své plány týkající se svržení zákona Božího, a tak pokračoval **(TA102)** v tom samém díle, které započal už v nebi. Během 40 dní kdy byl Mojžíš na hoře s Bohem, Satan byl zaneprázdněn, zaséval pochybnosti, ponoukal ke vzpouře a k odpadlictví. Zatímco Bůh psal svůj zákon, který měl být odevzdán lidu s nímž měl smlouvu, Izraelité zapřeli svou věrnost Jehovovi a žádali si bohů ze zlata!...

Celý vesmír byl svědkem událostí u Sinaje. Ve vypracování dvou správ bylo vidět kontrast

mezi vládou Boží a satanovou. Opět bezhříšní obyvatelé jiných světů viděli výsledky satanova odpadnutí a druh vlády, kterou by založil v nebi, kdyby mu to bylo dovoleno. PP 335, 336.

Můžeme se potom divit, že „úžasná sláva“ zářící od Všemohoucího zářila v Mojžíšově tváři s takovým jasem, že se lidé na ni nemohli ani podívat? Otisk Boží byl na něm, takže vypadal jako jeden ze zářících andělů od trůnu Božího. 4T 533.

Kdykoliv si za svého putování stěžovali na těžkosti cesty a reptali proti svým vůdcům, Mojžíš jim říkal: „Vaše reptání jest proti Bohu. Ne já, ale Bůh vás vysvobodil. Avšak jeho unáhlená slova před skálou, „Zdali ze skály této vyvedeme vám vodu?“ připouštěla, že jejich reptání je oprávněné…Hospodin chtěl navždy vymazat tento dojem z jejich mysli tím, že Mojžíši zakázal vejít do zaslíbené země. To byl neklamný důkaz, že jejich vůdcem není Mojžíš, ale mocný Anděl, o kterém Bůh řekl, „Aj, já pošli anděla před tebou, aby ostříhal tebe na cestě, **(TA103)** a přivedl tě na místo, kteréž jsem přikázal. Šetrně se měj před ním, a poslouchej hlasu jeho;…poněvadž jméno mé jest uprostřed něho.“ PP, 419

Smrt a vzkříšení Mojžíše

Mojžíš se odvrátil od zástupu a v tichosti a sám kráčel na horu… V této osamělé výšce stál a pozoroval nezkaleným okem scénu odehrávající se před ním. PP 471.

Nebylo Boží vůlí aby šel někdo s Mojžíšem na vrch hory Nébo. Tady stál na vyvýšenině nad vrcholkem Nébo, v přítomnosti Boha a nebeských andělů. 4aSG 57.

Andělé také zjevili Mojžíši, že i když litoval toho že zhřešil, nemůže vejít v důsledku toho do zaslíbené země. I když cítil, že byl příčinou hříchu dětí Izraele, byl to jejich vlastní hřích, jejich reptající a stěžující si duch, který ho odvedl od správného a zapříčinil hřích, který mu nedovolí vejít do zaslíbené země. Andělé mu řekli, že on nebyl největším trpitelem, že necítil ve svém srdci nejplnější hloubku jejich hříchu, ale že Kristus, neviditelný vůdce, byl tím, proti komu zhřešili…

Nebeští poslové také poukázali na obětní službu znázorňující ukřižování Krista a otevřeli před Mojžíšovou myslí události, které se stanou v budoucnosti…Když mu byl ukázán pohled na ukřižování, jaká to musela být scéna **(TA104)** na vrcholku Nébo!...Viděl přehledně události, které před ním probíhaly, ve kterých viděl utrpení Anděla, který vedl Izraelity pouští, a vedl je při jejich putování z Egypta do Kanánu…Když viděl Kristovo nanebevstoupení a přesvědčil se, že on sám bude jedním z těch, kteří budou vítat Spasitele a otevírat Mu brány věčnosti, jak se změnil výraz jeho tváře!....

Viděl zemi očištěnou ohněm a očištěnou od každé stopy hříchu, každé známky prokletí, obnovenou a danou svatým, aby ji vlastnili navěky věků…Když Mojžíš viděl tuto scénu, v jeho tváři se objevila radost a vítězství. Mohl pochopit sílou všech andělů, která mu byla zjevena. Přijal celou scénu tak jak mu byla představena. 10MR 151, 152, 154, 155, 158, 159.

Poté co uviděl ke svému uspokojení Kanán, ulehl jako unavený bojovník, aby si odpočinul. Přišel na něho spánek, ale byl to spánek smrti. Andělé vzali jeho tělo a pohřbili ho v údolí.

Izraelité nikdy nemohli najít místo kde byl pohřben…

Satan jásal, že uspěl, když zapříčinil, aby Mojžíš zhřešil proti Bohu. Díky tomuto hříchu se Mojžíš dostal pod nadvládu smrti. Pokud by byl nadále věrným a jeho život nebyl zmařen tímto jedním hříšným selháním, kdy nevzdal slávu Bohu za vyvedení vody ze skály, mohl by vejít do zaslíbené země a mohl by být přenesen zaživa do nebe. Michal neboli Kristus s anděly, kteří pochovali Mojžíše, sestoupil z nebe **(TA105)** poté, co byl chvíli v hrobě, a vzkřísil ho. 4aSG 57, 58.

Moc hrobu nikdy nebyla zlomena a všechny, kdo byli v hrobě považoval (satan) za své zajatce, kteří nikdy nebudou vysvobozeni z jeho temné věznice.

Poprvé Kristus měl dát život mrtvému. Jak se Kníže života spolu se zářícími anděly přiblížil ke hrobu, satan dostal strach o svou moc. Se svými zlými anděly stál, aby vyvolal vpád na teritorium, které považoval za své. PP 478.

Jak se Kristus s anděly přibližoval ke hrobu, satan a jeho andělé se objevili u hrobu a střežili tělo Mojžíše, aby nebylo vyjmuto. Jak se Kristus a Jeho andělé přibližovali blíže, satan jim bránil v přístupu, ale slávou a mocí Krista a Jeho andělů byl přinucen padnout zpět. Satan si vymáhal tělo Mojžíše kvůli jeho hříchu, ale Kristus se jemně odvolal na Svého Otce a řekl: „Ztrestiž tě Pán.“ Kristus řekl satanovi, že ví o tom, že Mojžíš pokorně vyznal tuto jednu chybu, na jeho charakteru nezůstala jediná poskvrna a jeho jméno v knize nebeských záznamů stojí nezakaleno. Potom Kristus vzkřísil tělo Mojžíšovo. 4aSG 58.

Balám, pomýlený prorok

Bůh přišel k Balámovi v noci skrze jednoho ze svých andělů a dotazoval se ho: Kdo jsou tito muži **(TA106)** u tebe? A Balám řekl Bohu: „Balák syn Seforův, král Moábský, poslal ke mně, řka: Aj, lid ten, kterýž vyšel z Egypta… protož nyní poď, proklň mi jej….I řekl Bůh k Balámovi: Nechoď s nimi, aniž zlořeč lidu tomu, nebo požehnaný jest.“ Anděl říká Balámovi, že děti Izraele jsou vedeny pod korouhví Boha nebeského; a žádné zlořečenství nemůže zpomalit jejich růst.

Ráno vstal (Balám) a neochotně řekl mužům, aby se vrátili k Balákovi, protože Bůh nestrpí, aby šel s nimi. Potom Balák poslal další knížata,…která zastávala vyšší postavení než předchozí poslové, a tentokrát jeho výzva byla naléhavější:

„Nezpěčuj se, prosím, přijíti ke mně. Nebo velikou ctí tě ctíti chci…Odpovídaje pak Balám, řekl… Byť mi pak dal Balák plný dům svůj stříbra a zlata, nemohl bych přestoupiti slova Hospodina Boha svého, a učiniti proti němu malé neb veliké věci.“ 4aSG 44.

Podruhé byl Balám zkoušen…Toužil vyhovět králově žádosti; i když mu byla vůle Boží jasně oznámena, naléhal na posly, aby ještě počkali, že se bude více dotazovat Boha; jako by Nekonečný byl člověkem a dal se přesvědčit. PP 440.

K Balámovi byl poslán anděl a řekl mu: „Poněvadž proto, aby povolali tě, přišli muži tito,

vstana, jdi s nimi, a však což přikáži tobě, to čiň.“ 1 SP 321. **(TA107)**

Balám získal povolení jít s moábskými posly, pokud pro něho přijdou ráno. Otráveni jeho odkladem očekávali další odmítnutí, a proto se vydali na cestu zpátky, aniž by mu to řekli. Každá omluva pro nedodržení Balákovy žádosti byla nyní odstraněna. Ale Balám prahl po odměně; osedlal zvíře, na kterém byl zvyklý jezdit, a vydal se na cestu. Měl strach, že by Božské povolení mohlo být zrušeno,a proto se netrpělivě hnal kupředu, aby mu neušla žádoucí odměna. PP 441.

Boží hněv byl rozpálen proti Balámovi za jeho až do nebe volající pošetilost.
„Postavil se anděl Hospodinův na cestě, aby mu překazil.“ Zvíře, vidělo Božského posla, který byl ale neviditelný jeho pánovi, a uchýlilo se z cesty do pole. Krutými ranami dostal Balám zvíře zpět na cestu; ale opět, na úzkém místě mezi zídkami, objevil se anděl a zvíře, které se snažilo vyhnout hrozivé postavě, přitisklo nohu jezdce ke zdi. ST 25. listopad 1880.

Balám se rozzuřil do nepříčetnosti a ztloukl zvíře holí ještě krutěji než předtím. Tu Bůh zvířeti otevřel ústa a „oslice němá, člověčím hlasem promluvivši, zbránila nemoudrosti proroka.“ 2. Petrova 2:16. „Cožť jsem učinila,“ pravila, „že již po třetí mne biješ?“
Rozvzteklen tím, že ho takto zdržuje na cestě, odpověděl Balám zvířeti, jakoby mluvil **(TA108)** s inteligentní bytostí. „To, že jsi mne v posměch uvedla. Óbych měl meč v rukou, jistě bych tě již zabil.“….

Nyní Balám prohlédl a uviděl anděla Božího stojícího s taseným mečem a připraveného jej usmrtit. V hrůze „nakloniv hlavy, poklonu učinil na tvář svou.“ Anděl mu řekl: „Proč jsi bil oslici svou po třikrát? Aj, já vyšel jsem, abych se protivil tobě, nebo uchýlil jsi se s cesty přede mnou. Když viděla mne oslice, vyhnula mi již po třikrát; a byť mi se byla nevyhnula, již bych také tebe zabil.“….

Když spatřil posla Božího, Balám v hrůze zvolal, „Zhřešilť jsem, nebo jsem nevěděl, že ty stojíš proti mně na cestě; protož nyní, jestliže se nelíbí tobě, raději navrátím se domů.“ PP 442, 443.

Poté co anděl Baláma důrazně varoval před úplatky Moábských, dal mu povolení, aby pokračoval v cestě…

Balám se setkal s Balákem a ptal se ho, proč nechtěl přijít, když pro něho poslal…Balám odpověděl: „Aj, již jsem přišel k tobě“. Potom mu řekl, že nemá žádnou moc, aby mohl cokoliv říci. Řekl mu, že bude moci mluvit pouze slova, která mu dá Bůh, a žádná jiná. Balám rozkázal, aby byly přineseny oběti podle náboženských obřadů. Bůh poslal Svého anděla, aby se s Balámem setkal a dal mu výmluvnost, kterou mu dával při příležitostech, kdy byl Balám cele odevzdán do služby Bohu. „Vložil pak Hospodin slovo v ústa Balámova a… Tedy vzav před sebe přísloví své, řekl: Z Aram přivedl mne Balák král Moábský,… řka: **(TA109)** Poď, zlořeč mi k vůli Jákoba, a poď, vydej klatbu na Izraele. Proč bych zlořečil, komuž Bůh silný nezlořečí? A proč bych klel, kohož Hospodin neproklíná?“…

Balák byl zklamaný a nahněvaný. Volá: „Abys zlořečil nepřátelům mým, povolal jsem tebe,

a aj, ustavičně dobrořečil jsi jim.“ Balák si myslí, že ho od zlořečení zadržuje impozantní pohled na Izraelity v jejich stanech. Myslí si, že když ho vezme…kde Izrael nebude vypadat tak v převaze, že získá od Baláma zlořečenství. Znovu, na hoře Fegor…Balám přinesl zápalné oběti a potom šel obcovat s andělem Božím. A anděl Balámovi řekl všechno, co má mluvit. 1 SP 322-324.

Jozue vede Izrael do Kanánu

Izraelité velmi oplakávali (Mojžíše)svého zesnulého vůdce a k uctění jeho památky třicet dní konali zvláštní bohoslužby…Jozue byl nyní uznán jako vůdce Izraele…

Byly vydán rozkazy, aby se připravili k postupu…Opustili svůj tábor…zástup sestoupil ke břehu Jordánu. PP 481, 483.

Čtyři nebeští andělé stále obklopovali truhlu Boží na všech jejích cestách, aby ji chránili od všech nebezpečí a splnili jakýkoliv úkol, který byl od nich požadován ve spojitosti s truhlou. Ježíš, Syn Boží, následován nebeskými anděly kráčel před truhlou, když přicházeli k Jordánu; a vody se rozestoupily před Jeho přítomností. U truhly stáli Kristus a andělé. Kněží **(TA110)** na dně řeky, dokud Izrael nepřešel Jordán. SP 399.

Kdyby byly oči Jozueho otevřeny…a jeho oči by to mohly snést, viděl by anděly Boží, jak jsou rozloženi kolem dítek Izraele, protože vycvičená nebeská armáda přišla, aby bojovala za lid Boží, a Kapitán vojsk Božích byl zde, aby velel. RH 19. červenec 1892.

Když se Jozue vzdálil od izraelských vojsk, aby uvažoval a modlil se, aby s ním byla přítomna zvláštní Boží přítomnost, uviděl muže vysoké postavy, oděného jako válečníka, s mečem ve své ruce…To nebyl žádný obyčejný anděl. Byl to Pán Ježíš Kristus, ten, který vedl Hebreje po poušti, zahalený v ohnivý sloup v noci a v oblakový sloup ve dne. Toto místo bylo posvěceno Jeho přítomností, proto bylo Jozuovi přikázáno, aby si vyzul své boty. 4aSG 61.

Pojat hrůzou, padl Jozue na svou tvář a klaněl se. I uslyšel ujištění: „Aj, dal jsem v ruku tvou Jericho, a krále jeho s silnými muži jeho.“ Pak získal pokyny, jak oblehnout město.“ PP 488

Kapitán zástupů Božích se nezjevil celému zástupu. Komunikoval pouze s Jozuem, který vylíčil rozhovor Hebrejům. Bylo na nich, jestli uvěří, nebo budou o slovech Jozueho pochybovat, jestli budou následovat příkazy, které mu byly dány **(TA111)** ve jménu Kapitána zástupů Božích, nebo se budou bouřit proti Jeho pokynům a popřou jeho autoritu. Nemohli vidět zástup andělů seřazený Synem Božím. 4T 162, 163.

Dobytí Jericha

Sám Kapitán Božích zástupů sestoupil z nebe, aby vedl nebeské vojsko v dobývání města. Andělé Boží uchopili masivní zdi a položili je k zemi. 3T 264.

Kristus a andělé doprovázeli truhlu při obcházení Jericha, nakonec shodili masivní zdi města

a vydali Jericho do rukou Izraele. 1 SP 399.

Když padlo Jericho, žádná lidská ruka se nedotkla zdí města, ale andělé Boží svrhli opevnění a vnikli do pevnosti nepřítele. Nebyl to Izrael, ale Kapitán Božích zástupů, kdo dobyl Jericho. Ale Izrael měl svou úlohu v tom, aby ukázal svou víru v Kapitána jejich spasení. RH 19. červenec 1892.

Pokud by jediný válečník použil svou sílu proti zdím, sláva Boží by se zmenšila a Jeho vůle by byla zmařena. Ale toto dílo bylo přenecháno Všemohoucímu; mělo základ z cimbuří, které bylo položeno ve středu země a svou špičkou dosahovalo oblouku nebe. Výsledek byl jasný, když Kapitán Božích zástupů vedl své legie andělů k útoku. ST 14. duben 1881.

Kapitola 10: Andělé od doby Soudců po První Království

Kristus jako „Anděl Páně“

Bůh ve starých dobách posílal své anděly, aby sloužili nebo obcovali s jednotlivci. Když ti zjistili, že to byl anděl, kterého viděli nebo s kterým mluvili, pocítili hrůzu a dostali strach, že zemřou. Měli tak vznešený pohled na hroznou majestátnost a moc Boží, že si mysleli, že se dostali do tak úzkého spojení s tím, kdo přichází přímo od Jeho Svaté Přítomnosti, že je tato blízkost zničí…Soudců 6:22, 23;13:21, 22; Jozue 5, 13-15. 4bSG 152.

Po smrti jejich vůdce (Jozueho) a starších, kteří s ním spolupracovali, lidé postupně upadali do modlářství…

Bůh nedovolil, aby hříchy Jeho lidu zůstaly bez odplaty. V Izraeli byli stále věrní lidé, kteří Ho uctívali; a mnoho jiných ze zvyku a z dávného spojení uctívali Boha ve svatostánku. Velká společnost se shromáždila u příležitosti náboženského svátku, když anděl Boží, který **(TA112,113)** se nejprve objevil u Galgala, zjevil se zástupu u Síla….

Tento anděl, stejný, který se zjevil Jozuemu při dobývání Jericha, nebyl nikým jiným než Synem Božím….Ukázal jim, že nezrušil svá zaslíbení jim daná, ale že oni sami přestoupili posvátnou smlouvu.

„I stalo se, když mluvil anděl Hospodinův slova tato všechněm synům Izraelským, že pozdvihl hlasu svého lid a plakal.“ „Obětovali tu Hospodinu.“ Ale jejich pokání nemělo trvalejší následky. ST 2. červen 1881.

Gedeon

Gedeon byl syn Joase, z pokolení Manasses. Větev, do které tato rodina patřila, neměla žádnou vedoucí pozici, ale domácnost Joase se proslavila svou odvahou a bezúhonností…Gedeon přijal Božské povolání k vysvobození jeho lidu. V té době byl zaměstnán mlácením obilí…Jak Gedeon pracoval v tajnosti a v tichosti, se smutkem přemýšlel nad tím, jak by mohlo být zlomeno jho utiskovatele jeho lidu.

Najednou se před ním objevil „Anděl Páně“ a oslovil ho slovy: „Hospodin s tebou, muži udatný.“ PP 546.

Anděl byl zahalen Božskou slávou Jeho přítomnosti, ale nebyl to nikdo jiný než Kristus, Syn Boží. Když prorok nebo anděl sděloval Božské poselství, jeho slova byla: „Hospodin řekl, já to udělám.“ **(TA114)** Ale o osobě, která mluvila s Gedeonem je řečeno: „Tedy řekl jemu Hospodin. Poněvadž já budu s tebou.“

Gedeon chtěl projevit zvláštní úctu ke svému význačnému hostu, a protože získal ujištění, že anděl posečká, spěchal Gedeon do svého stanu a ze svých skromných zásob připravil kůzle a nekvašené chleby, které před něho postavil…

Když mu přinesl tento dar, anděl řekl: „Vezmi to maso a chleby ty nekvašené, a polož na tuto skálu, a polívkou polej.“ Gedeon tak učinil a potom mu Pán dal znamení, po kterém toužil. S holí v ruce se anděl dotkl masa a nekvašených chlebů, z té skály vystoupil oheň a strávil to celé jako oběť, ne jako pohostinné jídlo, protože to byl Bůh, a ne člověk. Po tomto důkazu Jeho Božské přirozenosti anděl zmizel.

Když se přesvědčil, že pohlížel na Syna Božího, Gedeon dostal strach a zvolal „Ach, Panovníče Hospodine, proto-liž jsem viděl anděla Hospodinova tváří v tvář.“

Potom se Bůh milostivě zjevil Gedeonovi podruhé a řekl: „Měj pokoj, neboj se, neumřeš.“ Tato slova milosti byla vyslovena stejným soucitným Spasitelem, který řekl pokoušeným učedníkům na rozbouřeném moři: „To jsem já; nebojte se.“ Ten, který se objevil truchlícím v horní místnosti, promluvil stejná slova ke Gedeonovi:
„Pokoj s tebou.“ ST 23. červen 1881.

Samson

Přes rostoucí odpadnutí, věrní ctitelé **(TA115)** Boží nepřestávali prosit o vysvobození Izraele…Na hranici hornaté země, odkud bylo možno vidět nížinu Filištínských, leželo městečko Zarah. Zde žila rodina Manuova z pokolení Dan, jedna z mála rodin, která v době všeobecného odpadnutí zůstala věrná Bohu. Bezdětné ženě Manuově se zjevil „Anděl Hospodinův“ s poselstvím, že bude mít syna, skrze kterého Bůh započne vysvobozovat Izrael.K tomu jí dal anděl pokyny, jak se má chovat a jak má vychovávat dítě…

Žena vyhledala svého manžela a poté, co popsala anděla, opakovala Jeho poselství. Pak s obavou, že by mohli udělat nějakou chybu v důležitém úkolu, který jim byl svěřen, se manžel modlil: „Nechť muž Boží, kteréhož jsi byl poslal, zase přijde k nám, a naučí nás, co máme dělat s dítětem, kteréž se má naroditi.“

Když se anděl objevil znovu, zeptal se ho Manue s úzkostí: „Jaká péče o to dítě a správa při něm býti má?“ Anděl opakoval dřívější pokyn: „Od všeho toho, o čemž jsem oznámil ženě, ať se ona vystříhá. Ničeho, což pochází z vinného kmene, ať

neužívá, tj. vína aneb nápoje opojného ať nepije, a nic nečistého ať nejí; cokoli jsem jí přikázal, ať ostříhá.“ PP 560, 561.

Manue a jeho žena nevěděli, že ten, který k nim promlouvá, je Ježíš Kristus. Pohlíželi na Něho jako na Božího posla, ale nevěděli, jestli Ho mají považovat za proroka nebo anděla. Chtěli svému hostu prokázat pohostinnost, a proto **(TA116)** naNěj naléhali, aby zůstal, zatímco pro něj připraví kůzle. Ale protože netušili jeho přirozenost, nevěděli, zdali mu to mají nabídnout jako jídlo, nebo jako zápalnou oběť.

Anděl odpověděl, „Bys mne i pozdržel, nebuduť jísti pokrmu tvého, ale jestliže připravíš oběť zápalnou, Hospodinu ji obětuj.“ Manue byl tímto ujištěn, že jejich návštěvník je prorokem a řekl: „Jaké jest jméno tvé, abychom, když se naplní řeč tvá, poctili tebe?“

Odpověď byla: „Proč se ptáš na jméno mé, kteréž jest tajemstvím?“ (KJV) Manue nyní pochopil Božskou přirozenost svého hosta, a proto“vzal kozlíka a oběť suchou, obětoval to na skále Hospodinu, a on divnou věc učinil, an na to hledí Manue a manželka jeho.“ Ze skály sestoupil oheň, strávil oběť, a jak oheň stoupalk nebi, „vznesl se anděl Hospodinův v plameni s oltáře, Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tvář svou na zemi.“ Už nemohlo být žádných dalších pochyb o přirozenosti jejich návštěvníka. Věděli, že pohlíželi na Svatého, který se svou slávou zahalenou v oblakový sloup byl vůdcem a pomocníkem Izraelev poušti. Úžas, bázeň a strach naplnily Manuovo srdce a mohl pouze zvolat: „Jistě my zemřeme, nebo jsme Boha viděli!“ Ale jeho společnice v této slavnostní hodině prokázala více víry než on. Připomněla mu, že Bůh byl potěšen, přijal jejich oběť a zaslíbil jim syna, skrze kterého započne vysvobozovat Izrael. To byl důkaz přízně, ne hněvu. ST 15. září 1881. **(TA117)**

Božské zaslíbení Manuemu mělo být splněno narozením jeho syna, kterému bylo uděleno jméno Samson. Podle příkazu anděla neměla žádná břitva vstoupit na jeho hlavu, protože byl posvěcen Bohu jako Nazarejec od svého narození. ST 6. října 1881.

Samuel a Eli

Jako dítě byl Samuel obklopen těmi nejzkaženějšími vlivy. Viděl a slyšel věci, které zarmucovaly jeho duši. Synové Elího, kteří zastávali svatá místa, byli ovládáni satanem. Tito muži poskvrňovali veškerou atmosféru kolem sebe. Muži a ženy byli denně šokováni hříchem a špatností, zatímco Samuel kráčel nepotřísněn. Roucho jeho povahy zůstalo neposkvrněno. Nespolčoval se se zlem a neměl ani nejmenší potěšení ve hříších, o nichž kolovaly v celém Izraeli strašné zprávy. Samuel miloval Boha; udržoval svoji duši v tak úzkém spojení s nebem, že byl

seslán anděl, aby s ním rozmlouval ve věci hříchů Eliho synů, kteří kazili Izrael.—3T 472, 473.

Přestoupení Eliho synů bylo tak troufalé, …že žádná oběť nemohla odčinit taková úmyslná přestoupení… Tito hříšníci vedli archu do tábora Izraelských…

Bůh dovolil, aby Jeho archa byla vzata nepřáteli, aby Izraeli ukázal, jak marné bylo důvěřovat v archu, symbol Jeho přítomnosti, zatímco takto zneucťovali přikázání v ní uložená… **(TA118)**

Filištínští jásali, protože měli, jak si mysleli, slavného boha Izraelců, který pro ně činil takové zázraky, a udělal z nich postrach pro jejich okolní nepřátele. Vzali archu Boží do Azotu a donesli ji do okázalého chrámu, vystaveného k poctě jejich nejvyššího boha Dágona. Zde ji pak postavili vedle jeho sochy. Ráno kněží těchto bohů vešli do chrámu a byli zděšeni, když shledali, že socha Dágona padla na tvář vedle archy Boží…Andělé boží, kteří všude doprovázeli archu, povalili na zem neživou modlu a poté ji poškodili, aby bylo zjeveno, že Bůh, živý Bůh, je nade všemi bohy a že před Ním všichni pohanští bohové nejsou nic. –4aSG 106, 107.

Muži z Betsemes rychle rozhlásili, že archa se k nim opět vrátila, a lidé z okolní krajiny se shromáždili, aby oslavovali její návrat. Archa byla položena na veliký kámen, který prve sloužil jako oltář, a byli před ní obětovány přídavné oběti Bohu…Namísto aby připravili důstojné místo pro její přijetí, dovolili, aby zůstala na sklizňovém poli. A jak dál zírali na svatou truhlu a mluvili o podivuhodném způsobu jejího navrácení, začali se dohadovat, v čem spočívá její moc.

Nakonec, přemoženi zvědavostí, odstranili pokrývky a odhodlali se ji otevřít…

Ani bezbožní Filištínští se neodvážili archu odkrýt. Nebeští andělé, neviděni, doprovázeli archu všude na jejích cestách. Neuctivá troufalost lidu z Betsemes byla rychle potrestána. Mnozí byli sraženi náhlou smrtí.—PP589.**(TA119)**

Saul a Jonatan

Bůh povýšil Samuele, aby soudil Izrael. Byl vážený ve všem lidu. Bůh měl být jejich jediným velkým Vůdcem, ale přesto určil jejich vůdce, naplnil je svým Duchem svatým a zjevoval jim svoji vůli skrze své anděly. -- 4aSG 67.

Kvůli Saulovu hříchu při jeho opovážlivé oběti by Bůh nepoctil Saula vítězstvím nad Filištínskými. Jonatan, králův syn, muž, který se bál Boha, byl vybrán jako nástroj k vysvobození Izraele…

Nebeští andělé chránili Jonatana a jeho sluhu, andělé jim bojovali po boku a Filištínští před nimi padali.—PP 623.

Andělé Boží bojovali vedle Jonatana, a Filištínští padali všude kolem něj.

Veliký strach zachvátil vojsko Filištínských na bojišti a v pevnosti… Země se pod nimi třásla, jako by na tom místě bylo velké množství jezdců a válečných vozů připravených k bitvě. Jonatan se svým štítonošem a také Filistínské vojsko věděli, že Bůh pracoval k vysvobození Hebrejů.—4aSG 70.

Davidova raná léta

Samuel už nikdy nepřišel k Saulovi s pokyny od Boha. Bůh ho už nemohl použít, aby naplnil jeho záměry. Ale On poslal Samuele do domu Izai, **(TA120)** aby pomazal Davida, kterého vybral, aby byl králem namísto Saula, kterého odmítnul.

Jak se synové Izai ukazovali před Samuelem, už chtěl vybrat Eliaba, který byl vysoké postavy a důstojného vzezření, ale anděl boží stál při něm, aby ho vedl při tak důležitém rozhodnutí, a nabádal ho, aby nesoudil podle vzezření. Eliab se Boha nebál. Jeho srdce nebylo s Bohem za jedno. Byl by z něho pyšný a přísný král. Žádný nebyl nalezen mezi syny Izai než David, nejmladší, jehož pokorným povoláním bylo starat se o ovce. – 4aSG 77,78.

David neměl vznešenou postavu; ale byl pěkného obličeje, vyjadřujícího pokoru, upřímnost a pravou odvahu. Anděl boží potvrdil Samueli, že David byl ten, kterého měl pomazat, neboť on byl Bohem vyvolený. Od toho času Bůh dal Davidovi moudré a chápající srdce. –1 SP 368.

Davidův nejstarší bratr, Eliab, ...žárlil na Davida, protože byl poctěn před ním. Pohrdal Davidem a pohlédal na něj jako na sobě podřazeného. Přede všemi ho nařkl, že utekl bez vědomí svého otce, aby mohl shlédnout bitvu. Avšak David zapuzuje nespravedlivé obvinění a říká: „co jsem učinil?“, „zdaliž mi nebylo poručeno?“ David se nepokouší vysvětlovat svému bratru, že přišel pomoci Izraelským; že ho Bůh poslal, aby zabil Goliáše. Bůh si ho vyvolil za krále Izraele; a zatímco armády živého Boha byly v tomto nebezpečí, on byl veden andělem, aby zachránil Izrael. –1SP 371. **(TA121)**

Saulovo střetnutí s andělem

[Saul] dovoloval svým popudům ovlivňovat jeho rozvahu, dokud se neponořil do návalu zuřivosti. Trpěl výbuchy hněvu a šílenství, zatímco byl odhodlán připravito život každého, kdo si dovolil postavit se jeho vůli…Byla to Davidova bezúhonnápovaha a ušlechtilá poctivost, které zapříčiňovaly králův hněv; už samotný život a přítomnost Davidova byly pro Saula výčitkou …

Přišel do Ráma a zastavil se u velké cisterny v Socho. Lidé se zde shromáždili, abysi nabrali vodu a Saul se dotazoval, kde zůstává Samuel a David. Když mu bylo řečeno, že jsou v Náiot, rychle spěchal na to místo. Ale po cestě se potkals andělem Božím a ten ho ovládl. Duch Boží ho měl ve své moci, a tak šel cestou, pronášeje modlitby k Bohu přerušované prorokováním a svatými melodiemi. Prorokoval o příchodu Mesiáše jako Vykupitele světa. Když přišel do Náiotv Rámě, svlékl své vnější roucho, které označovalo jeho postavení a celý den a celou noc ležel před Samuelem a jeho žáky pod vlivem Božského Ducha. ST 24. srpen 1888

Saulova seance v Endor a jeho smrt

Mezi Izraelem a Filištínskými byla znovu vyhlášena válka…Saul se dozvěděl, žeDavid a jeho síly byli s Filištínskými a očekával, že syn Jesseho využije tuto příležitost, aby mu odplatil za všechno zlé, které vytrpěl. Král byl v bolestivém zármutku…Ráno musí Saul napadnout **(TA122)** v boji Filištínské. Stíny blížící se zkázy ho obklopily temnotou; čekal pomoc a vedení. Stejně bylo ale zbytečné, že hledal radu od Boha. „Hospodin neodpovídal jemu ani skrze sny, ani skrze urim, ani skrze proroky.“…

Potom řekl Saul svým služebníkům: „Pohledejte mi ženy mající ducha věštícího, i půjdu k ní a poradím se skrze ni.“…Králi bylo řečeno, že žena, která má ducha věštícího bydlí v úkrytu v Endor. Tato žena učinila smlouvu se satanem, nechala sejím ovládat a plnila jeho záměry; na oplátku jí kníže zla zpracovával zázraky a zjevoval jí tajné věci.

Saul se přestrojil a vyšel v noci pouze s dvěma muži, aby hledal útěchu u čarodějnice… Pod přikrývkou tmy Saul a jeho společníci přešli planinu, bezpečně prošli kolem tábora Filištínských, přešli horský hřeben až došli do opuštěného domu čarodějnice z Endor…

Poté co pronesla svá zaříkadla, řekla: „Bohy jsem viděla vystupující z země…Muž starý vystupuje a jest oděný pláštěm. Tedy srozuměl Saul, že by Samuel byl.“

Nebyl to Boží svatý prorok, který byl vyvolán na základě zaříkávání čarodějnice. Samuel nebyl přítomen v tomto doupěti zlých andělů. Nadpřirozený zjev byl vyvolán pouze mocí satanovou. PP 675, 676, 679.

První slova ženy pod zaříkáváním jejich kouzel byla adresována králi. „Pročež jsi mne oklamal! Nebo ty jsi Saul.“ Prvním činem **(TA123)** zlého ducha, který zosobňoval proroka byla tajná komunikace z touto bezbožnou ženou a varování jí před podvodem, který byl na ni nastražen. Poselství k Saulovi od údajného prorokabylo: „Proč mne nepokojíš, že jsi mne zavolati rozkázal? Odpověděl Saul: Úzkostmi sevřín jsem velice; nebo Filistinští bojují proti mně, a Bůh odstoupil ode mne, a neodpovídá mi více, ani skrze proroky, ani skrze sny. Protož povolal jsem tě, abys mi oznámil, co bych měl činiti.“

Když Samuel ještě žil, Saul pohrdal jeho radou a odmítl jeho výtky. Ale nyní,v hodině

zoufalství a bídy cítil, že prorokova rada je jeho jedinou nadějí, aby mohl komunikovat s nebeským poslem. Marně hledal pomoc u posla pekla! Saul se cele poddal pod moc satanovu; a nyní ten, jehož jediným potěšením je přinášet neštěstí a zkázu, využil svou nejlepší příležitost, aby zničil nešťastného krále. Jako odpověď na zoufalou Saulovu prosbu přišlo hrozné poselství, údajně ze rtů Samuelových:

„Proč tedy se mne dotazuješ, poněvadž Hospodin odstoupil od tebe, a jest s nepřítelem tvým?... Nebo že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova,…proto… vydá Hospodin i Izraele s tebou v ruku Filištínských.“ PP 680

Když Saul žádal vidět Samuele, Bůh nezpůsobil, aby se Samuel Saulovi zjevil. Satanovi nebylo dovoleno přerušit odpočinek Samuele v hrobě a přivést hok čarodějnici z Endor. Bůh nedává satanovi moc vzkřísit **(TA124)** mrtvé. Ale satanovi andělé napodobí způsob mrtvých přátel, mluví a jednají jako oni, takže skrze údajné mrtvé přátele může lépe pokračovat ve svém díle podvodu. Satan znal Samuele dobře a věděl, jak ho představit před čarodějnicí z Endor a jak správně vyslovit osud Saule a jeho synů. 1SP 376.

Vysvětlení Saulovy návštěvy ženy v Endor je předmětem zmatku mnoha studentů Bible. Jsou někteří, kteří zaujímají stanovisko, že Samuel byl vlastně přítomen při rozhovoru se Saulem, ale Bible sama poskytuje dostatek důkazů pro opačný závěr. Pokud by, jak to předkládají někteří, Samuel byl v nebi, musel by být odtamtud povolán buď mocí Boha, nebo satana. Nikdo nemůže ani na chvíli uvěřit tomu, že satan měl moc, aby povolal svatého proroka Božího z nebe, aby poctil zaříkávání odpadlé ženy. Také nemůžeme věřit tomu, že Bůh ho povolal do doupěte čarodějnice, protože Bůh už odmítl komunikovat se Saulem skrze sny, skrze urim i skrze proroky. Toto byly média, která byla ustanovena samotným Bohem, a Bůh by je jen tak nepřehlédl a nenechal, aby poselství bylo přineseno satanovým zvědem.

Poselství samo o sobě je dostatečným důkazem o jeho původu. Jeho obsah nevedl Saule k pokání, ale hnal ho do zkázy; a toto není dílo Boží, ale satanovo. O co víc, čin Saulův, že se dotazoval čarodějnice, je v Písmu citován jako jediný důvod, proč byl odmítnut Bohem a odsouzen k záhubě. „A tak umřel Saul pro přestoupení své, jímž byl přestoupil proti Hospodinu, **(TA125)** totiž proti slovu Hospodinovu, jehož neostříhal, a že se také radil s duchem věštím, doptávaje se ho, A nedoptával se Hospodina. Protož zabil jej, a přenesl království na Davida syna Izai.“ 1.Paralipomenon 10: 13, 14. PP 683.

Kapitola II: Andělé od doby Davida po Babylónské Zajetí

Vláda Davidova

Truhla smlouvy stále zůstávala v době Abinadaba, do časů Davidova království. David shromáždil všechny vybrané muže z Izraele, třicet tisíc, a šel vyzvednout truhlu Boží. Položili truhlu na nový vůz a vynesli ji z domu Abinadaba. Uza a Achio, synové Abinadaba, řídili vůz. David a celý dům Izraelský hráli před Bohem na rozličné hudební nástroje. „A když přišli k humnu Náchonovu, vztáhl ruku svou Uza k truhle Boží a pozdržel jí, nebo uchýlili se volové. Protož rozhněval se Hospodin na Uzu, a zabil ho Bůh pro neprozřetelnost; i umřel tu u truhly Boží.“ Uza byl rozhněván na voly, protože klopýtali. Ukázal jasnou nedůvěru v Boha, jakoby Ten, který přivedl truhlu ze země Filištinské se o ni nemohl postarat. Andělé, kteří doprovázeli truhlu, zahladili Uzu za jeho troufalost a netrpělivost, že se dotkl truhly Boží. 4aSG 111. **(TA126,127)**

S vizí o rozšíření výbojů do cizích zemí David rozhodl, že zvětší svou armádu tím, že bude požadovat vojenskou službu od všech, kteří mají dostatečný věk. Aby to mohl vykonat, bylo nutné provést sčítání lidu. Byla to pýcha a ambice, které pobízely krále k tomuto činu…

Účel tohoto úkolu byl v přímém rozporu se zásadami teokracie. Ačkoliv Joáb protestoval**, bez výčitek svědomí to vykonal, i když měl předtím jiný názor…**
„Řeč královská přemohla Joába.“…

Příštího rána bylo Davidovi přineseno poselství od Božího proroka: Tedy přišel Gád k Davidovi a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Vol sobě, Buďto hlad za tři léta, buď abys za tři měsíce kažen byl od protivníků svých, když by meč nepřátel tvých dotekl se tebe, aneb aby za tři dni meč Hospodinův a mor byl v zemi, a anděl Hospodinův aby hubil po všech končinách Izraelských. Již tedy viz, co mám odpovědíti tomu, kterýž mne poslal.“

Králova odpověď zněla,…“Nechť prosím, upadnu v ruce Hospodinovy, neboť jsou mnohá slitování jeho, jediné ať v ruce lidské neupadám.“ PP 747, 748.

Následovala rychlá zkáza. Sedmdesát tisíc bylo zničeno morem. David a starší Izraele byli v nejhlubším ponížení, litujíce před Bohem. Když byl anděl Boží na své cestě do Jeruzaléma, Bůh mu nařídil, aby přestal s tímto dílem smrti…Anděl, oblečen ve válečné zbroji s vytaseným mečem ve své ruce prošel Jeruzalémem **(TA128)** a zjevil se Davidovi a těm, kteří s ním byli. David má hrozný strach, ve své hrůze ale prosí o slitování nad Izraelem. Prosí Boha aby zachránil ovce. V trápení vyznává: „Já jsem sám ten, který zhřešil, a převelmi jsem zle učinil, tyto

pak ovce co učinily? Nechť jest prosím ruka Tvá proti mně a proti domu otce mého.“ 1SP 385, 386.

Hubící anděl se zastavil na své cestě vně Jeruzaléma. Postavil se na hoře Moria, „podél humna Ornana Jebuzejského.“ Veden prorokem, David šel na horu a tam postavil oltář Bohu: „A vzdělal tu David oltář Hospodinu, a obětoval zápaly a oběti pokojné, a vzýval Hospodina. Kterýžto

vyslyšel ho, spustiv oheň s nebe na oltář zápalu.“ „I byl milostiv Hospodin zemi, a přestala zhouba v Izraeli.“

Místo, na kterém byl oltář postaven, byl od té doby považován za svaté místo. Králi nabídnuto Ornanem jako dar. Ale král ho odmítl přijmout…“I dal David Ornanovi za to místo zlata ztíží šesti set lotů.“ Toto Místo, památné jako místo, kde Abrahám postavil oltář, aby obětoval svého syna, nyní posvěceno tímto velkým vysvobozením, bylo později vybráno pro chrám postavený Šalamounem…

Od začátku Davidova kralování jedním z jeho nejnadějnějších plánů bylo postavit Bohu chrám. I když mu nebylo dovoleno to uskutečnit, projevil hodně úsilí a opravdovosti aby to podpořil. PP 748, 750. **(TA129)**

Bůh skrze svého anděla poučil Davida a dal mu vzor domu, který Šalamoun postaví pro Něho. Jeden anděl byl pověřen, aby stál u Davida, který zatím psal pro Šalamouna důležité pokyny týkající se uspořádání domu. 4aSG 94.

Šalamoun

Srdce lidí byla obrácena k Šalamounovi, tak jako byla obrácena i k Davidovi, a poslouchali ho ve všech věcech. Bůh posílá svého anděla aby v noci skrze sen poučil Šalamouna. Zdá se mu, že s ním rozmlouvá Bůh. „Ukázal se pak Hospodin v Gabaon Šalomounovi ve snách noci té, a řekl Bůh: Žádej začkoli, a dám tobě. I řekl Šalomoun: Ty jsi učinil s služebníkem svým Davidem, otcem mým, milosrdenství veliké, když chodil před tebou v pravdě a v spravedlnosti, a v upřímnosti srdce stál při tobě. Ovšem zachoval jsi jemu zvláštní toto milosrdenství, že jsi dal jemu syna, kterýž by seděl na stolici jeho, jakž se to dnes vidí…Dejž tedy služebníku svému srdce rozumné, aby soudil lid tvůj, a aby rozeznal mezi dobrým a zlým; nebo kdo bude moci souditi tento lid tvůj tak mnohý?“

Kromě cherubínů na vrchu archy Šalamoun udělal dva další anděly větší velikosti, kteří stáli na každém konci archy, a představovali nebeské anděly, jak neustále chrání zákon Boží. Je nemožné popsat krásu a nádheru tohoto svatostánku. Tady, jako ve svatyni (na poušti), svatá archa byla přinesena vážným a slavnostním způsobem, a **(TA130)** umístěna na své místo pod křídla dvou vznešených cherubínů stojících na zemi. 1SP 413.

Eliáš

Po jeho prvním vystoupení před Achabem, kterému odhalil soudy Boží zapříčiněné odpadnutím Achaba i Izraele, vedl Bůh Eliášovy kroky z moci Jezabel na místo bezpečí v horách u potoka Karit. Tady poctil Eliáše tím, že mu posílal skrze anděla z nebe jídlo ráno a večer. Po vyschnutí potoka ho poslal ke vdově ze Sarepty a prováděl denně zázrak, aby zachoval vdovinu rodinu i Eliáše a měli co jíst. 3T 288.

Tváří v tvář Achabovi a falešným prorokům, obklopen shromážděným davem Izraele stojí Eliáš jediný, který přišel obhájit čest Boží. Ten, kterého celé království obviňovalo ze závažných strastí, je nyní mezi nimi, zjevně bezbranný v přítomnosti panovníka Izraele,

Bálových proroků, válečníků a obklopujících ho tisíců lidí. Ale Eliáš není sám. Nad ním a kolem něj jsou chránící ho zástupy nebe- andělé, kteří vynikají v síle. PK 147.

V plném slunečním jasu, obklopen tisíci - válečníky, Bálovými proroky a vládcem Izraele – stojí bezbranný Eliáš, zjevně sám, ale přece nikoliv osamocen. Obklopuje ho nejmocnější zástup nebes. Andělé, kteří vynikají svou silou, sestoupili z nebe, aby chránili věrného a spravedlivého **(TA131)** proroka. Přísným a přikazujícím hlasem Eliáš křičí: „I dokudž kulhati budete na obě straně? Jestližeť jest Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jdětež za ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova.“ 3T 280.

Zatímco Izrael na Karmelu pochybuje a váhá, přerušuje hlas Eliášův ticho: „Já sám toliko pozůstal jsem prorok Hospodinův, proroků pak Bálových jest čtyři sta a padesáte mužů. Nechť jsou nám dáni dva volkové, a ať vyberou sobě volka jednoho, kteréhož nechť rozsekají na kusy a vkladou na dříví, ale ohně ať nepodkládají. Jáť také připravím volka druhého, kteréhož vložím na dříví, a ohně nepodložím. Tedy vzývejte jméno bohů vašich, já pak vzývati budu jméno Hospodinovo, a budeť to, že Bůh, kterýž se ohlásí skrze oheň, ten jest Bůh.“ PK 148, 149

Jak rád by satan, který spadl jako blesk z nebe, přišel, aby pomohl těm, které svedl, jejichž mysli kontroloval a jež byli zcela oddáni jeho službě. Jak rád by poslal blesk, který by zapálil jejich oběti; ale Hospodin satana svázal. Omezil jeho moc a všechny jeho snahy nemohly přinést na Bálovy oltáře ani jediné jiskry. RH 30. září 1873.

Opustil Bůh Eliáše v hodině jeho zkoušky? Ne! Nemiloval svého služebníka o nic méně když se Eliáš cítil opuštěn Bohem a lidmi, než když jako odpověď na modlitbu vzplanul oheň z nebe a osvítil vrcholek hory. A nyní, když Eliáš spal, jemný dotek a příjemný hlas ho vzbudily. Vyskočil se strachem, **(TA132)** jakoby

měl utéct, v hrůze, že ho objevil nepřítel. Ale soucitná tvář, která se nad ním skláněla, nebyla tvář nepřítele, ale přítele. Bůh poslal anděla z nebe s jídlem pro svého služebníka. „Vstaň, pojez,“ řekl anděl. „A když pohleděl vůkol, a aj, u hlavy jeho chléb na uhlí pečený a číše vody.“

Poté co se Eliáš posilnil občerstvením, které bylo pro něj připraveno, znovu usnul. Podruhé přišel anděl. Dotkl se vyčerpaného muže a se soucitnou něžností řekl:

„Vstaň, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu před sebou.“ „A vstav, jedl a pil, ašel v síle pokrmu toho čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí, až na horu Boží Oréb,“ kde našel své útočiště v jeskyni. PK 166

Na poušti, smuten a beznadějný (po zkušenosti na vrchu hory Karmel) Eliáš řekl, že už má dost života a modlil se, aby mohl zemřít. Ale Bůh ve své milosti ho nevzal za slovo. Před Eliášem bylo ještě velké dílo, které bylo třeba vykonat. PK 228.

Skrze mocného anděla k němu Bůh promluvil: „Co tu děláš Eliáši?“ V hořkosti duše si Eliáš naříkavě stěžoval: „Velice jsem horlil pro Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili a proroky tvé zmordovali mečem. I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali.“

Anděl proroka povolal, aby vyšel z jeskyně, **(TA133)** ve které se skrýval, a přikázal mu, aby stál před Bohem na hoře a naslouchal Jeho slovu. Když Eliáš poslechl, „a aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom větru Hospodin. Za tím pak větrem země třesení, ale nebyl v tom třesení Hospodin. A za třesením oheň, ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a temný. Což když uslyšel Eliáš, zavinul tvář svou pláštěm svým, a vyšed, stál u dveří jeskyně.“ Jeho urážlivost byla utišena a jeho duch změkčen a potlačen. Nyní poznal, že tichá důvěra, pevné spolehnutí se na Boha mu vždycky najde pomoc přítomnou v čase potřeby. RH 23. říjen 1913.

Když měl Eliáš opustit Elizea, řekl mu: „Žádej sobě, co chceš, prvé než vzat budu od tebe. I řekl Elizeus: Nechť jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na mně.“2. Královská 2:9 GW (1915) 116.

„Jemuž řekl (Eliáš): Nesnadnés věci požádal, a však jestliže uzříš mne, když budu vzat od tebe, staneť se tak;…. Takž stalo se, že když předce jdouce, rozmlouvali,aj, vůz ohnivý a koni ohniví rozdělili je na různo. I vstoupil Eliáš u vichru do nebe.

To vida Elizeus, volal: Otče můj, otče můj! Vozové Izraelští i jezdci jeho!“ Ed 60.**(TA134)**

Elizeus

V druhé knize Královské čteme, jak svatí andělé přišli jako delegace, aby chránili Bohem vyvolené služebníky. Prorok Elizeus byl v Dátan a tam král…(Sýrie) poslal koně, vozy a velký zástup, aby ho zajali. „Vstav pak ráno služebník muže Božího, vyšel, a aj, vojsko obklíčilo město, koni i vozové. I řekl služebník ten jeho k němu: Ach, pane můj, což budeme dělati?“ AUG. 20. srpen 1902.

„Neboj se,“ byla odpověď proroka, „ nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi.“ A ptom aby to mohl služebník poznat sám, „I modlil se Elizeus a řekl: Ó Hospodine, otevři, prosím, oči jeho, aby viděl. A tak otevřel Hospodin oči služebníka toho, a viděl, a aj, hora ta plná koňů, a vozové ohniví okolo Elizea.“ Mezi služebníkem Božím a zástupy ozbrojených nepřátel stála obklopující je skupina nebeských andělů. Sestoupili ve velké moci, ne aby ničili, ne aby si zasloužili pocty, ale aby chránili a sloužili Božím slabým a bezmocným. PK 256, 257.

Nebylo dáno Elizeovi, aby následoval svého mistra v ohnivém voze. Na něho Bůh seslal dlouhotrvající nemoc. Během dlouhých hodin lidské slabosti a utrpení jeho víra spoléhala na zaslíbení Boží a uzřel nad sebou nebeské posly utěšení a pokoje. Tak jako na výšinách **(TA135)** Dótanských uzřel obklopující je zástup z nebe, v něm ohnivé vozy Izraele a jezdce na koních, tak byl nyní ubezpečen o přítomnosti soucitných andělů; a byl tím podpořen. PK 263, 264

Izaiáš

V Izaiášových dnech už modloslužba nevyvolávala žádné překvapení. Hanebné praktiky se tak rozšířily ve všech vrstvách společnosti, že ti nemnozí, kteří zůstali věrní Bohu, často již

ztráceli naději a propadali malomyslnosti a zoufalství…

Takové myšlenky vířily Izaiášovi hlavou, když stanul před bránou chrámu. Náhle se mu zdálo, že brána chrámu se otevřela a vnitřní opona se rozhrnula a jemu bylo dopřáno nahlédnout dovnitř, do svatyně svatých, kam nesměla vstoupit ani noha prorokova. Vyvstala před ním vidina Hospodinova, sedícího na vysokém, vyvýšeném trůně, a sláva Boží naplňovala chrám. Po obou stranách trůnu se vznášeli serafíni s tvářemi zastřenými v úctě, když sloužili před svým Stvořitelema všichni Ho velebně vzývali: „Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všecka země slávy Jeho.“ PK 306, 307

Nepopsatelná sláva vyzařovala z osoby na trůně a jeho sláva naplňovala chrám…Cherubíni byli na obou stranách slitovnice jako strážci kolem velkého Krále a zářili slávou, kterou je odívala z přítomnosti Boží. Jak jejich písně chvály zněly v hlubokých, opravdových tónech **(TA136)** úcty, sloupy brány se chvěly,

jakoby jimi zatřáslo zemětřesení. Tyto svaté bytosti vyzpívávali chválu a slávu Bohu se rty neporušenými hříchem. Rozdíl mezi slabou chválou, kterou byl (Izaiáš) zvyklý vzdávat Stvořiteli, a vroucími chválami serafínů, proroka překvapil a pokořil. Na chvíli mu byla poskytnuta přednost uvědomit si neposkvrněnou čistotu Hospodinova velebeného charakteru.

Zatímco poslouchal píseň andělů, když volali „Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všecka země slávy Jeho,“ sláva, nekonečná moc a nepřekonatelná sláva Boží před ním vyvstala ve vidění a zapůsobila na jeho duši. Ve světle jedinečné záře, která představovala vše, co mohl snést ze zjevení Božského charakteru, jeho vlastní vnitřní znesvěcení před ním stálo překvapivě zřetelně. I jeho slova se mu zdála podlá. RH 16. říjen 1888

Serafíni přebývali v Ježíšově přítomnosti, ale přesto si zakrývali své tváře a nohy křídly. Pohlíželi na Krále v Jeho kráse a přikrývali se. Když Izaiáš viděl slávu Boží, jeho duše ležela v prachu. Díky nezastřenému vidění, které mu bylo dovoleno uzřít, byl naplněn sebeponížením. Když paprsky Spravedlnosti milostivě svítí na duši, takový je vždy účinek působení na lidskou mysl…Když je zvětšující se sláva Kristova zjevena, lidský činitel nevidí slávu v sobě, protože skrytá porušenost duše je odhalena a samolibost i **(TA137)** sebevyvyšování jsou umlčeny. Já umírá a Kristus žije. BE&ST 3. prosinec 1894.

Toto byla vyhlídka, která přivítala Izaiáše když byl povolán do prorockého díla; přesto nebyl znechucen, protože mu stále v uších zněl ten triumfální sbor andělů obklopujících trůn Boží. „Plná jest všecka země slávy Jeho.“ Izaiáš 6:3. A jeho víra byla posílena viděními slavného vítězství církve Boží, když „země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest.“ Izaiáš 11:9 PK 371.

Ezechiel

A březích řeky Chebar spatřil Ezechiel větrný vítr, který jakoby přicházel od severu, „oblak veliký a oheň plápolající, a okolo něho byl blesk, a z prostředku jeho jako nějaká velmi prudká

světlost.“ Koly protínajícími se navzájem pohybovaly čtyři živoucí bytosti. Vysoko nad tím vším „bylo podobenství trůnu,na pohledění jako kámen safírový, a nad podobenstvím trůnu na něm svrchu, na pohledění jako tvárnost člověka.“A ukazovalo se na cherubínech podobenství ruky lidské pod křídly jejich.“ Ezechiel 1:4, 26; 10:8

Uspořádání kol bylo tak složité, že se na první pohled zdálo chaotické; přesto se pohybovala v dokonalém souladu. Nebeské bytosti, řízené rukou pod křídly cherubína, uváděly tato kola do pohybu; nad nimi na safírovém trůně byl Věčný **(TA138)** a kolem trůnu byla duha, znamení Božské milosti.

Jak složité bylo soukolí pod řízením ruky zpod křídla cherubína, tak složitá je hra událostí, které lidstvo prožívá pod Božským řízením. Nad spory a hemžením národů sleduje ten, jenž sedí nad cherubíny, záležitosti této země. PK 535, 536

Kapitola 12: Andělé od Babylónského Zajetí po Jana Křtitele

Daniel a jeho tři druhové

Daniel měl před sebou lásku a bázeň Boží a vychovával i trénoval všechny své síly, aby se mohli, jak je to jen možné, odvděčit laskavé péči Velkého Učitele, vědom si své odpovědnosti před Bohem. Čtyři hebrejští mládenci nedovolovali sobeckým pohnutkách a lásce k zábavě, aby zabraly zlaté momenty tohoto života. Pracovali s ochotným srdcem a připravenou myslí. Toto není vyšší vzor, než kterého může každý křesťan dosáhnout. Po každém křesťanském badateli požaduje více, než mu bylo uděleno. Neboť „učiněni jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem." FE 192.

Ti, kteří se budou chovat tak jako Daniel a jeho přátelé budou mít jako své spolupracovníky Boha a jeho anděly. 4MR 125.

Nabuchodonozorova ohnivá pec

Jako ve dnech Sidracha, Mizacha a Abdenága, tak v posledním závěrečném období světové historie bude Bůh mocně pracovat na straně těch, kteří nepohnutě stojí (**TA139,140**) za pravdou. Ten, jenž se procházel s hebrejskými mládenci v rozpálené peci, bude se svými následovníky, ať jsou kdekoli. Jeho stálá přítomnost je bude utěšovat a posilovat. Uprostřed doby soužení – a bude to soužení, jakého nebylo za celou dobu existence národa – Jeho vyvolení budou stát neotřeseni. Satan se všemi svými zástupy zla nemůže zničit ani nejslabšího ze svatých Božích. Andělé vynikající svou silou je budou chránit a sám Hospodin na jejich straně se objeví jako „Bůh bohů," jenž může spasit všechny ty, kdož svou důvěru skládají v Něj. PK 513.

Balsazarova slavnost

Zatímco byli v tu noc uprostřed modloslužebného hýření, králův obličej náhle zbledl a zkameněl hrůzou; hle! Bezkrevná ruka kreslí mystické znaky na stěně naproti němu. Hodovníci rozeznávají zvláštní a pro ně nesrozumitelné písmo. Vzrušující zábava je pryč a na zástup padá bolestné ticho. Královy myšlenky je straší, „pasové bedr jeho rozpásali se, i kolena jeho jedno o druhé se tlouklo." Třese se hrůzou „A zkřikl král ze vší síly, aby přivedeni byli hvězdáři, Kaldejští a hadači. I mluvil král a řekl mudrcům Babylonským: Kdokoli přečte psání toto, a výklad jeho mi oznámí, šarlatem odín bude, a řetěz zlatý na hrdlo jeho, a třetím v království po mně bude." Ale tito mužové nejsou schopni vysvětlit mystické znaky kreslené rukou anděla Božího o nic lépe než (**TA141**) byli schopni vyložit sen Nabuchodonozorovi. RH 8. únor 1881.

Byl tam svědek…na slavnosti v paláci Balsazara…Anděl, který psal znaky na stěnu paláce. *Ellen G. White 1888 Materials* 517

Daniel v jámě lvové

Daniel se modlíval ke svému Bohu třikrát denně. Satan je zlý, když slyší zvuk opravdové modlitby, protože ví, že prodělá ztrátu. Daniel byl upřednostňován nade všechny vysoce postavené úředníky a knížata, protože v něm byl znamenitý duch. Padlí andělé se báli, že jeho vliv oslabí jejich kontrolu nad panovníky království

…Obviňující zástup zlých andělů pobouřil správce, úředníky a knížata k závisti a žárlivosti, a ti podrobně pozorovali Daniela, aby mohli najít nějakou záminku, kterou by před králem proti němu mohli použít, ale neuspěli. Potom tito satanovi prostředníci začali vyhledávat, jak by obrátili jeho věrnost k Bohu v důvod k jeho záhubě. Zlí andělé před ně předložili plán a tito prostředníci jej pohotově uskutečnili. Král si neuvědomoval zákeřnou zlomyslnost uloženou proti Danieli.

V plném obeznámení s královským výnosem, on [Daniel] stále pokleká před svým Bohem, „při otevřených oknech. Pokládá prosbu k Bohu za tolik důležitou, že radši obětuje svůj život než aby se jí vzdal. Pro svoji modlitbu k Bohu byl uvržen do lví jámy. Až potud zlí andělé dosáhli svých úmyslů. **(TA142)** Ale Daniel se nepřestává modlit ani v jámě se lvy …Zapomněl tam na něj Bůh ? Ne. Ježíš Kristus, mocný velitel nebeských vojsk, seslal Svého anděla, aby zavřel ústa hladových lvů, aby neublížili tomuto modlícímu se muži Božímu, a všude v té hrozné jámě byl pokoj. Král byl svědkem jeho zachování a nechal jej vyvéstS poctami. Satan a jeho andělé byli poraženi a rozzuřeni. Prostředníci, které satan použil, byli odsouzeni, aby zahynuli hrozným způsobem, který zosnovali na Danielovu záhubu.—4bSG 85, 86.

Gabriel seslán, aby vysvětlil vidění z Daniela 8

Krátce před pádem Babylóna, když Daniel rozmýšlel nad těmito proroctvími (Izaiáše a Jeremiáše) a hledal Boha k pochopení časů, byla mu dána série vidění, které se týkaly vzniku a pádu království. S prvním viděním, jak je zaznamenáno v sedmé kapitole knihy Daniela, mu byl dán i výklad; ale přesto proroku nebylo ještě všechno jasné. „Myšlení má mne velice rmoutila," napsal v tédobě o své zkušenosti, „a krása má proměnila se při mně, slovo však toto v srdci svém zachoval jsem." Daniel 7: 28.

Další vidění vrhlo více světla na události, které mají nastat; a na konci tohoto vidění uslyšel Daniel „jednoho svatého mluvícího, a řekl ten svatý tomu, kterýž tajné věci v počtu maje, mluví: Dokud toto vidění trvati bude?" Byla dána odpověď: „Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijdou k obnovení svému svaté služby." Toto Daniela naplnilo **(TA143)** bezradností. Opravdově se snažil pochopit význam tohoto vidění. Nemohl porozumět, jaký je vztah mezi sedmdesáti lety zajetí, jež předpověděl Jeremiáš, a dvaceti třemi stoletími, o nichž nebeský návštěvník ve vidění prohlásil, že mají uplynout, než bude očištěna nebeská svatyně. Anděl Gabriel mu to částečně vysvětlil; když však prorok uslyšel slova

„Vidění to…jest mnohých dnů," omdlel….

Pln starostí o osud Izraele zkoumal Daniel znovu Jeremiášova proroctví. Byla naprosto jasná…

Ve víře, založené na pevném slově proroctví, prosil Daniel Hospodina o rychlé splnění těchto zaslíbení. PK 553, 554.

Jak Danielova modlitba stoupá vzhůru, sestupuje z nebeských dvorů anděl Gabriel, aby mu oznámil, že jeho prosba byla vyslyšena a zodpovězena. Tento mocný anděl byl pověřen, aby mu dal schopnost a porozumění – k otevření budoucích věků před ním. Tím se Daniel, který opravdově hledal poznání a pochopení pravdy, dostal do obecenství s nebeským poslem. RH 8. únor 1881.

Ještě dříve než dokončil (Daniel) svou prosbu k Bohu, zjevil se mu znovu anděl Gabriel a upoutal jeho pozornost k předchozímu vidění, k pádu Babylóna a smrti Balsazara. Anděl potom v detailech načrtl období sedmdesáti týdnů. RH 21. březen 1907. **(TA144)**

Boj o moc mezi králi Persie

Nebeské síly musí bojovat s překážkami dříve, než je Boží záměr naplněn ve svůj čas. Král Persie byl ovládán nejvyšším ze všech zlých andělů. Stejně jako farao odmítl uposlechnout slova Božího. Gabriel prohlásil, že mu odolával (satan) dvacet jedna dní svými protesty proti Židům. Ale Michael přišel Gabrielovi na pomoc a potom zůstal s králi Persie, držel jejich moc pod kontrolou a dával dobré rady proti zlým radám. 4BC 1173.

Během třech týdnů, kdy se Daniel postil a modlil, monarcha (perský král Cýrus) se bránil působení Ducha Božího, ale Kníže nebes, archanděl Michael, byl poslán, aby obrátil srdce tvrdohlavého krále, a ten učinil nějaký rozhodný čin jako odpověď na Danielovu modlitbu. RH 8. únor 1881.

Nikdo menší než samotný Syn Boží se zjevil Danielovi. Tento popis je podobný tomu, který udává Jan, když se mu Kristus zjevil na ostrově Patmos.

Náš Pán nyní přichází s dalším nebeským poslem aby poučil Daniela o tom, co se má stát posledních dnech. RH 8. únor 1881.

Daniel…nemohl pohlédnout do tváře anděla a neměl žádnou sílu; všechno bylo pryč. Anděl k němu proto přistoupil a pozvedl ho na kolena. Ale ani tehdy se na něho nemohl ani podívat. **(TA145)** A pak k němu přistoupil anděl v podobě člověka. Potom už dokázal ten pohled snést. 2MR 348.

Nakonec bylo dosaženo vítězství a vojska nepřítele byly pod kontrolou po všechny dny Cýra, který vládl sedm let, a po všechny dny jeho syna Cambysa, který vládl asi sedm a půl roku. RH 5. prosinec 1907.

Druhý chrám

Druhý chrám se prvnímu nevyrovnal ve velkoleposti ani nebyl oslaven těmi viditelnými znaky Božské přítomnosti. Nebylo projevů nadpřirozené síly, jež by provázely jeho zasvěcení.

Neobjevil se oblak slávy, jenž by naplnil nově vystavenou svatyni. Nesestoupil oheň z nebe, aby strávil oběť na oltáři. Šekinah už nepřebývala mezi cherubíny ve svatyni svatých; nebyla tam truhla smlouvy, slitovnice a desky svědectví. Žádné znamení z nebe neoznamovalo vyptávajícímu se knězi vůli Hospodinovu. PK 576, 579.

Ezdráš

Zajatci, kteří se vrátili s Ezdrášem, „obětovali zápaly Bohu Izraelskému" jako oběť za hřích a na znamení vděčnosti a díkuvzdání za ochranu, kterou jim poskytovali andělé za jejich cesty. PK 619. **(TA146)**

Nehemiáš

Čtyři měsíce čekal Nehemiáš na vhodnou příležitost, aby předložil králi svou prosbu. Ačkoliv byl v nitru zarmoucen, snažil se být po celou tu dobu v králově přítomnosti veselý a srdečný. V královských síních plných přepychu a nádhery se všichni museli tvářit veselými a šťastnými. Nikdo z královského dvora nesměl totiž mít na tváři ani stín zármutku. Avšak své chvíle odpočinku, skryt předlidskými zraky, trávil Nehemiáš v mnohých modlitbách, vyznáních a slzách, jejichž svědkem byl jen Bůh a andělé. PK 630.

Zachariášova vidění

„Opět pozdvihl jsem očí svých," říká Zachariáš, „a uzřel jsem, a aj muž, v jehož ruce byla šnůra míry. I řekl jsem: Kam jdeš? I řekl mi: Měřiti Jeruzaléma, abych

viděl, jak veliká širokost jeho, a jak veliká dlouhost jeho. A aj, když anděl ten, kterýž mluvil se mnou, vycházel, jiný anděl vycházel jemu vstříc. A řekl jemu: Běž, mluv k mládenci tomu, řka: Po vsech bydliti budou Jeruzalémští, pro množství lidu a dobytka u prostřed něho." RH 26. prosinec 1907.

Vidění Jozue a anděla

Před prorokem byly představeny žaloby satana. **(TA147)** Říká: „Potom mi ukázal Jozue kněze nejvyššího, stojícího před andělem Hospodinovým, a satana stojícího po pravici jeho, aby se mu protivil." RH 22. srpen 1893.

V proroctví Zachariáše je dána ta nejpřesvědčivější a nejpůsobivější ilustrace díla satanova a Kristova a moci Prostředníka, který přemáhá žalobce Svého lidu. Ve svatém vidění prorok vidí velekněze Jozue „oblečeného v roucha zmazaná," stojícího před Andělem Božím a prosícího o milosrdenství Boží nad Jeho lidem, který prožívá velké soužení. Satan stojí po jeho pravici, aby mu odporoval.

Protože byl Izrael vybrán, aby chránil známost o Bohu na zemi, od samého začátku byli národem, který byl zvláštním předmětem satanovy nenávisti, neboť satan si předsevzal, že zapříčiní jejich zánik. Pokud byli poslušní Bohu, nemohljim nijak ublížit; proto sebral veškerou svou moc a prohnanost, aby je svedl do hříchu. Polapeni jeho pokušeními přestoupili zákon Boží,

to je odloučilo od Zdrojejejich síly a byli ponecháni, aby se stali kořistí pro jejich pohanské nepřátele. Byli přivedeni do zajetí do Babylóna a zde zůstali po mnoho let.

Přesto nebyli Bohem zavrženi. S výtkami a varováními k nim byli posíláni Jeho proroci. Lidé si uvědomili svou vinu, pokořili se před Bohem a vrátili se k Němus opravdovým pokáním. Potom jim Bůh poslal poselství povzbuzení. Prohlašuje,že je vysvobodí **(TA148)** ze zajetí a uvede je znovu do Své přízně. A tomu se snažil satan zabránit. Ostatek Izraele se už vrátil do své vlastní země a satan se snažil pohnout pohanskými národy, které byly jeho agenty, aby je naprosto zničili…

Velekněz (Jozue) nemůže sám sebe nebo svůj lid obhájit před satanovými obviněními. Neprohlašuje, že je Izrael bez viny. Ve svém zmazaném rouchu, které symbolizuje hříchy lidu, jež má na sobě jako jejich zástupce, stojí před Andělem a vyznává jejich vinu, přesto ukazuje na jejich pokoření se a pokání, spoléhaje na milosrdenství hříchodpouštějícího Vykupitele a ve víře se dožaduje zaslíbení Božích.

Potom Anděl, kterým je sám Kristus, Spasitel hříšníků, umlčí žalobce svého lidu prohlášením: „Potresciž tě Hospodin, satane, potresciž tě, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zdaliž tento není jako hlavně vychvácená z ohně?“Izrael dlouho zůstal v peci soužení. Za své hříchy byli tráveni v plameni zažehnutém satanem a jeho agenty pro jejich zkázu, ale Bůh nyní nastavil svou ruku, aby je vyvedl. V jejich pokání a pokoření se soucitný Spasitel nenechá Svůj lid napospas kruté moci pohanů.

Když je přijata Jozuova přímluva, je dán příkaz: „I odpověděl a řekl těm, kteříž stáli před ním, řka: Vezměte roucho to zmazané s něho. “A k Jozuemu Anděl prohlašuje: „Pohleď, přenesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná“ „I vstavili čepici pěknou na hlavu jeho, a oblékli ho v roucha.“ Jeho vlastní hříchy a hříchy jeho lidu byly odpuštěny. Izrael **(TA149)** byl oděn v „roucho proměnné“ – spravedlnost Kristovu jim připočítanou. Čepec vsazený na Jozuovu hlavu byl takový, jakou nosili kněží, a nesla nápis „Svatost Hospodinu“, což značilo, že i přes jeho předešlá přestoupení je nyní jmenován služebníkem před Bohem ve svatyni.

Po tomto jeho slavnostním uvedení do kněžského úřadu Anděl prohlásil: „Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš, a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dům můj, a budeš-li ostříhati síní mých: dámť zajisté to, abys chodil mezi těmito přístojícími.“ Měl být uznáván jako soudce nebo vládce chrámu a všech jeho služeb; měl se procházet mezi přítomnými anděly dokonce i v tomto životě a nakonec se měl přidat k chválícímu zástupu kolem trůnu Božího. 5T 467-469.

Toto slovo ujištění je dáno všem, kdo mají víru v Boha. Přijměte toto úžasné zaslíbení. Není to lidská osoba, která říká: „Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš, a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dům můj, a budeš-li ostříhati síní mých: dámť zajisté to, abys chodil mezi těmito přístojícími.“

„Abys chodil mezi těmito přístojícími.“ Zástupy nepřítele, který se snaží uvést lid Boží v

hanbu a zástupy nebe, deset tisíckrát deset tisíc andělů, kteří stráží a chrání pokoušený lid Boží, posilují je a pozvedají – to jsou ti přístojící. A Bůh říká těm, kdo v Něho věří: „Budeš se mezi nimi procházet. Nebudeš přemožen mocnostmi temna. **(TA150)** Budeš stát přede mnou před zraky svatých andělů, kteří jsou posíláni, aby sloužili těm, kteří budou dědici spasení.“ RH 30. duben 1901.

Vidění o sedmi lampách a dvou olivách

Hned po Zachariášově vidění Jozue a anděla, daném veleknězi jako osobní svědectví pro jeho vlastní povzbuzení a pro povzbuzení celého lidu Božího, prorok dostal svědectví týkající se Zorobábelova díla: „Potom navrátil se anděl, kterýž mluvil se mnou,“ prohlašuje Zachariáš,“ a zbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého. I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl:Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejný dčbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevek k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně džbánu olejného, a druhá po levé straně jeho. RH 16. leden 1908.

„Tedy odpovídaje jemu, řekl jsem: „Co ty dvě olivy po pravé straně toho svícnu, i po levé straně jeho? Opět odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě olivky, kteréžjsou mezi dvěma trubicemi zlatými, kteréž vylévají z sebe zlato? I mluvil ke mně řka, …. To jsou ti dva pomazaní, kteří stojí před Pánem celé země." (KP, KJV)

Pomazaní stojící před Pánem celé země mají postavení jednou dané satanu jako cherubu **(TA151)** ochránci. Pomocí bytostí obklopujících Jeho trůn Pán udržuje neustálé spojení s obyvateli země. RH 20. červenec 1897.

Andělé v době Ester

Královna (Asverova) rozhodnutí proti Židům bylo dosaženo falešnými záminkami, které nesprávně představily tento zvláštní lid. Satan vymyslel plán, kterým sprovodí ze světa ty, kteří chrání poznání o pravém Bohu. Ale jeho plány byly zmařeny protimocí, která vládne mezi lidskými dětmi. Andělé, kteří vynikají svou silou, byli pověřeni chránit lid Boží a plány jejich nepřátel se vrátily na jejich vlastní hlavy. 5T 450.

V den, který byl vybrán pro jejich zkázu, „ … se byli shromáždili Židé v městech svých, po všech krajinách krále Asvera, aby vztáhli ruku na ty, kteříž hledali jejich zlého. A žádný před nimi neostál, nebo připadl strach jejich na všecky národy.“ Andělé, kteří vynikají svou silou, byli pověřeni chránit Boží lid, zatímco ten „se zastával života svého“. Ester 9:2,16 PK 602.

Otec Jana Křtitele

Zachariáš bydlel v „horách Judey,“ ale šel do Jeruzaléma, aby zde sloužil týden v chrámu službu, která byla požadována dvakrát do roka od kněží každé třídy…

Stál před zlatým oltářem na svatém **(TA152)** místě ve svatyni…Najednou si byl vědom Božské přítomnosti. Byl zde anděl Páně, „stoje na pravé straně oltáře“. Postavení anděla bylo

znamením libosti, ale Zachariáš si to neuvědomoval. Mnoholet se modlil za příchod Vykupitele; nyní nebe poslalo svého posla, aby oznámil, že tyto modlitby budou vyslyšeny; ale milosrdenství Boží se zdálo příliš velkék uvěření. Byl naplněn strachem a uvědomoval si vlastní nehodnost.

Byl však pozdraven radostným ujištěním: „Neboj se Zachariáši, neboť jest uslyšána modlitba tvá, a Alžběta manželka tvá porodí tobě syna, a nazveš jméno jeho Jan…I řekl Zachariáš andělu: Po čemž to poznám? Nebo já starý jsem, a manželka má zestarala se ve dnech svých.“

Na Zachariášovu otázku anděl řekl: „Jáť jsem Gabriel, kterýž stojím před obličejem Božím, a poslán jsem abych mluvil s tebou, a tyto věci veselé tobě zvěstoval.“ Pět set let předtím Gabriel objasnil Danieli prorocké období, které se prodlouží až do příchodu Kristova. Poznání, že konec tohoto období je již blízko, přimělo Zachariáše k tomu, aby se modlil za Mesiášův příchod. Nyní tentýž posel, skrze kterého bylo toto proroctví dáno, přichází, aby oznámil jeho naplnění.

Slova anděla „Jáť jsem Gabriel, kterýž stojím před obličejem Božím“ ukazují, že zastává pozici vysoké úcty v nebeských dvorech. Když přišel s poselstvímk Danieli, řekl: „Nebo ani jednoho není, ještо by sobě zmužile počínal se mnou v těch věcech, kromě Michala knížete vašeho.“ Daniel 10:21. O Gabrieli Spasitel hovoří **(TA153)** ve Zjevení, když říká: „Poslav je skrze anděla svého, služebníku svému Janovi.“ Zjevení Janovo 1:1 A k Janovi anděl prohlašuje: „Jsem spolusluzebník tvůj a bratří tvých proroků.“ Zjevení Janovo 22:9. Úžasná myšlenka – anděl, který je ve svém čestném postavení hned za Synem Božím, je tím vybraným, který zjevuje záměry Boží hříšnému člověku. DA 97-99.

Dílo Jana Křtitele bylo předpovězeno andělem, který navštívil Zachariášev chrámě. „Neboj se, Zachariáši,“ řekl, „neboť jest uslyšána modlitba tvá, a Alžběta manželka tvá porodí tobě syna, a nazůveš jméno jeho Jan. A…Duchem svatým bude naplněn,… A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich. Neboť on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově.“ RH 20. únor 1900.

Anděl Gabriel dal zvláštní pokyny rodičům ohledně Jana, týkající se střídmosti. Jedním z velebných andělů od trůnu z nebe byla dána lekce o zdravotní reformě. 2SP 43.

V Janu Křtiteli Bůh pozdvihl posla, který měl připravit cestu Páně. Měl přinést světu neohrožené svědectví kárající a odsuzující hřích. V oznámení Janovy mise a díla anděl řekl: „Neboť on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid hotový.“ RH 2. srpen 1898.

Kapitola 13: Vtělení a Raný život Kristův

Vtělení a hluboké tajemství

Když přemýšlíme nad vtělením Krista do lidství, stojíme bezradně před nevysvětlitelným tajemstvím, které lidská mysl nedokáže pochopit. Čím více nad tím uvažujeme, tím úžasnější nám to připadá. Jak velký je rozdíl mezi Božskostí Krista a bezmocností novorozence v betlémských jeslích! Jak můžeme změřit tu vzdálenost mezi mocným Bohem a bezmocným dítětem? A přesto Stvořitel světů, Ten, v kterém byla plnost Božství tělesně, se zjevil v bezmocném dítěti v jeslích. Mnohem vyšší než kterýkoliv z andělů, roven Otci v důstojnosti a slávě, přesto oblečen v roucho lidství! Božskost a lidskost byly záhadně spojeny a člověk a Bůh se staly jedním. To je ta jednota, ve které nacházíme naději pro naši padlou rasu. ST 30. červenec 1896.

Vesmír vše sledoval

Příchod Kristův na náš svět byl velkou událostí, ne pouze pro tento svět, ale pro všechny světy ve vesmíru **(TA154,155)** Božím. Před nebeskými inteligencemi měl vzít na sebe naši přirozenost a být pokoušen ve všech bodech stejně, jako jsme pokoušeni my. ST 20. únor 1893.

Tím, že přišel, aby přebýval s námi, měl Ježíš zjevit Boha jak lidem, tak andělům…Ale toto zjevení nebylo dáno pouze dětem této země. Náš malý svět je učebnicí vesmíru. Boží úžasný záměr milosti, tajemství vykupitelské lásky, to je téma, na které „andělé pohlížejí s touhou“ a bude jejich studiem po celé nekonečné věky. DA 19, 20.

Proč Kristus vzal lidskou přirozenost

Nebeským andělům se pyšně chvástal (satan), že když se Kristus objeví a vezme na sebe lidskou přirozenost, bude slabší než on sám a bude přemožen jeho silou. Jásal, když Adam a Eva nemohli odolat jeho našeptávání, když útočil na jejich chuť. RH 28. červenec 1874.

Jednorozený Syn Boží přišel na náš svět jako člověk, aby zjevil světu, že člověk může zachovávat zákon Boží. Satan, padlý anděl, prohlašoval, že žádný člověk po neposlušnosti Adama nedokáže zachovávat Boží zákon. 6MR 334.

Satan tvrdil, že je pro lidské bytosti nemožné zachovávat Boží zákon. Aby potvrdil falešnost tohoto tvrzení, Kristus opustil své vysoké postavení, vzal na sebe přirozenost člověka a přišel na zem, aby stál v čele padlé rasy, a tak mohl ukázat, **(TA156)** že lidstvo může odolat pokušením satana. UL 172.

Kristova lidská přirozenost

Jeho (Kristova) přirozenost byla vytvořena, dokonce ani nevlastnila andělskou moc. Byla lidská, stejná jako naše. 3SM 129.

Kristus ve slabosti lidství se měl setkat s pokušeními toho, který vlastnil moci vyšší přirozenosti, kterou Bůh udělil andělské rodině. RH 28. leden 1909.

Betlémský příběh je nevyčerpatelným námětem. V tom jsou ukryté „hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího." Římanům 11:33. Žasneme nad Spasitelovou obětí, že vyměnil nebeský trůn za jesle a společenství uctívajících Ho andělů za dobytek ve stáji. Jeho přítomnost kárá lidskou pýchu a samolibost. To však byl pouze začátek jeho úžasné blahosklonnosti. Pro Syna Božího by bylo takřka nekonečným ponížením, kdyby vzal na sebe lidskou přirozenost ještěv době, kdy Adam stál ve své nevinnosti v Edenu. Ježíš však přijal lidskost, když lidská rasa byla oslabena čtyřmi tisíci lety hříchu. Jako každé dítě Adamovo nesl důsledky působení velkého zákona dědičnosti. Jaké to byly důsledky, ukazuje historie Jeho pozemských předků. S takovým dědictvím přišel na svět, aby sdílel naše trápení a pokušení a aby nám dal příklad bezhříšného života. DA 48, 49. **(TA157)**

Jako Bůh Kristus nemohl být pokoušen více, než byl pokoušen od svých poddaných v nebi. Ale když se Kristus ponížil k přirozenosti člověka, mohl být pokoušen. Nevzal na sebe ani přirozenost andělů, ale lidskost, dokonale identickous naší přirozeností, kromě nakažení hříchem přijal lidské tělo, lidskou mysl, se všemi zvláštními schopnostmi, byl kost, mozek a sval. Byl člověk našeho těla, obklopen slabostí lidstva. Podmínky jeho života měly takový charakter, že byl vystaven všem potížím, které patří člověku, a to ne v bohatství, ne v pohodlí, alev chudobě, nedostatku a ponížení. Dýchal stejný vzduch, jaký musí dýchat člověk. Šlapal po zemi jako člověk. Měl rozum, svědomí, paměť, vůli a city lidské duše, která byla spojena s Jeho Božskou přirozeností. 16MR 181, 182.

V betlémském dítěti byla zahalena sláva, před kterou se sklánějí andělé. Toto nevědomé dítě bylo zaslíbeným semenem, na které ukazoval první oltář u bran Edenu. DA 52.

Vyhlášení

Před Jeho (Kristovým) narozením anděl řekl Marii, „Tenť bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a dáť jemu Pán Bůh stolici Davida otce jeho. A kralovati bude v domě Jákobově na věky." Lukáš 1:32, 33. O těchto slovech Marie

rozvažovala ve svém srdci, a přestože věřila, že její dítě bude Mesiášem Izraele, nechápala Jeho poslání. DA 81, 82. **(TA158)**

Andělé pozorovali unavené poutníky, Josefa a Marii, jak jdou do města Davidovak sčítání podle výnosu císaře Augusta. Tady byli přivedeni vedením Božím, protože toto místo bylo předpovězeno v proroctví jako místo Kristova narození. Hledali místo k odpočinku v hospodě, ale museli jít pryč, protože tam nebylo žádné místo. Vážení a bohatí byli vítáni a našli zde místo i občerstvení, zatímco unavení poutníci jsou přinuceni hledat útočiště v chatrném stavení, které je domovem němých zvířat. RH 17. prosinec 1872.

Před Kristovým narozením

¨V nebi pochopili, že přišel čas pro příchod Krista na svět a andělé opouštějí slávu, aby byli

svědky Jeho přijetí těmi, kterým přišel požehnat a které přišel spasit. Byli svědky Jeho slávy v nebi a očekávají, že bude přijat s poctou ve shodě s Jeho charakterem a důstojností Jeho poslání. Když se andělé přibližují k zemi, jdou první za lidem, který Bůh oddělil od národů světa jako svůj zvláštní poklad. Nevidí žádný zvláštní zájem mezi Židy, žádné nedočkavce, kteří čekají a dávají pozor, aby byli prvními, kteří mohou přijmout Vykupitele a odpovědět na Jeho příchod. RH 17. prosinec 1872.

Anděl navštěvuje zemi, aby zjistil, kdo je připraven uvítat Ježíše. Ale nerozeznává žádné známky očekávání. Neslyší žádný hlas chvály a plesání, že čas příchodu Mesiáše je nablízku. Anděl se chvíli vznáší nad vyvoleným městem a chrámem, **(TA159),** kde byla po věky zjevována Božská přítomnost; ale dokonce i tady vidí stejnou lhostejnost…

V úžase se chce nebeský posel vrátit do nebe s hanebným poselstvím, když najednou objeví skupinu pastýřů, kteří hlídají svá stáda v noci, jak hledí na nebe poseté hvězdami a přemýšlejí nad proroctvím Mesiáše, který má přijít na zem a touží po příchodu Vykupitele světa. Tady je společnost, která je připravena přijmout nebeského posla. A náhle se anděl Páně objevuje a vyhlašuje zprávy velké radosti. GC 314.

Anděl pominul školy proroků, paláce králů a zjevil se pokorným pastýřům, hlídajícím svá stáda v noci na betlémských rovinách. Nejprve se zjevil jeden anděl oděn nebeskou nádherou; a pastýři byli tak překvapeni a předěšeni, že dokázali pouze zírat na podivuhodnou slávu nebeského návštěvníka s nevýslovným úžasem. Anděl Páně k nim přistoupil a řekl: „Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově. A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvňátko plénkami obvinuté, a ležící v jeslech.“

Jejich oči si ani nestačily zvyknout na slavnou přítomnost anděla, když hle! Celá rovina se rozzářila podivuhodnou slávou množství andělů, kteří osídlili roviny betlémské. Anděl utišil strach pastýřů dříve **(TA160)** než otevřeli své oči a uzřeli množství nebeských zástupů chválících Boha a volajících: „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“ RH 9. prosinec 1884.

Pastýři jsou naplněni radostí a když jasná sláva zmizí a andělé se vrací do nebe, všichni planou šťastnými zprávami a spěchají vyhledat Spasitele. Najdou novorozeného Vykupitele, jak o tom svědčili nebeští poslové, zavinutého v plenky a ležícího v úzkém prostoru jeslí. RH 17. prosinec 1872.

Satan viděl betlémské roviny ozářené jasnou slávou množství nebeských andělů. Slyšel jejich píseň, „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobrá vůle.“ Kníže temnoty viděl užaslé pastýře naplněné strachem, když uzřeli ozářené roviny. Třásli se před podívanou na úžasnou slávu, která naplňovala jejich smysly. Vůdce vzpoury se třásl při prohlášení anděla k pastýřům: „Tedy řekl jim anděl: Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově“…

Z písně nebeských poslů vyhlašující příchod Spasitele na padlý svět a radosti vyjádřené při

této velké události satan nevěštil pro sebe nic dobrého. V jeho mysli se zrodila temná předtucha, jaký dopad bude mít tento příchod na jeho království. RH 3. březen 1874. **(TA161)**

Mudrci

Takové, jež čekali na Mesiášův příchod, našli andělé nejen na pahorcích Judeje, nejen mezi prostými pastýři. Také v zemi pohanů byli takoví, kteří očekávali Mesiáše; byli to bohatí a vznešení mudrci, filozofové Východu. Protože studovali přírodu, spatřovali tito mágové Boha v Jeho díle. Z hebrejských Písem se dozvěděli o hvězdě, která má vzejít z Jákoba a s dychtivostí a touhou očekávali příchod toho, jenž má být nejen „potěšením izraelským“, ale i „světlem a zjevením pohanům“ a „spásou až na konec země“. Lukáš 2:25, 32; Skutky 13: 47. GC 315.

Mudrci…studovali proroctví a poznali, že je nablízku čas, kdy má Kristus přijít, a pozorně sledovali znamení této velké události, aby mohli být mezi těmi prvními, kteří uvítají novorozeného Krále a pokloní se Mu. Tito mudrcové viděli nebe ozářené světlem, které zahalovalo nebeské posly, kteří zvěstovali příchod Kristův izraelským pastýřům. Poté se nebeský posel vrátil do nebe, objevila se jasná hvězda a zůstala na obloze. Neobvyklé zjevení velké jasné hvězdy, kterou nikdy předtím neviděli, která visela jako znamení nebe, upoutalo jejich pozornost a Duch Boží je pobídl, aby hledali nebeského Návštěvníka tohoto padlého světa. *Redemption or the First Advent or Christ With His Life and Ministry,* 16. **(TA162)**

Jak se světlo (andělů v Betlémě) ztrácelo, objevila se jasná hvězda a zůstala na obloze. Nebyla to žádná stálá hvězda nebo planeta a úkaz vyvolávající nejhorlivější zájem. Tato hvězda byla vzdálenou společností andělů, ale o těch mudrci nevěděli. Přesto měli dojem, že tato hvězda má pro ně zvláštní důležitost. Konzultovali to s kněžími a filozofy a bádali ve svitcích starověkých záznamů. Proroctví Balámovo prohlašovalo: „Vyjdeť hvězda z Jákoba, a povstane berla z Izraele.“ Numeri 24:17 . Mohla by tato zvláštní hvězda být poslána jako posel zaslíbeného? Mudrci vítali světlo pravdy poslané z nebe; nyní na ně svítilo ještě jasnějšími paprsky. Skrze sny jim bylo nařízeno, aby šli a hledali nově narozeného Prince. DA 60.

Andělé Boží v podobě hvězdy vedli tyto mudrce na jejich misi v hledání Ježíše. Přišli s dary a drahými oběťmi kadidla a mirry, aby své oběti darovali narozenému Králi, jak bylo předpovězeno v proroctví. Následovali oslnivé posly s jistotou a velkou radostí. RH 9. prosinec 1884.

Mudrci nasměrovali svou cestu tam, kam se zdálo, že je vede hvězda. Když se přibližovali blíže k městu Jeruzalému, hvězda se zahalila do tmy a už je dále nevedla. Mysleli si, že Židé v Jeruzalémě nemohou nevědět o velké události příchodu Mesiáše a začali pátrat v okolí Jeruzaléma. Jednoduše udali důvod své návštěvy. Hledali Ježíše, krále **(TA163)** Židů, protože viděli na východě hvězdu a přišli Ho uctít. *Redemption or the First Advent of Christ With His Life and Ministry* 16.

Zpráva o příchodů mágů se rychle rozkřikla po Jeruzalémě. Jejich zvláštní poslání vyvolalo mezi lidem rozrušení, které proniklo až do Herodesova paláce. Zpráva o možném soku prohnaného Edomitu zneklidnila…

Herodes pojal podezření, že kněží se spolčili s cizinci a vyvolávají rozruch mezi lidem, aby ho svrhli z trůnu. Nechal si však své podezření pro sebe a rozhodl se, žezmaří jejich plány větším chytráctvím. Povolal k sobě přední kněze a zákoníky a dotazoval se jich na výroky jejich svatých knih o místě Mesiášova narození.

Tento dotaz uchvatitele trůnu, který byl nadto vznesen na žádost cizinců, urazil pýchu židovských učitelů. Nezájem, se kterým se obrátili ke svitkům s proroctvím, rozzuřil žárlivého tyrana. Domníval se, že se snaží zatajit to, co o věci vědí. S autoritou, jíž se neodvážili nedbat, jim přikázal, aby věc důkladně prozkoumali azjistili rodiště očekávaného Krále. „Oni mu odpověděli: V Betlémě v Judeji, neboťu proroka je psáno…

Kněží a starší Jeruzaléma nebyli beze zpráv o Kristově narození, jak předstírali. Zvěst o návštěvě andělů u pastýřů se donesla až do Jeruzaléma, rabíni ji však nepokládali za hodnou povšimnutí. Mohli sami Ježíše najít a zavést pak **(TA164)** mudrce na místo Jeho narození; místo toho je na narození Mesiáše upozornili mudrcové. „Kde jest ten, kterýž se narodil, Král Židovský?“ ptali se. „Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a přijeli jsme klaněti se jemu.“ Matouš 2:2. Tak pýcha a nevraživost zahradily cestu světlu. Kdyby se totiž zprávy, jež přinesli pastýři a mudrcové, prokázaly jako pravdivé, dostali by se kněží a rabíni do nezáviděníhodné pozice, protože by tím bylo vyvráceno jejich tvrzení, že jsou zastánci pravdy Boží. Tito vzdělaní učitelé se nechtěli dát pokořit tím, že by přijali poučení od těch, jež označovali za pohany. Je nemožné, pravili, aby je Bůh pominul a sdělil něco nevzdělaným pastýřům nebo neobřezaným pohanům. Proto se rozhodli, že nebudou dbát zpráv, které tak rozrušily krále Herodesa a celý Jeruzalém a že se do Betléma ani nepůjdou podívat, aby se přesvědčili, co je natom pravdy…

Mudrci odešli z Jeruzaléma sami. Když opouštěli brány města, začínala právě noc, ale ke své velké radosti spatřili opět hvězdu a ta je vedla do Betléma. Neměli takových zpráv, jakých se dostalo pastýřům…V Betlémě nenašli královskou stráž, která by střežila novorozeného krále. Nebyl tam nikdo ze světských hodnostářů. Ježíš ležel v jeslích a jeho jedinými strážci byli jeho nevzdělaní rodiče…

„Vešli do domu, uviděli dítě s matkou Marií, padli na tvář a klaněli se Mu.“V maličkém Ježíšovi poznali přítomnost Božství. DA 61-63 **(TA165)**

Poté co splnili své poslání, měli v úmyslu se vrátit a přinést tyto radostné zprávy o úspěchu jejich cesty Herodesovi. Ale Bůh poslal v noci své anděly, aby změnil směr cesty těchto mudrců. V nočním vidění jim bylo jednoduše řečeno, aby se nevraceli k Herodesovi. Poslechli nebeského posla a vrátili se domů jinou cestou. *Redemption or the First Advent of Christ With His Life and Minstry* 19.

Podobným způsobem byl varován i Josef, aby utekl s Marií a dítětem do Egypta. Anděl řekl: „Buď tam, dokavadž nepovím tobě; neboť bude Herodes hledati dítě, aby je zahubil.“ Josef poslechl bez váhání, pro větší bezpečnost se vydali na cestuv noci….

Herodes zatím v Jeruzalémě netrpělivě očekával návrat mudrců. Jak čas ubíhal a mudrci se neobjevovali, rostlo v něm podezření….Okamžitě poslal do Betléma vojáky a přikázal jim, aby usmrtili všechny děti mladší dvou let. DA 64-66.

Ale proti plánům knížete temnoty pracovala vyšší moc. Andělé Boží zmařili jeho záměry a chránili život novorozeného Vykupitele. ST 4. srpen 1887.

Josef, který byl ještě stále v Egyptě, dostal od anděla Božího pokyn, aby se vrátil do Izraele;…dozvěděl se však, že v Judeji vládne Archelaus po svém otci, a obával se, že syn by mohl provést záměr, který měl s Kristem jeho otec… **(TA166)**

Opět byl Josef přiveden na bezpečné místo. Vrátil se do Nazaretu, svého dřívějšího domova, a tam pak Ježíš prožil téměř třicet let…Bůh pověřil anděly, aby Ježíše ochraňovali a provázeli Ho, dokud nesplní své poslání na zemi a nezemře rukama těch, jež přišel spasit. DA 66, 67.

Tichá léta

Od svých nejranějších let žil (Kristus) život dřiny. Větší část svého pozemského života strávil při trpělivé práci v tesařské dílně v Nazaretu. V oděvu prostého pracovníka Pán života šlapal po ulicích malého města, ve kterém žil a chodil tam i zpátky ze své pokorné práce; služební andělé Ho doprovázeli, když šel bok po boku rolníků a pracovníků, nepoznán a nepoctěn. RH 3. říjen 1912.

Během celého Jeho (Kristova) dětství a mládí vykazoval dokonalost charakteru, která vyznačovala Jeho život. Vyrostl v moudrosti a poznání. Když býval svědkem přinášení obětí, Duch svatý Ho vyučoval, že Jeho život bude obětován za život světa. Vyrůstal jako jemná rostlinka, ne ve velkém a hlučném městě, které je plné zmatku a nepokojů, ale ve vzdálených údolích mezi horami. Od svých nejranějších let byl chráněn nebeskými anděly, přesto byl Jeho život jedním velkým bojem proti mocím temnoty. Satanské nástroje společně s lidskými pomocníky měly Jeho život učinit jedním velkým pokušením a zkouškou. Skrze nadpřirozené síly Jeho slova, která byla život a **(TA167)** spasení všem, kteří je přijímají a řídí se podle nich, byla nesprávně vyložena a zneužita. ST 6. srpen 1896.

Ježíš posvětil obyčejné stezky lidského života svým příkladem Po třicet let byl obyvatelem Nazaretu. Jeho život byl jednou vytrvalou pílí. On, Majestát nebes, kráčel po ulicích oděn v obyčejný oděv prostého dělníka. Plahočil se nahoru a dolů po horských srázech, když šel tam a zpět ze své pokorné práce. Andělé nebyli posláni, aby Ho vzali na perutě a pomohli mu v únavném výstupu ani aby Mu propůjčili svou sílu k vykonání Jeho prostých povinností. Přesto když odcházel, aby přispěl na podporu rodiny svou denní prací, vlastnil stejnou moc, jako když vykonal zázrak nasycení pěti tisíců hladových duší na břehu Galileje. HR 1. říjen 1876.

Kapitola 14: Andělé při Kristově křtu a na Poušti

Kristův křest

Když Ježíš přišel, aby se dal pokřtít, Jan v Něm poznal tak čistý charakter, s jakým se dosud u žádného člověka nesetkal…Když Ježíš požádal o křest, Jan se zpěčoval tak učiniti a zvolal: „Mně jest potřebí, abych od tebe pokřtěn byl, a ty pak jdeš ke mně?“ Jemně, avšak s pevnou autoritou Ježíš odpověděl: „Dopusť tak; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost.“ Jan se tedy podrobil, zavedl Spasitele do Jordánu a pohroužil Ho do vody. Ježíš vystoupil z vody „a aj, otevřína jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sstupujícího jako holubici a přicházejícího na Něj.“ DA 110, 111

Nebeští andělé shlíželi s intenzivním zájmem na scénu Spasitelova křtu, a kdyby oči těch, kteří přihlíželi, mohly být otevřeny, mohli by vidět nebeský zástup obklopující Syna Božího, když se sklonil na břehu Jordánu. YI 23. červen 1892. **(TA168,169)**

Pohled Spasitelův jakoby pronikl až do nebes, když vylil svou duši v modlitbě. Dobře věděl, že hřích zatvrdil lidská srdce a jak bude nesnadné, aby lidé pochopili Jeho poslání a přijali dar spasení. Úpěnlivě se modlil, aby Mu Otec dal sílu, aby překonal jejich nedůvěru a zlámal pouta, jimiž je spoutal satan, a aby za ně porazil nepřítele. Modlil se za poskytnutí důkazu, že Bůh přijímá lidstvo v osobě svého Syna.

Ještě nikdy neslyšeli andělé takovou modlitbu. Rádi by přinesli svému milovanému Veliteli poselství, jež by Ho ujistili a potěšilo. Avšak nelze, Otec sám odpoví na prosbu svého Syna. Přímo od svého trůnu vysílá paprsky své slávy. Nebesa se otevírají a na hlavu Spasitelovu sestupuje nejčistší světlo v podobě holubice, výstižného symbolu Ježíše, Tichého a Pokorného…

Lidé ustrnuli a v naprostém tichu zírali na Krista. Jeho postavu ozářilo světlo, jež stále obklopuje trůn Boží. Jeho tvář obrácená k nebi zářila tak, jak to ještě u nikoho neviděli. Z otevřeného nebe bylo slyšet hlas: „Tentoť jest ten můj milý Syn, v Němž mi se dobře zalíbilo.“ DA 111, 112.

Pán zaslíbil Janovi znamení, podle kterého pozná, kdo je Mesiášem, a nyní, když Ježíš vystoupil z vody, zaslíbené znamení bylo dáno; viděl nebe otevřené a Duch Boží jako holubice z lesklého zlata sestoupil na hlavu Kristovu a z nebe bylo slyšet hlas: „Tentoť jest ten můj milovaný Syn, v Němž mi se dobře zalíbilo.“ YI 23. červen 1892. **(TA170)**

Z množství lidí shromážděných u Jordánu jen nemnozí vedle Jana postřehli nebeské vidění. DA 112.

Mezi těmi, kdo byli při křtu Spasitelově, byl i satan. Viděl, jak Otcova sláva zalila Jeho Syna, slyšel hlas Hospodinův, jenž osvědčil Božství Ježíšovo. Od chvíle, kdy se Adam dopustil hříchu, nemohlo lidské pokolení obcovat s Bohem přímo; obcování mezi nebem a zemí bylo možné jen skrze Krista. Nyní však, když Ježíš přišel “v podobnosti těla hříchа“ (Římanům 8:3), promluvil sám Otec. Předtím obcoval s lidmi skrze Krista, nyní promluvil sám v Kristu. Satan

se kojil nadějí, že...Bůh si tak oškliví zlo, že odloučení nebe a země potrvá navěky. Nyní se však ukázalo, že spojení mezi Bohem a člověkem bylo obnoveno. DA 116.

Satan mohl vidět skrze Jeho (Kristovu) lidskost slávu a čistotu Toho, s kterým byl ve spojení v nebeských dvorech. Před pokušitelem vyvstal obrázek toho, čím sám byl, cherubem ochráncem, který vlastnil krásu a svatost. BE&ST 23. červenec 1900.

Kristovo trojnásobné pokušení na poušti

Satan prohlásil před svými spojenými anděly, že přemůže Krista v oblasti chuti. Doufal, že dosáhne vítězství nad Ním v Jeho slabosti. ST 4. duben 1900. (**TA171**)

Satan viděl, že musí zvítězit, nebo být poražen. V tomto boji šlo o příliš mnoho, než aby jej mohl svěřit svým podřízeným andělům. Bude jej muset vést osobně. DA 116

Zatímco byl na poušti, Kristus nevnímal hlad…Strávil čas na opravdové modlitbě, uzavřen s Bohem. Jakoby byl v přítomnosti svého Otce…Myšlenka na boj před Ním Mu dala zapomenout na všechno jiné a Jeho duše byla sycena chlebem života….Viděl satanovu moc zlomenu nad všemi padlými a pokoušenými, viděl sám sebe jak léčí nemocné, utěšuje zoufalé, povzbuzuje malomyslné a káže evangelium chudým – dělaje práci, kterou Mu Otec naznačil; a neuvědomoval si žádný pocit hladu, dokud neuplynulo čtyřicet dní postu.

Vidění pominulo a Kristova přirozenost se silně dožadovala jídla. Nyní přišla satanova příležitost, aby zaútočil. Rozhodl se, že na sebe vezme zjev jednohoz andělů světla, kteří se Kristu zjevili ve vidění. 21MR 8, 9.

Najednou se před Ním (Kristem) objevuje anděl, který vypadá jako jeden z andělů, které viděl nedlouho předtím…Slova z nebe „Tentoť jest ten můj milý Syn, v Němž mi se dobře zalíbilo“ stále zněla satanovi v uších. Byl ale rozhodnut, že způsobí aby Kristus začal pochybovat o tomto svědectví. 21MR 9.

Satan se Mu (Kristu) zjevil…jako nádherný anděl z nebe a prohlašoval, že má pověření **(TA172)** od Boha vyhlásit konec Kristova půstu. RH 14. leden 1909.

Řekl (satan) Vykupiteli, že už se nemusí déle postit, že Jeho dlouhá abstinence byla Otcem přijata, že už došel dost daleko a že nyní má svobodu ve vykonávání zázraků svým jménem. ST 29. červenec 1889.

Ve víře, že andělský charakter, který vzal (satan) na sebe, ho nemůže odhalit, předstíral, že pochybuje o Kristově Božství. 2SP 91.

První pokušení

Satan přesvědčoval Krista takto: Pokud slova, která byla řečena po Jeho křtu byla opravdu slova Boha, že je Synem Božím, nemusí už snášet pocity hladu; mohl by mu dát důkazy Jeho Božství tím, že ukáže svou moc a změní kameny této neúrodné pouště v chleba. *Redemption or*

the First Advent of Christ with His Life and Ministry, 48.

Satan řekl Kristu, že měl své nohy pouze postavit na cestu zborcenou krví, ale ne po ní jít. Jako Abraham byl zkoušen, aby ukázal svou dokonalou poslušnost. Prohlašoval také, že on byl tím andělem, který zastavil ruku Abrahama, když pozdvihl svůj nůž, aby zabil Izáka, a nyní přišel, aby zachránil Jeho (Kristův)život; že pro Něj není nutné, aby snášel bolestivý hlad a zemřel vyhladověním; že Mu pomůže nést část práce plánu spasení. RH 4. srpen 1874. **(TA173)**

Potom upoutal (satan) Kristovu pozornost na jeho poutavý vzhled, odění světlem a sílu v moci. Tvrdil, že je posel přímo od trůnu nebeského a prohlašoval, že má právo po Kristu požadovat důkazy, že je synem Božím. RH 4.srpen 1874.

Po…(satanových) slovech, ne po jeho vzhledu Kristus poznal svého nepřítele. RH 22. červenec 1909.

Když vzal na sebe přirozenost člověka, nevypadal stejně jako nebeští andělé, ale to bylo jedno z nutných ponížení, které ochotně přijal, když se stal Vykupitelem člověka. Satan naléhal, že pokud je opravdu Synem Božím, tak by mu měl dát nějaké důkazy Jeho ušlechtilého charakteru. Podotkl, že Bůh by nenechal svého Syna v tak žalostných podmínkách. Prohlašoval, že jeden z nebeských andělů byl vyhnán na zem a že Jeho vzhled ukazuje, že místo krále nebes je padlým andělem. Upoutal pozornost na jeho krásný vzhled, odění světlem a silou a urážlivě porovnával Kristovu ubohost ze svou vlastní slávou. 2SP 91.

Druhé pokušení

„Tedy pojal jej ďábel do svatého města a postavil ho na vrchu chrámu. A řekl mu: Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů; nebo psánoť jest, že andělům svým přikázal **(TA174)** o tobě, a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své neurazil.“ DA 124.

Satan, aby ukázal svou sílu, přenesl Ježíše do Jeruzaléma a postavil Ho na vrcholek chrámu. 1SG 32.

Znovu požadoval (satan) na Kristu důkaz, že jestli je Syn Boží, ať mu to dokáže a spustí se ze závratné výšky na které ho postavil. Vybízel Krista aby ukázal svou důvěru v ochraňující péči svého Otce tím, že se spustí z chrámu. V satanově prvním pokušení týkajícím se oblasti chuti se snažil vzbudit pochyby ohledně Božílásky a starosti o Krista jako Jeho Syna tím, že představil Jeho okolí a Jeho hlad jako důkaz, že nemá přízeň Boží. V tomto neuspěl. Dále se snažil vyzrát nad vírou a dokonalou důvěrou Krista, kterou měl ve svém nebeském Otci a nutil Ho k troufalosti. „Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů; nebo psánoť jest, že andělům svým přikázal o tobě, a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své neurazil.“ RH 18. srpen 1874.

Lstivý nepřítel sám používá slova, která vyšla z úst Božích. Stále má podobu anděla světla a je zřejmé, že je znalý Písma a chápe i dosah toho, co je psáno. Jako předtím Ježíš užil slovo Boží, aby podepřel svou víru, tak pokušitel nyní použil slova Božího na podporu svého **(TA175)**

podvodu. Prohlašuje, že jen zkoušel věrnost Ježíšovu a že Ho nyní chválí za jeho pevnost. Protože Spasitel projevil víru v Boha, žádal Ho nyní satan, aby nyní podal další důkaz své víry.

Znovu je pokušení uvedeno narážkou, jež v sobě skrývá nedůvěru. „Jsi-li Syn Boží.“ Kristus byl pokoušen, aby odpověděl na ono „jsi-li“, přešel však toto vyslovení pochybnosti bez povšimnutí. Neohrozí přece svůj život proto, aby podal satanovi důkaz. DA 124.

Když satan citoval zaslíbení, „Andělům svým přikázal o tobě,“ vynechal slova “aby tě ostříhali na všech cestách tvých“, to znamená na všech cestách, které vybírá Bůh. Ježíš odmítl vybočit z cesty poslušnosti. Zatímco dokazoval svou dokonalou důvěru ve svého Otce, nemohl se dostat do pozice, kdy by si vynutil zásah svého Otce, aby Ho zachránil od smrti. Kdyby nutil Prozřetelnost, aby přišla a zachránila Ho, selhal by tím ve svém příkladu důvěry a poddanosti lidem. ST 10. prosinec 1902.

Kdyby se ježíš spustil z vrcholku, neoslavilo by to Jeho Otce, protože nikdo by nebyl svědkem tohoto činu, pouze satan a andělé Boží. A bylo by to pokoušení Pána, kdyby ukazoval svou moc svému nejhoršímu nepříteli. Byla by to blahosklonnost k tomu, kterého přišel porazit. 1SG 33.

Třetí pokušení

Ježíš byl vítězem v druhém pokušení a nyní se satan ukázal ve své pravé povaze. Ale **(TA176)** nevzal na sebe podobu šeredného netvora s rozdělenými kopyty a netopýřími křídly. Je mocným andělem, i když padlým. Zjevuje se jako vůdce rebelů a bůh tohoto světa.

Satan přináší Ježíše na vysokou horu a způsobuje, aby před ním přešla v přehledném pohledu království tohoto světa ve své slávě. DA 129.

V prvních dvou pokušeních zamaskoval (satan) svůj pravý charakter a záměr, prohlašuje, že je velebený posel z nebeských dvorů. Ale nyní odhazuje své zamaskování, zjevuje se jako Kníže temnoty a prohlašuje zemi za své území. 2SP 95.

Velký podvodník se snažil oslepit Krista třpytem a pozlátkem světa i ukázal Mu království tohoto světa a jejich slávu. Ten, který padl z nebe, představil svět, jako by vlastnil zlato toho světa nahoře, aby tím přiměl Krista, aby přijal tento úplatek, padl před ním a klaněl se mu. ST 28. březen 1895.

Sluneční paprsky se opíraly o města s chrámy, mramorové paláce, úrodná pole a ovocem obtížené vinice. Stopy zla byly skryty. Oči Ježíšovy v poslední době přivyklé smutku a bídě nyní pohlížely na scénu nepřekonatelné nádhery a blahobytu. Potom bylo slyšet pokušitelův hlas: „Tobě ť dám tuto všecku moc i slávu těchto království, nebo mně dána jest, a komuž bych koli chtěl, dám ji. Protož ty pokloníš-li se přede mnou, budeť všecko tvé.“…. **(TA177)**

Nyní pokušitel nabízel, že se vzdá moci, kterou uchvátil. Kristus by mohl vysvobodit z hrozné budoucnosti, pokud by uznal satanovu nadvládu. Ale udělat to znamenalo by vzdát se vítězství ve velkém sporu. DA 129.

Nazývaje ho (satana) jeho pravým jménem, Ježíš kárá podvodníka. Jeho tupějící lidskostí problesklo Božství a svým slovem prokázal autoritu nebes. Zjevuje svůdci, že i když vzal na sebe opět převlek anděla světla, jeho skutečný charakter se nemohl skrýt před Spasitelem světa. Nazval ho satanem, andělem temnoty, který opustil svoje první postavení a odmítl svou poddanost Bohu. ST 28. březen 1895.

Satan opustil pole poraženého nepřítele, přísně zamítnut. Při slovech Kristových „Jdi pryč ode mne, satanáši“ mocný padlý anděl neměl jinou možnost než poslechnout. Andělé, kteří vynikají svou silou byli přítomni na bitevním poli, chránili pokoušenou duši a byli připraveni se bránit nepříteli. RH 24. duben 1894.

Nebeští andělé pozorovali Krista, když byl pokoušen

Zdálo se, že Kristus byl s ním (satanem) v poušti pokušení sám. Přesto nebyl sám, protože andělé byli kolem Něj, andělé Boží, kteří jsou pověřeni sloužit těm, kteří jsou pod strašnými útoky nepřítele 16MR 180.

Celé nebe pozorovalo konflikt mezi Knížetem **(TA178)** světla a knížetem temnoty. Andělé stáli připraveni zasáhnout v Kristův prospěch, kdyby satan překročil předepsané hranice. BE&ST 3. září 1900.

To byla opravdová pokušení, ne žádné předstírání. Kristus „trpěl, pokoušín byv“ (Židům 2:18). Nebeští andělé při této příležitosti byli na scéně a drželi pozvednutou korouhev, aby satan nemohl překročit meze a nezdolal lidskou přirozenost Kristovu. 1SM 94.

Napětí, které prožil Kristus, Ho zanechalo jako mrtvého. „A aj, andělé přistoupili a sloužili jemu.“ Jejich náruče Jej objaly. Na prsou nejvyššího anděla v nebe odpočinula Jeho hlava…Nepřítel byl přemožen. BE&ST 3. září 1900.

Když satan dokonal svá pokušení, odešel na určitou chvíli od Ježíše a andělé Mu na poušti připravili jídlo. EW 158.

Po třetím pokušení

Když se satanu nepodařilo Krista přemoci na poušti, sebral své síly, aby zabránil Ježíši v Jeho působení a pokud možno zmařil Jeho dílo. Co nemohl dokázat přímým osobním úsilím, toho chtěl dosáhnout celým tažením. Sotva skončil boj na poušti, připravil v radě se svými podřízenými anděly plány, jak dále zaslepovat mysli židovského lidu, aby nepoznal svého Vykupitele. **(TA179)** Plánoval, že bude působit skrze své pomocníky v náboženském světě tím, že do nich vloží svou vlastní nenávist vůči Obhájci pravdy. Povede je k tomu, aby odmítli Krista a jak jen možno Mu ztrpčovali život, takže jej snad odradí od Jeho poslání. DA 205,206.

Kapitola 15: Dobří a zlí Andělé během Kristovy Služby

Ovládání ďáblem ve dnech Ježíšových

Období Kristovy osobní služby mezi lidmi bylo dobou, kdy mocnosti království temna vyvinuly největší činnost. Po věky se satan se svými padlými anděly snažil ovládnout těla a duše lidí, přivést je do hříchu a utrpení. DA 257.

Svádění k hříchu, dosáhl svého vrcholu (v době, kdy Kristus začal svou službu). Pro zkázu lidských duší byly zapojeny všechny prostředky…Do lidí vnikla satanská moc. Těla lidských bytostí stvořená pro příbytek Boží se stala sídlem démonů. Smysly lidí, jejich nervy, city i údy řídily nadpřirozené bytosti tak, aby jimi lidé ukájeli své nejnižší chtíče. Vliv démonů se zračil na vzezření lidí. Výraz lidských tváří odrážel zlo, jež lidi posedlo….

Satan jásal, že se mu podařilo snížit obraz Boží v očích lidí. Pak přišel Kristus, aby **(TA180,181)** v lidech znovu vytvořil obraz Stvořitele…. Kristus přišel, aby vypudil démony, kteří ovládli vůli. Přišel, aby nás pozvedl z prachu, aby podle svého

Božského vzoru znovu vytvořil to, co bylo zkaženo, a aby to okrášlil svou slávou. DA 36 - 38

Skutečnost, že lidé byli ovládáni démony, je jasně uvedena v Novém zákoně. Lidé takto posedlí netrpěli pouze nemocí z přirozených příčin. Kristus měl dokonalé poznání o tom, čím se zabýval, a poznal přímou přítomnost a působení zlých duchů. 4SP 332.

Satan a jeho andělé byli během Kristovy služby velmi zaneprázdněni, aby do lidí vkládali nevěru, nenávist a opovržení. 1SG 36.

Odmítnutí v Nazaretu

Ve svém dětství a mládí se Ježíš účastnil bohoslužeb se svými bratry v nazaretské synagóze. Od začátku svého působení se s nimi nestýkal, jim však nebylo neznámo, co se s Ním děje. Když se opět objevil mezi nimi, vzrostl jejich zájem a naděje na nejvyšší míru…

Když byl v synagóze přítomen rabín, očekávalo se od něho, že bude kázat aněkterý Izraelita pak mohl číst z proroků. Tuto sobotu byl požádán Ježíš, aby se zúčastnil bohoslužby. **(TA182)** Ježíš „vstal, aby četl. I dána jemu kniha Izaiáše proroka.“ Lukáš 4:16, 17

Ježíš stanul před lidem jako živoucí vykladač proroctví, jež mluvila o Něm. Když vysvětloval slova, která přečetl, mluvil o Mesiáši jako o vysvoboditeli utiskovaných a zajatých a lékaři sužovaných, jenž vrací slepým zrak a zjevuje světu světlo pravdy… Když jejich srdce byla pohnuta pod vlivem Ducha svatého, odpověděli vroucím amen a chválou Hospodina. DA 236, 237.

Duch dosvědčoval tak mocně tomu, co prohlašoval (Kristus), že srdce všech, kteří byli v synagóze, na tato laskavá slova, která vyšla z Jeho úst. Toto byl rozhodující okamžik u této

společnosti. Když Kristova Božskost probleskla skrze lidství, jejich duchovní zrak se otevřel. Sestoupila na ně nová moc poznání a uznání a téměř všichni byli přesvědčeni, že je Syn Boží. Ale satan byl po ruce, aby vzbudil pochyby, nevěru a pýchu. ST 14. září 1882.

Když však Ježíš oznámil „Dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich," vzpomněli si náhle sami na sebe a na výroky toho, jenž k nim právě promluvil. DA 237.

Kdo je ten Ježíš? kladli si otázku. Ten, jenž si osoboval slávu Mesiáše, byl synem tesaře a pracoval v dílně svého otce Josefa…Ačkoli na jeho životě nebylo poskvrny, nechtěli uvěřit, že je oním Zaslíbeným… **(TA183)**

Jakmile otevřeli dveře pochybnosti, začala se jejich srdce, která se na chvíli obměkčila, tím více zatvrzovat. Satan se rozhodl, že zaslepené oči toho dne už neprohlédnou, že ujařmené duše nebudou vysvobozeny. Vynaložil veškeré úsilí, aby jejich nevěru upevnil…

Slova, jež ježíš pronesl ke svým posluchačům v synagóze, zasáhla kořen jejich samo spravedlnosti a vyjadřovala trpkou pravdu, že se odloučili od Boha a ztratili právo být Jeho lidem… Nyní opovrhli vírou, kterou jim Ježíš prve vnukl. Nechtěli připustit, že Ten, který vyšel z chudoby a z nízkého stavu, se liší od obyčejného člověka. DA 237-239

Na shromáždění byl anděl světla, který sledoval s intenzivním zájmem rozhodnutí té hodiny. Andělé satanovi zde byli také, aby našeptávali pochyby a vzbuzovali předsudky…

Z nevěry vyrostla zášť. To že člověk, který vyrostl v chudobě a v nízkém stavu by si dovolil je kárat, naplnilo srdce nazaretských nenávistí až zuřivostí. Shromáždění se skončilo zmatkem. Lidé pokládali své ruce na Ježíše a vyháněli Ho ze synagógyi z jejich města. ST 16. červen 1887.

Všichni byli posedlí ve snaze zahubit Ho. Spěchali s Ním na okraj srázu a chtěli Ho z něj svrhnout. Výkřiky a kletby naplnily ovzduší. Někteří na Něj metali kameny a špínu; ale najednou zmizel z jejich prostředku, nevěděli **(TA184)** jak nebokdy. Andělé Boží byli s Ježíšem uprostřed rozvášněné lůzy a uchovali Jeho život. Nebeští poslové byli po Jeho boku v synagóze, zatímco mluvil; a následovali Ho, když byl tlačen a hnán nevěřícími rozzuřenými židy. Tito andělé oslepili očišílícího davu a dovedli Ježíše na místo bezpečí. 2SP 114, 115

Posedlý v synagóze v Kafarnaum

Ježíš mluvil v synagóze o království, které přišel zřídit, a o tom, že Jeho posláním je vysvobodit zajatce satanovy. Jeho řeč byla přerušena hrozným výkřikem. Jakýsi posedlý muž se prodíral zástupem a volal: „Ale což jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás; znám tě, kdo jsi, a vím, že jsi ten svatý Boží."

Nastal zmatek a pozdvižení. Pozornost lidí se odvrátila od Krista a Jeho slov nikdo nedbal. Právě toho chtěl satan dosáhnout, když zavedl svou oběť do synagógy. Ježíš však démonu pohrozil a řekl: „Umlkniž a vyjdi od něho. A povrhna jej ďábel mezi ně, vyšel od něho, a nic mu neuškodil."

Satan zatemnil mysl tohoto ubožáka, avšak v přítomnosti Spasitele pronikl tmou paprsek světla. Ubožák se vzchopil, aby se osvobodil z područí satanova, démon však odolával moci Kristově. Když se muž pokusil volat k Ježíši o pomoc, vložil

mu zlý duch slova do úst a muž vykřikl v záchvatu strachu. Posedlý **(TA185)** si trochu uvědomoval, že je v přítomnosti Toho, jenž ho může osvobodit; když se však pokusil dostat se na dosah Jeho mocné ruky, zadržela ho jiná vůle a jeho ústy promluvil někdo jiný. Boj mezi mocí satanovou a touhou nebohého po svobodě byl strašný. DA 255.

Ten, který přemohl ďábla na poušti, vyrval tohoto svíjejícího se zajatce ze satanova sevření. Ježíš dobře věděl, že i když přijal jinou podobu, tento démon je stejný zlý duch, který Ho pokoušel na poušti. 2SP 180.

Démon vynaložil všechnu svou moc, aby si udržel nadvládu nad svou obětí. Povolit zde znamenalo poskytnout Ježíši vítězství. Zdálo se, že sužovaný musí ztratit život v boji s nepřítelem, který v něm zmařil lidskou podstatu. Spasitel však promluvil s autoritou a zajatce osvobodil. Muž, jenž trpěl posedlostí, se postavil před udivený zástup šťasten, že je vysvobozen ze své posedlosti….Oko, v němž ještě před chvílí plál oheň šílenství, vyzařovalo nyní rozumnost a zalévalo se slzami vděčnosti. DA 256.

Vyléčení centuriova služebníka

Centurio viděl okem víry, že andělé Boží jsou kolem Ježíše a že Jeho slovo pověří anděla aby šel k trpícímu. Věděl, že Jeho slovo projde místností a že jeho služebník bude uzdraven. RH 11. březen 1890. **(TA186)**

Posedlí v Gadara

Za časného rána připlul Spasitel se svými učedníky ke břehu…Z úkrytu mezi hrobkami vyřítili se na ně dva šílenci, jako by je chtěli rozsápat na kusy. Z obou mužů visely ještě zbytky řetězů, které zpřetrhali při svém útěku z vězení. Jejich těla byla pokryta krvácejícími ranami, jež si způsobili ostrými kameny. Zpod dlouhých a rozcuchaných vlasů zíraly vytřeštěné oči a zdálo se, že démoni, kteří je ovládli, v nich potlačili lidskou tvář, takže vypadali spíše jako divá zvěř, než jako lidé.

Učedníci a jejich druzi se z hrůzy dali na útěk; přitom zjistili, že Ježíš s nimi není,a proto se obrátili, aby se po Něm podívali. Ježíš stál tam, kde Ho opustili. Ten, jenž utišil bouři, jenž už se dříve utkal se satanem a zvítězil nad ním, neuprchl před těmito démony. Když se muži skřípajíce zuby a s pěnou u úst k Němu přiblížili, Ježíš pozvedl ruku, jíž přiměl rozbouřené vlny ke klidu, a muži nemohli přijít blíže. Zastavili se před Ním zuřiče, ale bezmocní.

S mocí přikázal Ježíš nečistým duchům, aby z nich vyšli. Jeho slova pronikla zatemněnou myslí nešťastníků. Jen nejasně si uvědomovali, že blízko nich je ten,

jenž je může zbavit mučivých démonů. Padli k nohám Spasitelovým, aby Ho uctili; když však otevřeli ústa, aby si od Něho vyprosili milosrdenství, promluvili skrze ně démoni pronikavým hlasem: „Co je tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Prosím tebe, netrap

mne.“…. **(TA187)**

Na horské stráni nedaleko odtud se páslo velké stádo prasat. Démoni žádali, aby jim bylo dovoleno do nich vstoupit a Ježíš jim to strpěl. Vzápětí se stádo prasat splašilo. Bezhlavě se hnalo po stráni dolů, aniž se mohlo na břehu zastavit, vběhlo do jezera a zmizelo.

Zatím se s posedlými stala obdivuhodná změna. Do jejich myslí zazářilo světlo. Objevila se v nich rozumnost. Jejich tváře, tak dlouho znetvořené do podoby satanovy, náhle zjihly, zkrvavené ruce se přestaly chvět a zachránění radostně velebili Boha za své vysvobození…. Nyní seděli oba muži, oblečení a vyrovnaní, u nohou Ježíšových, naslouchali Jeho slovům a velebili jméno toho, jenž je uzdravil DA 337, 338.

Uzdravení posedlého syna

Byl přiveden chlapec a když na něj Spasitel upřel svůj zrak, padl chlapec k zemi v smrtelné křeči sražen zlým duchem. Nešťastník se válel po zemi s pěnou u úst, vydávaje nelidské skřeky.

Opět se kníže života a kníže mocnosti temna setkali na bojišti…Andělé světla i zástupy padlých andělů nikým neviděni byli přítomni, aby přihlíželi střetnutí. Na krátkou chvíli Ježíš dovolil, aby zlý duch projevil svou moc, aby diváci pochopili, jak nesnadné bude vysvobození….

Ježíš se obrací k trpícímu a praví: „Hluchý a němý duchu, já tobě přikazuji, vyjdi z něho **(TA188)** a nevcházej více do něho.“ Z chlapcových úst vychází výkřik, jeho tělo se zmítá ve smrtelném zápase. Zdá se, že vycházející démon chce svou oběť připravit o život. Hoch pak zůstává ležet bez pohnutí, zdánlivě bez života. Lidé si šeptají: „Je mrtev.“ Ježíš ho však bere za ruku, zvedá ho a odevzdává ho jeho otci, dokonale zdravého na těle i na duchu. Otec i syn velebí jméno svého Vysvoboditele. DA 428, 429.

Ježíš je nařčen, že je posedlý démonem

Ježíš se prohlásil za Pravého Pastýře, protože dal svůj život za ovce….Ježíš tato slova pronesl před velkým zástupem lidí a na srdce mnohých posluchačů to udělalo hluboký dojem. Zákoníci a farizeové byli naplněni žárlivostí, protože si naklonil mnoho lidí…Zatímco se představil jako Pravý Pastýř, farizeové řekli:

„Ďábelství má a blázní. Co ho posloucháte?“ Ale jiní, kteří rozpoznali hlas Pravého Pastýře, pravili:

„Tato slova nejsou ďábelství majícího. Zdaliž ďábelství může slepých oči otvírati? I bylo posvícení v Jeruzalémě, a zima byla. I procházel se Ježíš v chrámě po síňci Šalomounově. Tedy obstoupili jej Židé, a řekli jemu: Dokudž duši naši držíš? Jestliže jsi ty Kristus, pověz nám zjevně. Odpověděl jim Ježíš: Pověděl jsem vám, a nevěříte. Skutkové, kteréž já činím ve jménu Otce svého, tiť svědectví vydávají o mně….Já a Otce jedno jsme.“…. **(TA189)**

Židé pochopili, co tím myslel (Kristus)… a začali sbírat kameny, aby Ho ukamenovali. Ježíš na ně pohlížel klidně a nebojácně a řekl, „Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce svého. Pro který z těch skutků kamenujete mne?“

Majestát nebes stál klidně a jistě, jako Bůh mezi svými nepřáteli. Jejich zamračené tváře, jejich ruce plné kamenů. Ho nezastrašily. Věděl, že neviditelné síly, legie andělů, jsou kolem Něj a stačilo by jedno slovo z Jeho rtů, aby udeřili s hrůzou zástup, pokud by si opovážil na Něj hodit byť jen jediný kámen. ST 27. listopad 1893.

I když měl Ježíš důkaz své Božské moci, přesto Mu nebylo dovoleno učit své lekce bez přerušování. Vládcové usilovali o to, aby Ho před lidmi zesměšnili. Nedovolili Mu, aby své myšlenky přednesl souvislým způsobem, ale i když byl častokrát přerušován, v myslích stovek lidí vzplanulo světlo, a když vládcové slyšeli Ježíšova slova, která byla zahalena mocí a podmaňovala si tyto lidi, byli rozhněvaní a říkali: „Jsi Samaritán a máš ďábla.“ Ježíš tato obvinění přijímal s tichou důstojností, beze strachu a rozhodně prohlašuje, že závazná práva se soustřeďovala v Něm samém. Prohlásil: „Dříve než Abraham byl, já jsem.“ Zuřivost židů neznala mezí a připravili se, aby Ho kamenovali, ale andělé Boží, neviditelní lidmi, Ho vyvedli z jejich shromáždění. ST 26. květen 1890. **(TA190)**

Zlí andělé v lidské podobě mezi Kristovými posluchači

K Jeho (Kristovým) posluchačům byli často přidruženi andělé v podobě člověka, kteří kritizovali, přinášeli své připomínky, nesprávně chápali a vysvětlovali Spasitelova slova. RH 11. srpen 1903.

Kristus byl velitelem zástupů těchto andělů, dříve než padli z jejich vysokého postavení. 3SM 410.

Vzkříšení Lazara

Kristus mohl přikázat kamenu, aby se odvalil, a on by poslechl Jeho hlas. Mohl vyzvat anděly, kteří Mu stáli po boku, aby to udělali. Na Jeho vyzvání by neviditelné ruce odvalily kámen. Ale kámen musel být odvalen lidskýma rukama. Tímto Kristus ukázal, že lidství má spolupracovat s Božstvím. Co dokáže lidská moc, k tomu není povolávána Božská moc. DA 535.

Ježíš během své služby pronásledován od městak městu

Ježíš byl během své služby pronásledován z místa na místo. Kněží a vládcové Ho stále sledovali. Nesprávně pochopili Jeho poslání a dílo. Přišel do vlastního a Jeho vlastní Ho nepřijali. Andělé sledovali tento jev na každém kroku. Viděli ducha a dílo nepřítele. Pozorovali s úžasem **(TA191)** plány satanovy proti Synu Božímu. Mohli vidět, že ten, který byl hned druhým po Ježíši v moci a slávě, padl taknízko, že mohl ovlivnit lidi, aby Krista pronásledovali od města k městu. ST 25. listopad 1889.

Znovu a znovu mohl být (Ježíš) zabit, kdyby nebylo nebeských andělů, kteří Ho doprovázeli a chránili Jeho život, dokud nepřišel čas, kdy o židech jako o národu mělo být rozhodnuto. RH 12. říjen 1897.

Kapitola 16: Andělé v Poslední Části Kristova Života až po Jeho smrt

Ježíš a Jeho učedníci jdou do Getsemane

Ve společnosti svých učedníků Spasitel pomalu kráčel do zahrady getsemanské. Z bezmračné oblohy zářil velikonoční měsíc v úplňku…Když se přiblížili k zahradě, učedníci si všimli změny, která se stala s jejich Mistrem. Nikdy předtím Ho neviděli tak zcela smutného a zamlklého. Jak kráčel dál, Jeho smutek se ještě prohluboval…

U vchodu do zahrady opustil Ježíš všechny své učedníky až na tři a vyzval je, aby se modlili za sebe i za Něho. Sám odešel s Petrem, Jakubem a Janem na odlehlé místo zahrady…

„Pozůstaňtež tuto," řekl, „a bděte se mnou."

Poodešel maličko od nich…a padl na zem. Cítil, že hříchem byl odloučen od svého Otce. Propast byla tak široká, tak temná a tak hluboká, že Jeho duch se nad tím zhrozil.

Když Kristus pocítil, že Jeho jednota s Otcem je přerušena, obával se, že ve své lidské přirozenosti nebude moci obstát v nastávajícím boji s mocnostmi temna. Na poušti pokušení se rozhodovalo **(TA192,193)** o osudu lidstva. Tehdy Kristus zvítězil. Nyní nastoupil pokušitel k poslednímu strašnému boji. Na tento boj se připravoval po celá tři léta Kristova působení. Satanovi šlo o všechno. Prohraje-li, ztratí naději na vládu; království tohoto světa připadnou nakonec Kristu a satan bude svržen a vypuzen. Bude-li však přemožen Kristus, stane se země satanovým královstvím a lidské pokolení bude navěky v jeho moci. Mysle na výsledek boje, který Ho čeká, děsil se Kristus pomyšlení, že je odloučen od Boha. Satan Mu namlouval, že stane-li se jistotou hříšného světa, bude Jeho odloučení navěky….

Satan vylíčil Vykupiteli situaci v nejčernějších barvách: Lid, který tvrdí, že se mu dostává přede všemi ostatními časných i duchovních výsad, tě zavrhuje…Jeden z tvých vlastních učedníků…tě zradí. Jeden z tvých nejhorlivějších následovníků tě zapře. Všichni se tě zřeknou….

Ve svém smrtelném zápase se zachycuje chladné země, jako by chtěl zabránit tomu, aby byl odloučen od Boha….Z jeho bezkrevných rtů vychází bolestné zvolání: „Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento." I v této chvíli však k tomu dodává: „ Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš." DA 685- 687

Andělé v Getsemane

Nebeský vesmír sledoval s intenzivním zájmem celý život Kristův- každý krok od jeslí až po přítomné strašné scény. A jaká to byla podívaná pro statisíce **(TA194)** andělů, cherubínů a serafínů. ST 9. prosinec 1897.

Andělé se vznášeli nad tím místem (Getsemane) a byli svědkem scény, která se tam stala. 1SG 47.

Viděli Syna Božího, svého milovaného Velitele, v Jeho nadlidském smrtelném zápase, jak umírá na bitevním poli, aby zachránil hynoucí svět. Celá nebesa naslouchala této Kristově modlitbě.

Jeho duševní zápas, který jeho bledé a chvějící se rty už třikrát donutil zvolat „Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento; avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš," zatřásl celým nebem. Viděli svého Pána obklopeného legiemi satanových sil, Jeho lidská přirozenost Ho táhla dolů strašným, tajemným strachem. ST 9. prosinec 1897.

Andělé, kteří plnili Kristovu vůli v nebi, usilovali o to, aby Ho utěšili; ale bylo nad jejich schopnosti, aby zmírnili Jeho bolest. Nikdy necítili hříchy zničeného světa as úžasem sledovali, jak předmět jejich uctívání prožívá žal, který se nedá ani vyjádřit. I když učedníci selhali v podpoře svého Pána v hodině zkoušky tohoto konfliktu, celé nebe bylo plné soucitu a čekalo na výsledek s usilovným zájmem. PT 3. prosinec 1885.

Třikrát vyšla z Jeho (Kristových) rtů prosba o vysvobození. Nebesa už nemohla déle snášet tento pohled a poslala vyčerpanému Synu Božímu, který umdléval **(TA195)** a umíral pod shromážděnou vinou světa, posla útěchy. PT 18. únor 1886.

V této vrcholné krizi, kdy srdce a duše klesají pod břemenem hříchu, je poslán Gabriel, aby posílil Božského Trpitele a povzbudil Ho, aby se vydal na cestu potřísněnou krví. ST 9. prosinec 1897.

V této strašné rozhodující chvíli, kdy všechno bylo v sázce, kdy tajemný kalich se chvěl v rukou Trpitele, otevřela se nebesa, vyšlehlo světlo a proťalo hroznou tmu této rozhodující hodiny, a mocný anděl, který zastává u Boha místo, z něhož odpadl satan, přistoupil ke Kristu. Anděl nepřišel, aby odebral kalich z ruky Kristovy; přišel, aby dodal Kristu síly vypít ho a aby Ho ujistil o lásce Otcově….

Spící učedníci se náhle probudili světlem obklopujícím Spasitele. Spatřili anděla sklánějícího se nad jejich vysíleným Mistrem. Viděli ho, jak pozvedá hlavu Spasitelovu ke své hrudi a ukazuje k nebi. Slyšeli jeho hlas, který zněl jako nejsladší hudba, když pronášel slova útěchy a naděje…. Na unavené učedníky znovu přišla podivná strnulost, která je přenohla. Znovu je Ježíš nachází spící.

Zarmouceně na ně pohlédne a praví: „Spěžte již a odpočívejte. Aj, přiblížila se hodina, a Syna člověka zrazují v ruce hříšných."

Právě když pronášel tato slova, zaslechl zvuk zástupu, který Ho hledal, a pravil:

„Vstaňtež, pojďme. Aj, přiblížil se ten, jenž mne zrazuje." **(TA196)**

Ani stopy po právě přestálém zápase nebylo na Ježíši vidět, když vystoupil, aby se střetl se svým zrádcem. Postavil se před své učedníky a řekl: „Koho hledáte?“ Odpověděli: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odvětil: „Ját jsem.“ DA 693, 694.

Bylo v moci Kristově,aby se sám vysvobodil. Když promluvil slova „Ját jsem,“ okamžitě Ho obklopili andělé a tento zástup dostal jasný důkaz, který mohli nebo chtěli mít, že Kristus je mocí Boží. TDG 267.

Pro anděly bylo těžké snést tento pohled. Vysvobodili by Ježíše…ale velící anděl jim to zakázal…Ježíš věděl, že andělé jsou svědky Jeho pokoření…I ten neslabší anděl by mohl zástup zbavit síly a vysvobodit Ježíše. 1SG 50, 51.

Mezi Ježíše a zástup se postavil anděl, který před chvílí posloužil Ježíši. Božské světlo osvítilo Spasitelovu tvář a přikryl Ho stín ve tvaru holubice. V přítomnosti této Božské slávy nemohl krvežíznivý dav vydržet ani okamžik. Všichni se zapotáceli a ucouvli. Kněží, starší, vojáci, ba i Jidáš padli na zem jako mrtví… Brzy se však všechno změnilo. DA 694, 695.

Anděl ustoupil a zanechal Ježíše stojícího klidně a rozvážně, s jasnými paprsky měsíce osvěcujícími Jeho bledou tvář, a stále obklopeného ležícími a bezmocnými muži, zatímco učedníci byli příliš ohromeni, **(TA197)** než aby se zmohli na slovo. Když se anděl vzdaluje, otrlí římští vojáci vyskočí na nohy společně s judskými kněžími obklopí Krista, jako by se styděli za svou slabost, a se strachem, že by jim mohl uniknout z rukou. ST 21. srpen 1879.

Učedníci si myslí, že jejich Mistr nestrpí, aby byl jat…Byli zklamáni a rozhořčeni, když spatřili provazy, jimiž měly být spoutány ruce toho, jehož milovali. Petr v návalu hněvu prudce tasil meč a….uťal ucho jednoho ze služebníků nejvyššího kněze. Když Ježíš viděl, co se stalo, uvolnil si ruce,…a pravil: „Nechtež až potud.“Dotkl se uťatého ucha a ucho bylo okamžitě zdravé. Potom řekl Petrovi: „Obraťmeč svůj v místo jeho…. Zdaliž mníš, že bych nyní nemohl prositi Otce svého, a vydal by mi více nežli dvanácte houfů andělů?“ DA 596.

Když vyřkl tato slova, tváře andělů se rozjasnily. Přáli si, aby mohli obklopit svého Velitele a rozptýlit rozzuřený dav. Ale když slyšeli, jak Ježíš dodal „ Ale kterak by se pak naplnila Písma, kteráž svědčí, že tak musí býti?“ padl na ně znovusmutek. Srdce učedníků opět klesla v zoufalství a hořkém zklamání, když jim (zástupu) dovolil, aby Ho odvedli pryč. 1SG 48.

Před soudním dvorem Annáše a Kaifáše

Kristus měl být formálně vyšetřován před Sanhedrinem, **(TA198)** ale před Annášem měl být podroben předběžnému výslechu…

Když se rada shromáždila v soudní síni, zaujal Kaifáš své místo předsedajícího…Když Kaifáš pohlédl na vězně, nemohl se ubránit obdivu, jak vznešeně a důstojně se chová. Začal podléhat přesvědčení, že tento muž je spřízněný s Bohem. Vzápětí však s pohrdáním tuto myšlenku zapudil. DA 698, 703, 704.

Celá nebesa pozorovala, jak krutě s Kristem zacházeli. Ve strašných scénách, které se odehrávaly v soudní síni, Bůh nebeskému vesmíru ukázal ducha, kterého prokazují ti, kteří nejsou ochotni podřídit se poslušnosti Jeho zákona. 12MR 412.

Pro anděly bylo těžké snést tento pohled. Vysvobodili by Ježíše (z rukou Jeho vyšetřovatelů), ale velící anděl jim to zakázal…Ježíš věděl, že andělé jsou svědky Jeho pokoření.

Tady stál Ježíš pokorný a tichý před rozzuřeným zástupem, zatímco na Něj snášeli ty nejhorší obvinění. Plivali Mu do tváře – do tváře, před kterou se budou chtít jednoho dne ukrýt, která osvítí město Boží a bude zářit jasněji než slunce – ale ta nevrhla na pachatele ani jeden rozhněvaný pohled. Pokorně zvedl svou ruku a setřel si ji. Zakryli mu hlavu starým rouchem; zavázali Mu oči, bili Ho do obličeje a křičeli: prorokuj nám, kdo tě uhodil. Mezi anděly nastal rozruch. Okamžitě by Jej zachránili, **(TA199)** ale jejich velící anděl je zadržel. 1SG 50, 51.

Před Pilátem

Ve chvíli, kdy se lidé rozhodli, že chtějí Barabáše, zloděje a vraha, namísto Ježíše, ovládl je satanský duch. Démonská moc triumfovala nad lidstvem; legie zlých andělů převzaly úplnou kontrolu nad lidmi a jako odpověď na Pilátovu otázku, koho jim má propustit, zařvali: „Ne toho, ale Barabáše.“ Když Pilát znovu promluvil, co má tedy udělat s Ježíšem, drsný křik ještě zesílil: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho.“ Skrze poddání se démonským silám byli lidé vtaženi na stranu velkého odpadnutí.

Nepadlé světy pohlížely na tuto scénu s údivem, neschopny porozumět degradaci, kterou způsobil hřích. Legie zlých andělů měly pod kontrolou kněze a přední muže a souhlasili se satanovými návrhy v přemlouvání a pokoušení lidí klamy a úplatky, aby odmítli Syna Božího a vybrali si místo Něj zloděje a vraha….Jaký to byl pohled pro Boha, serafíny a cherubíny! Jednorozený Syn Boží, Majestát nebes, Král slávy zesměšňován, urážen, vysmíván, odmítnut a ukřižován těmi, které přišel spasit, kteří se dali ovládat satanem. RH 14. duben 1896.

Andělé, kteří byli svědky celé scény **(TA200)** si všimli přesvědčování Piláta a zaznamenali jeho náklonnost k Ježíši….

Satan a jeho andělé pokoušeli Piláta a snažili se ho dovést k jeho vlastnímu pádu. Připomenuli mu, že pokud se on nezúčastní odsouzení Ježíše, udělají to jiní. 1SG 54, 56.

Ani nyní však Pilát nebyl ponechán bez pomoci, aby jednal slepě. Poselství Božího varovalo před činem, který hodlal spáchat. Na Kristovu prosbu navštívil

Pilátovu ženu anděl z nebe, ve snu uviděla Spasitele a rozmlouvala s Ním…..Viděla Ho při výslechu v soudní síni. Viděla Jeho ruce pevně svázány jako ruce zločince. Viděla, jak Herodes a jeho žoldnéři konali své strašné dílo. Slyšela, jak kněží a přední mužové plni nenávisti a zloby vznášeli šílená obvinění. Slyšela slova: „My Zákon máme, a podle Zákona našeho máť umříti, nebo Synem Božím se činil.“

Viděla, jak Pilát dal Ježíše zmrskat, poté co prohlásil: „Žádné viny jsem nenalezl na tomto

člověku.“ Slyšela, jak Pilát vynesl rozsudek, a viděla, jak vydal Krista Jeho vrahům. Viděla, jak byl vztyčen kříž na Golgotě. Viděla, jak se země zahalila v tmu, a slyšela tajemný výkřik: „Dokonáno jest!“. Spatřila však ještě jiný výjev. Viděla Krista, jak sedí na velkém bílém oblaku, zatímco země se motala ve vesmírném prostoru a vrahové Kristovi prchali z místa Jeho slávy. Procitla s výkřikem hrůzy a hned napsala Pilátovi slova varování.

Zatímco Pilát váhal a nevěděl, co udělat, razil si zástupem cestu posel a odevzdal mu list od jeho ženy, v němž četl: **(TA201)** „Nic neměj činiti s spravedlivým tímto, nebo jsem mnoho trpěla dnes ve snách pro Něho.“

Pilát zbledl ve tváři. Byl zmaten vlastními protichůdnými pocity. Zatímco však otálel s rozhodnutím, podněcovali kněží a přední mužové dále mysl lidí…

Pilát toužil po tom, aby vysvobodil Ježíše. Viděl však, že tak nemůže učinit, chce- li si udržet své vlastní postavení a uznání. Než aby přišel o svou světskou moc, rozhodl se raději obětovat nevinný život….

Pilát se podvolil požadavkům davu. Než by se odvážil podstoupit nebezpečí, že ztratí své postavení, vydal raději Ježíše k ukřižování. DA 732, 733, 738.

Kristovo ukřižování

Syn Boží byl vydán lidem, aby byl ukřižován…Vložili na Něho těžký kříž…ale Ježíš padl pod tímto břemenem. Potom vybrali…který otevřeně nevyznal svou víru v Ježíše, ale přesto v Něho věřil. Položili na Něj kříž a on ho nesl až na to osudné místo. Společnosti andělů byly seřazeny v povětří nad tímto místem. 1SG 57.

Kdo byl svědkem této scény? Nebeský vesmír, Bůh Otec, satan a jeho andělé. BE&ST 29. květen 1899.

Nebeští andělé…slyšeli drzé posměšky a viděli pokyvující hlavu. Jak rádi by prolomili své šiky a šli povzbudit Syna Božího v Jeho ponížení **(TA202)** a tělesných bolestech, ale to jim nebylo dovoleno. 18MR 71.

„Jiným pomáhal, sám sobě nemůž pomoci,“ to byly drzé posměšky během Kristova smrtelného zápasu na kříži. Kdykoliv se mohl zachránit a sestoupit z kříže; ale kdyby to udělal, celý svět by se dostal pod kontrolu velkého odpadlíka. Pro anděly bylo nepochopitelné, že svou smrtí nezavřel ústa svých posměvačů. YI
14. červen 1900.

Ale v těch, kteří se Kristu posmívali, jak visel na kříži, byl zosobněn satan a jeho andělé. On do jejich úst vložil hanebná a odporná slova. On jim vnuknul jejich posměšky. 18MR 72.

Knížectví a moci temnoty se shromáždily kolem kříže. Arci odpadlík, stále si uchovávaje své vysoké postavení, vedl odpadlý zástup, který se spojil s lidskými bytostmi v boji proti Bohu. ST 14. duben 1898.

Bojoval (Kristus) s mocí satana, který prohlásil, že měl Krista ve své moci, že je ve své síle nadřazenější nad Syna Božího a že už nemá stejně jako on přízeň Boží. 2T 214.

Kristus se nepříteli, který Ho mučil, nevzdal ani ve své největší bolesti. Legie zlých andělů **(TA203)** byly všude kolem Něho; přesto svatí andělé nebyli vybídnuti k tomu, aby prolomili své šiky a zapojili se do konfliktu s posmívajícím se, nadávajícím nepřítelem, ani jim nebylo dovoleno, aby posloužili mučenému duchu Božského Trpitele. Byla to hrozná hodina temnoty, tvář Jeho Otce byla ukryta, obklopovaly Ho legie zlých andělů, hříchy světa byly na Něm, když z Jeho bledých rtů vyšla slova: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? BE&ST 1. leden 1887.

Temnota, která přikryla zemi při Jeho ukřižování, skryla společenství mocných nebeských mocností, ale pod kroky nebeského zástupu se země chvěla. Skály praskaly; po tři hodiny byla země zahalena v neproniknutelnou temnotu; příroda svým tmavým hávem zahalila utrpení Syna Božího. 5MR 353.

Otec se Svými nebeskými anděly byl obklopen touto hustou temnotou. Bůh byl blízko svého Syna, i když se ani Jemu, ani žádné lidské bytosti neukázal. Kdyby jediný paprsek Jeho slávy a moci prozářil hustý mrak, který ho obklopoval, každý přihlížející by zahynul. 12MR 385.

Jak mohla nebesa mlčet? Můžeme se divit té hrozné nadpřirozené temnotě, která visela nad křížem? Můžeme se divit pukajícím skalám, valící se bouři, blýskajícímu se světlu, zemi, která se chvěla pod kroky nebeského vojska, když pozorovali jejich milovaného Velitele, který trpí takové ponižování? RH 1. září 1891. **(TA204)**

Když Kristus zvolal „Dokonáno jest," nepadlé světy byly zajištěny. Pro ně byla bitva vybojována a získáno vítězství. Od této chvíle neměl satan žádné místo v citech bytostí celého vesmíru. RH 12. březen 1901.

Svatí andělé byli zasaženi hrůzou, že ten, který patřil mezi ně, mohl zajít tak daleko, že je schopen takové krutosti, jakou prokázal vůči Synu Božímu na Kalvárii. Každý pocit lítosti a soucitu, který kdy cítili vůči satanu v jeho vyhnanství, byl v jejich srdcích uhašen. ST 23. září 1889.

Nebyla to ruka kněze, která odshora dolů roztrhla nádhernou oponu, jež oddělovala svatyni od svatyně svatých. Byla to ruka Boží. Když Kristus zvolal

„Dokonáno jest", Svatý Strážce, který byl neviditelným hostem na Balsazarově slavnosti, prohlásil židovský národ za národ nepatřící k církvi. Ta stejná ruka, která kreslila na zeď znaky, které popisovaly Balsazarovu zkázu a konec babylónského království, roztrhla chrámovou oponu odshora dolů. 5BC 1109.

Sundali (židovští vůdcové) Jeho tělo, a položili ho do Josefovy nové hrobky a ke dveřím hrobky přivalili velký kámen, prohlašujíce, že to dělají proto, aby učedníci v noci nepřišli a

neukradli Ho. Zlí andělé se u hrobky radovali, protože si mysleli, že Ježíš byl přemožen. Sbor římských vojáků byl umístěn, aby hlídali hrobku, a velká opatření byla **(TA205)** židy vykonána, aby byl jejich triumf dokonalý. Ale nebeští andělé strážili místo, kde jejich milovaný velitel spal. RH 9. říjen 1888.

Až do smrti Kristovy nebyl andělům nebo nepadlým světům charakter satanův jasně zjeven. Potom vykrucování a obviňování pocházející od toho, který byl jednou vysoce postaveným andělem, byla vidět v pravém světle. ST 27. srpen 1902.

Smrt Kristova na kříži zapříčinila jistou zkázu toho, kdo má moc smrti, toho kdo byl původcem hříchu. Když bude zničen satan, nebude už nikdo, kdo by pokoušel ke zlu; smíření už nebude muset být nikdy opakováno; a nebude už žádné nebezpečí další vzpoury v Božím vesmíru. Ten, který jediný dokáže účinně potlačit hřích v tomto světě temnoty, zabrání hříchu v nebi.

Smysl Kristovy smrti bude pochopen svatými i anděly. Padlí lidé nemohli mít domov v ráji Božím bez Beránka, zabitého od ustanovení světa….Andělé připisují slávu a poctu Kristu, i když ani oni nejsou před hříchem bezpečni kromě toho, že pohlíží na utrpení Syna Božího. Je to díky působení kříže, že nebeští andělé jsou chráněni před odpadnutím. Bez kříže by nebyli o moc bezpečnější před zlem než andělé před pádem satana. Andělská dokonalost v nebi selhala. Lidská dokonalost selhala v Edenu…Plán spasení ukazuje spravedlnost a lásku Boží, zajišťuje věčnou bezpečnost proti přestoupení na nepadlých světech….Smrt Kristova na kříži Kalvárie je **(TA206)** naší jedinou nadějí v tomto světě a bude naším hlavním tématem ve světě, který přijde. ST 30. prosinec 1889.

Kristus ve svém životě i smrti navěky vyřešil hlubokou a obsáhlou otázku, zda-li je správné s Bohem sebezapření a jestli je Bůh světlo a láska. To byla otázka, která zneklidňovala nebe nahoře a která byla začátkem satanova odcizení se Bohu. Změna nebo zrušení zákonů Jeho vlády v nebeských dvorech byla požadována za důkaz lásky Boží. RH 21. říjen 1902.

Kapitola 17: Andělé od Kristova Vzkříšení po Jeho Nanebevstoupení

Učedníci odpočinuli v sobotu, oplakávajíce smrt jejich Pána, zatímco Ježíš, Král slávy, ležel v hrobce. Když se blížila noc, vojáci byli rozmístěni, aby hlídali místo Spasitelova odpočinku, zatímco andělé, neviditelní, se vznášeli nad tímto svatým místem. EW 181.

Noc prvního dne týdne se pomalu chýlila ke svému konci. Krátce před úsvitem nastala největší tma. Kristus byl stále vězněm své těsné hrobky. Velký balvan byl na svém místě, římská pečeť byla neporušena a římští vojáci byli na stráži. A byli tu i neviditelní pozorovatelé. Kolem místa se shromáždily zástupy zlých andělů. Kníže temna se svým vojskem odpadlíků by hrobku, v níž ležel Syn Boží, viděl nejraději navždy zapečetěnu, kdyby to jen bylo možné. Avšak nebeské zástupy obklopovaly hrobku. Andělé vynikající svou silou střežili hrob a chystali se přivítat Knížete života. DA 779. **(TA207,208)**

Zatímco byla ještě tma, přihlížející andělé poznali, že čas pro vysvobození drahého Božího Syna, jejich milovaného Velitele, téměř nastal. Když tak čekali s nejhlubšími pocity na hodinu Jeho vítězství, přiletěl rychle z nebe mocný anděl. EW 181.

Nejmocnější anděl z nebe, který zastává postavení, ze kterého padl satan, dostal pověření od Otce a oděn ve zbroji nebe rozděloval před sebou tmu. Jeho obličej byl jako světlo a jeho oděv byl bílý jako sníh. 5BC 1110.

Jeden z andělského zástupu, který byl svědkem Kristova pokoření a pozoroval posvátné místo Jeho odpočinku, se přidal k andělu z nebe a společně sestoupili dolů do hrobky. Když se přibližovali, země se chvěla a třásla, a bylo silné zemětřesení. 1SG 66.

Tvář, do níž pohlížejí (římští vojáci), není tvář smrtelného válečníka; je to tvář nejmocnějšího z zástupů Páně. Tento posel zastává nyní místo, ze kterého padl satan. Je to týž anděl, který na pahorcích Betléma zvěstoval Kristovo narození. Země se třese, když se blíží, andělé temnosti prchají. DA 779, 780.

Anděl přistoupil ke hrobu, odvalil kámen, jako by byl pouhým kamínkem, a sedl si na něj. Světlo nebes osvítilo hrobku, a celé **(TA209)** nebe bylo osvíceno slávou andělů. 5BC 1110.

Velitel andělů popadl kámen, který na jeho místo dávalo mnoho silných mužů, odvalil ho a sedl si na něj, zatímco jeho společník vstoupil do hrobky a rozmotal roucho z obličeje a hlavy Ježíšovy.

Potom mocný anděl hlasem, který způsobil zemětřesení, zvolal: Ježíši, Ty Synu Boží, Tvůj Otec Tě volá! Potom ten, který získal moc přemoci smrt a hrob, vyšel z hrobky ven krokem přemožitele uprostřed chvějící se země, blýskajícího se světla a burácení hromů. 3SP 192.

Ten, který řekl „Já pokládám duši svou, abych ji zase vzal," vyšel z hrobu k životu, který byl v Něm samém. Lidství zemřelo; Božství nezemřelo. Ve svém Božství Kristus vlastnil moc zlomit pouta smrti. YI 4. srpen 1989.

Kristus ve svém Božství zazářil a vyšel z hrobky vítězný nad smrtí a nad hrobem. ST 30. květen 1895.

Římská stráž…byla neschopná snést ten pohled, protože měli poselství, které měli nést jako svědkové vzkříšení Krista. 5BC 1110.

Stráže se zmocnil hrozný strach. Kde byla nyní jejich moc hlídat Ježíšovo tělo? Nemysleli na svou povinnost ani na učedníky, kteří by Ho mohli ukrást. Byli **(TA210)** užaslí a poděšení, když nesmírně jasné světlo andělů zářilo všude kolem jasněji než slunce. Římská stráž uzřela anděly a padla k zemi jako mrtvá. 1SG 66.

V slavností bázni pozoroval andělský zástup tuto scénu. A když Ježíš se vznešeností vycházel z hrobky, tito zářící andělé před Ním padli k zemi a uctívali Ho; potom Ho vítali písněmi vítězství a triumfu. 1SG 66, 67.

Vojáci…slyšeli obyvatele nebe, jak zpívají s velkou radostí a triumfem: Přemohl jsi satana a moci temnoty! Pohltil si smrt ve vítězství! „Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí." 3SP 194.

Když se andělský zástup vracel zpět do nebe a světlo i sláva se ztrácely, (římská stráž) povstala a rozhlédla se, jestli je kolem nich bezpečno. Byli naplněni úžasem, když viděli obrovský kámen odvalený ode dveří hrobky a Ježíše vzkříšeného. 1SG 68.

Satan nyní netriumfoval. Jeho andělé uprchli před světlem, pronikavým světlem nebeských andělů. Trpce si stěžovali svému králi, že jejich kořist jim byla uchvácena násilím a že ten, **(TA211)** kterého tak strašně nenáviděli, byl vzkříšen z mrtvých. 1SG 67.

Hned po Kristově vzkříšení

Malou chvíli satan vypadal smutně a zarmouceně. Svolal radu, kde se svými anděly zvažovali, co dalšího použijí proti vládě Boží. Satan řekl: musíte spěchat k vedoucím kněžím a starším. Uspěli jsme, že jsme je podvedli, zaslepili jejich oči a zatvrdili jejich srdce proti Ježíši. Přesvědčili jsme je, aby věřili, že byl podvodník. Římská stráž roztroubí ty nenáviděné zprávy, že Kristus byl vzkříšen. Dovedli jsme kněží a starší k tomu, aby Ježíše nenáviděli a zabili Ho. Nyní jim jasně zdůrazněte, že tím že se stali Jeho vrahy; pokud se lidé dozví, že Ježíš byl vzkříšen, budou lidem ukamenováni k smrti, protože zabili nevinného člověka. 1SG 67, 68.

Odvrátili se (římské stráže) od hrobky přemoženi tím, co viděli a slyšeli. Spěchali do města, aby líčili každému, koho potkali, ty úžasné události, jichž byli svědky…Mezitím byl poslaný ke kněžím a předním mužům posel, oznamující jim: Kristus, kterého jste ukřižovali, je vzkříšen z

mrtvých!

Okamžitě byl poslán sluha se soukromým poselstvím shromažďujícím římskou stráž do paláce velekněze. Byli podrobně vyslýcháni; a dali přesnou výpověď o tom, čeho byli svědky u hrobky. Že z nebe sestoupil vznešený posel s tváří jako jasné světlo a oděný v oděv bílý jako sníh, **(TA212)** že se země třásla a chvěla a že byli učiněni bezmocnými; že anděl uchopil obrovský kámen u vchodu do hrobky a odvalil ho, jako by byl kaménkem; že z hrobky najednou zazářila velká sláva; že sbor hlasů rozezvučel nebe i zemi písněmi vítězství a radosti; a když světlo opadlo a hudba ustala, obnovili svou sílu a nalezli hrobku prázdnou a tělo Ježíšovo nebylo nikde k nalezení. *Rademption: Or the Resurrection Of Christ; and His Ascension,* část 9, strana 14, 15.

Spěchali (římská stráž) k vedoucím kněžím a starším s úžasným příběhem toho, co viděli; a když tito vrahové slyšeli tuto zázračnou zprávu, každá tvář zbledla. Zmocnila se jich hrůza z toho, co vykonali. Potom si uvědomili, že pokud tato zpráva je pravdivá, jsou ztraceni. Na chvíli byli ohromeni, dívajíce se jeden po druhém a nevědíce co říct. Byli v situaci, kdy tomu nemohli uvěřit, ledaže by to bylo k jejich vlastnímu odsouzení.

Poodešli kousek stranou, aby se domluvili, co by se mělo udělat. Usoudili, že se zřejmě rozšíří kolem zpráva o tom, že Ježíš byl vzkříšen. Kdyby se zpráva o té úžasné slávě, která způsobila, že vojáci padli jako mrtví, rozšířila mezi lidi, jistě by se rozzuřili a zabili je. Rozhodli se proto, že podplatí vojáky, aby všechno drželi v tajnosti. Nabídli jim spoustu peněz, aby vyhlašovali, že učedníci v noci přišli a ukradli ho, zatímco oni spali. A když se stráže **(TA213)** ptali, jaký budou mít postih za to, že usnuli ve službě, kněží a straší řekli, že přemluví vládu a ušetří je. 1SG68.

Dvě ženy přicházejí k hrobce

Ženy, které stály u kříže Kristova, vyčkávaly, až skončí sobotní den. Časně zrána prvního dne týdne se vydaly k hrobu a vzaly s sebou vzácné masti, aby pomazaly Spasitelovo tělo….

Netušily, co se bude dít, a když se blížily k zahradě, říkaly si: „Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových?“ Uvědomovaly si, že kámen samy neodstraní, ale přesto šly dále. A hle, nebe se náhle rozzářilo slávou, která nepřicházela z vycházejícího slunce. Země se zachvěla. Viděly, jak velký kámen se odvaluje. Hrob byl prázdný.

Všechny ženy nepřišly k hrobu ze stejného směru. První došla k místu Marie Magdaléna, a když spatřila, že kámen je odvalený, spěchala, aby to oznámila učedníkům. Mezitím přišly další ženy. Kolem hrobky zářilo světlo, ale Ježíšovo tělo v ní nebylo. Když hrobku obcházely, všimly si náhle, že nejsou samy. U hrobu seděl mladý muž oděný v zářivém rouchu. Byl to anděl, jenž odvalil kámen. Vzal na sebe lidskou podobu, aby nepolekal tyto Ježíšovy přátele. Přesto se kolem něj linulo světlo nebeské slávy. DA 788, 789. **(TA214)**

Ženy dostaly hrozný strach a sklonily své tváře k zemi; protože pohled na nebeskou bytost byl víc než dokázaly snést. Anděl byl proto donucen svou slávu ještě více zastřít, aby s nimi

vůbec mohl mluvit. YI 21. červenec 1898.

„Nebojte se vy," řekl, „ neboť vím, že Ježíše ukřižovaného hledáte. Neníť ho tuto; nebo vstalť jest, jakož předpověděl. Pojďte, a vizte místo, kdež ležel Pán. A rychle jdouce, povězte učedlníkům jeho, že vstal z mrtvých."

Ženy se znovu podívaly do hrobky a znovu slyšely tu podivuhodnou zvěst. Byltam jiný anděl v lidské podobě a ten jim pravil: „Co hledáte živého s mrtvými? Neníť ho tuto, ale vstalť jest. Rozpomeňte se, kterak mluvil vám, když ještě v Galilei byl, řka: Že Syn člověka musí vydán býti v ruce hříšných lidí, a ukřižován býti, a třetí den z mrtvých vstáti."

Je vzkříšen! Je vzkříšen! Znovu a znovu si ženy opakovaly tato slova. DA 789.

Kristovo nanebevstoupení ke svému Otci

„Ale jděte," řekli andělé ženám, „ povězte učedlníkům jeho i Petrovi, žeť vás předejde do Galilee. Tam jej uzříte, jakož jest pověděl vám." Tito andělé provázeli Krista za jeho života na zemi jako strážní andělé. Byli při Jeho odsouzení a ukřižování. Slyšeli všechno, co říkal svým učedníkům. DA 793

Ženy rychle odešly od hrobu **(TA215)** „s bázní a s radostí velikou, běžely, aby učedlníkům jeho zvěstovaly."

Maria neslyšela tuto dobrou zprávu. Šla za Petrem a Janem se zarmucující zprávou: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jsou jej položili."

Učedníci spěchali k hrobce a našli ji prázdnou, jak pravila Maria. Viděli tam rubáš a prostěradlo, ale svého Pána nenašli….

Maria následovala Jana a Petra k hrobce; když se ti pak vrátili do Jeruzaléma, zůstala tam sama. Když hleděla na prázdnou hrobku, srdce se jí svíralo zármutkem. Náhle spatřila v hrobce dva anděly na místě, kde předtím ležel Ježíš, jednoho u hlavy, druhého u nohou. „Ženo, co pláčeš?" zeptali se jí. „Vzali Pána mého," odpověděla, „a nevím, kde ho položili."

Pak odešla od andělů s úmyslem, že musí najít někoho, kdo by jí řekl, co se stalo s Ježíšovým tělem. Tu k ní promluvil jiný hlas: „Ženo, co pláčeš? Koho hledáš?" Skrze slzy viděla Maria postavu muže a v domnění, že je to zahradník, pravila:
„Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu."….

Nyní však ní promluvil svým známým hlasem Ježíš a oslovil ji: „Maria." Maria poznala, že to nebyl cizí člověk, jenž ji oslovil, a když se otočila, uviděla před sebou živého Krista. Ve své radosti zapomněla, že Kristus byl ukřižován. Přiskočila k Němu, chtějíc obejmout Jeho nohy, a zvolala: „Rabbóni." Kristus však vztáhl svou ruku **(TA216)** a řekl, Nedotýkej se mne, „neb jsem ještě nevstoupil k Otci svému."….

Ježíš odmítal přijímat pocty od svého lidu, dokud se Mu nedostalo ujištění, že Otec přijal Jeho oběť. Vystoupil do nebeských dvorů a od samého Boha slyšel ujištění, že Jeho výkupné za hříchy lidstva je dostačující a že skrze Jeho krev mohou všichni dosáhnout věčného života….

Poté co Ježíš vystoupil k Otci, zjevil se jiným ženám a řekl jim. „Zdrávy buďte. A ony přistoupivše, chopily se noh Jeho, a klaněly se Jemu. Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, ať jdou do Galilee, a tamť mne uzří.“ DA 789, 790, 793.

Další zjevení, která se odehrála po vzkříšení

Pozdě odpoledne dne vzkříšení kráčeli dva z učedníků do Emauz, městečka vzdáleného asi dvanáct kilometrů od Jeruzaléma….Slyšeli ranní noviny, že tělo Kristovo zmizelo z hrobu, slyšeli také o ženách, které viděly anděly a potkaly Ježíše. Nyní se vraceli do svých domovů….

Neurazili ještě příliš velký kus cesty, když se k nim připojil nějaký cizince, byli však tak ponořeni ve svých trudných myšlenkách a zklamání je tak ovládlo, že si Ho blíže nevšimli. Hovořili spolu dále a vyslovovali to, co cítili ve svých srdcích….Když mluvili o událostech, jež se právě odehrály, zatoužil jim Ježíš poskytnout útěchu….Nejprve jim však musí dát ponaučení, na něž nikdy nezapomenou…. **(TA217)**

Začal Mojžíšem….Kristus jim vyložil všechna místa v Písmu, v nichž se mluví o Něm….Vycházeje z proroctví, poskytl Kristus svým učedníkům správnou představu o tom, co bylo Jeho posláním jako člověka….

Během jejich cesty slunce zapadlo….Když učedníci chtěli vejít do svých domovů, budil cizinec dojem, jakoby chtěl pokračovat ve své cestě. Učedníci však cítili, že je k Němu něco přitahuje….“Zůstaň s námi,“ řekli. Zdálo se, že nechce přijmout jejich pozvání. Učedníci však na Něho naléhali a přesvědčovali Ho, “nebo se již připozdívá, a den se nachýlil“. Kristus tedy vyhověl jejich přání a „všel, aby s nimi zůstal.“

Brzy byla přichystána prostá večeře. Před hosta, který se posadil v čele stolu, byl položen chléb. Kristus vztahuje ruce, aby chléb požehnal. Učedníci jsou úžasem bez sebe. Jejich společník vztahuje své ruce právě tak, jak to dělával jejich Mistr. Dívají se znovu, a hle, na jeho rukou vidí stopy po hřebech. Oba najednou volají:Je to Pán Ježíš! Vstal z mrtvých!

Vstávají, aby se Mu vrhli k nohám a vzdali Mu úctu, Ježíš však mizí jejichzrakům…S těmito velkými zprávami však nemohou vydržet sedět a povídat si….Nechávají své jídlo nedotčené a překypujíce radostí vydávají se hned na touž cestu, po níž přišli, spěchajíce oznámit zvěst učedníkům ve městě. DA 795-801.

Když přicházejí do Jeruzaléma, oba učedníci vstupují východní branou, která je u příležitosti svátků otevřena i v noci…Jdou do večeřadla, kde **(TA218)** Ježíš strávil hodiny posledního večera před svou smrtí… Nacházejí dveře místnosti pečlivě uzavřené. Klepou na ně, aby je vpustili, ale nikdo se neozývá. Všude ticho. Hlásíse jménem. Dveře se opatrně otevírají, učedníci vstupují a Někdo neviděn vcházís nimi. Pak jsou dveře znovu zamčeny, aby se sem nedostali zvědové.

Poutníci vidí, že všichni jsou překvapeni a vzrušeni. Slyší hlasy, díkučinění a chvály říkající: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi.“ Pak oba poutníci…vyprávějí o svém úžasném zážitku, jak se jim Ježíš zjevil. Právě když skončili,… v tom uzřeli před sebou stojící Osobu…Potom slyší hlas, který není hlasem nikoho jiného než jejich Mistra…

„Oni pak zhrozivše se a přestrašeni byvše, domnívali se, že by ducha viděli. I dí jim: Co se strašíte a myšlení vstupují na srdce vaše? Vizte ruce mé i nohy mé, žeť v pravdě já jsem. Dotýkejte se a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte míti A pověděv to, ukázal jim ruce i nohy.“ DA 802, 803.

Několik učedníků si udělalo ze známého večeřadla svůj dočasný domov a vždy večer se tam všichni s výjimkou Tomáše shromažďovali. Jednoho večera se Tomáš rozhodl, že navštíví ostatní učedníky….Zatímco učedníci večeřeli, rozmlouvali o důkazech., které jim Kristus dal z proroctví. „Přišel Ježíš, a dveře byly zavříny, i stál uprostřed a řekl: Pokoj vám.“ **(TA219)** Otočil se k Tomášovi a řekl, „Vložiž prst svůj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpusť v bok můj, a nebudiž nevěřící, ale věřící.“….Už netoužil (Tomáš) po dalším důkazu. Srdcemu radostí poskočilo a vrhl se k nohám Ježíšovým, volaje: „Pán můj a Bůh můj“. DA 807.

Ježíš určil, že se se svými učedníky setká v Galileji; a jakmile skončil velikonoční týden, odebrali se učedníci do Galileje….Na cestu se vydalo sedm učedníků. Měli na sobě prostý rybářský šat….Celou noc usilovně pracovali, ale bez úspěchu….Po celou tu dobu je sledoval, sám neviděn, osamělý pozorovatel. Konečně začalo svítat….a učedníci uviděli stát na břehu cizince….Jan poznal cizince a zavolal na Petra, „Pán jest.“ DA 809, 810.

Všichni věřící, kteří mohli být svoláni, se shromáždili na jednom pahorku v Galileji….V určený čas se sešlo asi pět set věřících v malých skupinách na úpatí hory, dychtivi dozvědět se vše, co jen bylo možné, od těch, kteří Krista spatřili od Jeho vzkříšení….Náhle mezi nimi stál Ježíš. Nikdo nevěděl, odkud a jak přišel….Nyní prohlásil, že Mu byla dána „veškerá moc“. Jeho slova povznesla mysli Jeho posluchačů k věcem nebeským a věčným. DA 818, 819.

Čtyřicet dní zůstal Ježíš na zemi, připravoval učedníky na práci před nimi a **(TA220)** vysvětloval jim to, co doposavad nebyli schopni pochopit. Mluvil o proroctvích, týkajících se Jeho příchodu, Jeho odmítnutí židy a Jeho smrti, ukazujejim, že každý detail se naplnil. Řekl jim, že by měli mít toto naplnění proroctví jako ujištění o moci, která bude provázet jejich budoucí práci. AA 26.

Kristovo poslední zjevení se při Jeho nanebevstoupení

Přišel čas, aby Kristus vystoupil ke trůnu svého Otce….Za místo, odkud vystoupí na nebesa, zvolil Ježíš místo, které tak často posvěcoval svou přítomností….horu Olivetskou….

Nyní se Ježíš s jedenácti učedníky ubíral k této hoře. Když procházeli jeruzalémskou branou, sledovali mnozí zvědavci skupinku, kterou vedl Ten, Jehož před několika týdny přední mužové odsoudili a ukřižovali….Když přišli na horu Olivetskou, zavedl je Ježíš přes vrchol až k blízkosti Betanie. Tam se zastavil a učedníci se shromáždili kolem Něho. Zdálo se, že z Jeho tváře vyzařují paprsky světla, když se na ně s láskou díval….S rukama vztaženýma k požehnání,

jako by je ujišťoval o své péči a ochraně, vznesl se Kristus zvolna z jejich středu, přitahován k nebi silou silnější než zemská přitažlivost. Když vstoupal vzhůru, snažili se učedníci jatí posvátnou bázní zachytit poslední pohled svého Pána vstupujícího na nebe. DA 829-831

Když Ježíš….se vznesl do nebe z hory Olivetské, nesledovalo Ho pouze několik učedníků. **(TA221)** Byl tam zástup andělů, tisíce nad tisíce, kteří pozorovali syna Božího, jak vstupuje nahoru. *The Ellen G. White 1888 Materilas,* 1:127.

Zatímco učedníci stále hleděli vzhůru k nebi, oslovily je hlasy, jež zněly jako nejlíbeznější hudba. Obrátili se a spatřili dva anděly v lidské podobě, kteří k nim promluvili: „Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, takť přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe."

Tito andělé patřili k zástupu, který čekal v zářivém oblaku, aby doprovodil Ježíše do Jeho nebeského domova. Byli to nejvznešenější andělé z celého zástupu, byli to ti dva, kteří přišli k hrobu při Kristově vzkříšení a byli s Ním po celou dobu Jeho života na zemi. DA 831, 832.

Ježíš byl vzat do nebe v oblaku, který se skládal z živých andělů. 17MR2.

Když Ho obklopil vůz, učedníci slyšeli slova: „A aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa." AA 65.

Tisíce a tisíce andělů doprovázely Krista se slávou do města Božího, zpívajíce:

„Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy." Anděl hlídající bránu volá: „Kdož jest to ten král slávy?" RH 29. červenec 1890. **(TA222).**

Jak se (Kristus) přibližoval k městu Božímu….hlasy (tisíců andělů) se pozvedly a nejvyšší andělé zpívali: „Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy." *Ellen G. White 1888 Materials,* 1:127.

Znovu je pronesena výzva: „Kdož jest to ten král slávy?" A doprovázející andělé odpovídají: „Hospodin zástupů, onť jest král slávy." A nebeský vlak prochází branami. RH 29. červenec 1890.

Když Kristus vystoupil nahoru a vedl zástup zajatých doprovázen nebeskými anděly a když byl přijat v nebeských branách,….měl stejnou ušlechtilou postavu, kterou měl předtím, než přišel na svět zemřít za člověka. 4aSG 119.

Kristus je doprovázen do přítomnosti Svého Otce

Je tam trůn a kolem něho je duha zaslíbení. Jsou tam serafíni a cherubíni. Andělé kolem Něj krouží, ale Kristus jim kyne zpět. Vchází do přítomnosti Svého Otce. Ukazuje na své vítězství…ty, kteří byli vzkříšeni spolu s Ním jako zástupci zajatých mrtvých, kteří vstanou ze svých hrobů když zazní trumpeta. Přichází ke svému Otci a říká: Otče, je to dokonáno. Vykonal

jsem Tvou vůli, můj Bože. Dokonal jsem dílo vykoupení. Pokud je Tvá spravedlnost uspokojena, „kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou.“ YI 11. srpen 1898. **(TA223)**

Otec bere Syna do náručí a je slyšet Jeho hlas, jak říká: „A klanějte se Jemu všickni andělé Boží.“ 1SM 306.

Zástup andělů se před Ním sklání v uctívání, říkaje: „Hoden, hoden jest Beránek, který byl zabit a znovu žije, vítězný dobyvatel.“ ST 17. červen 1889.

Když Kristus prošel nebeskými branami, byl dosazen na trůn, uprostřed uctívání nebeských andělů. Jakmile tento obřad skončil, Duch svatý sestoupil na učedníkyv hojných proudech a Kristus byl opravdu obdařen slávou, stejnou slávou jakou měl s Otcem od věčnosti. Vylití Ducha o letnicích bylo sdělením nebes, že Vykupitelovo uvedení do úřadu bylo dokončeno. Dle svého zaslíbení poslal svým následovníkům Ducha svatého jako důkaz toho, že On jako Kněz a Král získal v nebi plnou autoritu a byl tím Pomazaným nad svým lidem. AA 38.

Kapitola 18: Andělé od Letnic k Posledním dnům

Andělé střeží životně důležité pravdy

Viděla jsem, že Boží andělé dostali příkaz, aby opatrovali ty svaté důležité pravdy, které měly všem generacím Kristových učedníků sloužit jako kotva. Duch svatý byl vylit zvláštní měrou na apoštoly, kteří byli svědky důležitých pravd o ukřižování, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení našeho Pána – to je těch pravd, které měly být nadějí Izraele. Všichni měli hledět na Spasitele světa jako na svou jedinou naději a chodit po té cestě, kterou jim otevřel obětováním svého vlastního života, měli zachovávat Boží zákon a žít. Viděla jsem Ježíšovu moudrost a dobrotu, která se projevila v tom, že učedníkům dal moc, aby pokračovali v tomtéž díle, pro které Jej Židé nenáviděli a usmrtili. V Jeho jménu měli moc nad satanovými skutky. Doba, kdy Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, byla ozářena světlem a slávou, aby byla na věky známa pravda, že Ježíš je Spasitelem světa. EW 196, 197. **(TA224,225)**

Petr a Jan vysvobozeni z vězení

Krátký čas po sestoupení Ducha svatého a okamžitě po období vroucích modliteb Petr a Jan, když šli do chrámu na bohoslužbu, uviděli nešťastného a ubohého chromého člověka….Učedníci ho obdařili útěchou. „I pohleděv naň Petr s Janem, řekl: Hleď na nás.“ Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a choď.“ 3SP 275, 276.

Jakmile saduceové, kteří nevěřili ve vzkříšení, uslyšeli, že apoštolé prohlašují, že byl Kristus vzkříšen z mrtvých, rozzuřili se a uvědomili si, že pokud je apoštolům dovoleno, aby kázali vzkříšeného Spasitele a činili zázraky v Jeho jménu, učení, že nebude žádné vzkříšení, bude všemi odmítnuto a sekta saduceů zanikne. AA 78.

Někteří z chrámových úředníků a správce chrámu byli saduceové. Správce s pomocí několika saduceů uvěznili dva apoštoly a dali je do vězení, protože už bylo příliš pozdě, než aby se jejich případ ten večer posuzoval. 3SP 278.

Satan jásal a zlí andělé se radovali, ale Boží andělé byli posláni, aby otevřeli dveře vězení. Proti příkazu velekněze a starších jim pak nařídili, aby šli do chrámu a mluvili všechna slova tohoto života. 1SG 83, 84. **(TA226)**

Mezitím velekněz a ti, co byli s ním, „svolali radu a shromáždili děti Izraele.“ Kněží a přední mužové se rozhodli, že učedníky obviní ze vzpoury a vraždy Ananiáše a Zafíry a ze spiknutí proti kněžím a jejich autoritě.

Když poslali pro vězně, aby je před ně přivedli, velký byl jejich úžas, když se dozvěděli, že dveře našli bezpečně uzavřeny, stráž stála před nimi, ale vězňové nebyli nikde k nalezení.

Brzy přišla ohromující zpráva: „Ti muži, které jste vsadili do vězení, jsou v chrámě a učí lid. Velitel a stráž tedy pro ně došli a vedli je, ale bez násilí; báli se totiž, aby je lid nezačal kamenovat."

Jak tak stáli (Petr a Jan) podruhé před muži, kteří jak se zdálo, usilovali o jejich záhubu, v jejich slovech nebo chování nebyl znát žádný strach ani nerozhodnost. Velekněz řekl: „Důrazně jsme vám zakázali učit o tom člověku, a vy jste tím svým učením naplnili celý Jeruzalém; a na nás byste chtěli svalit odpovědnost za jeho krev." Petr odpověděl: „Více sluší poslouchati Boha než lidi." Byl to anděl z nebe, který je vysvobodil ze žaláře a přikázal jim, any šli kázat do chrámu. AA 78-82

Potom se tito vrahové rozzuřili. Chtěli své ruce znovu potřísnit krví tím, že zabijí apoštoly. Zrovna si plánovali, jak by to mohli udělat, když **(TA227)** byl ke Gamalielovi poslán anděl od Boha, aby obměkčil jeho srdce a ten aby poradil vedoucím kněžím a předním mužům. Gamalilel řekl: „Nechte tyto lidi a propusťte je. Pochází-li tento záměr a toto dílo z lidí, rozpadne se samo; pochází-li z Boha, nebudete moci ty lidi vyhubit - nechcete přece bojovat proti Bohu."

Zlí andělé působili na kněží a přední muže, aby apoštoly odsoudili k smrti; ale Bůh poslal Svého anděla, aby tomu zabránil tím, že z jejich vlastních řad se pozvedl hlas, který se zastal apoštolů. 1SG 85.

Filip a etiopský eunuch

Nebeští andělé sledují ty, kdo hledají osvícení. Spolupracují s těmi, kdo se snaží získat duše pro Krista. Andělé slouží těm, kdo budou dědicové spasení. To nám ukazuje zkušenost Filipa a Etiopana. BE&ST 10. prosinec 1900.

Etiopan byl mužem, který měl dobré postavení a široký vliv. Bůh viděl, že pokud by se obrátil, předával by jiným světlo, které obdržel, a použil by svůj silný vliv na obhajobu evangelia. Andělé Boží doprovázeli tohoto hledače světla a přitahovali ho ke Spasiteli. Službou Ducha svatého jej Pán přivedl do styku s tím, který ho měl dovést ke světlu.CC 332.

Když Bůh ukázal Filipovi jeho úkol…naučil ho tím, že každá duše je v očích Božích drahá a že andělé přinesou pověřeným zástupcům světlo pro ty, kdo jej potřebují. Nebeští **(TA228)** andělé se neujímají díla kázání evangelia. Skrze své služebné anděly Bůh posílá světlo Svému lidu a skrze Svůj lid má být toto světlo přineseno světu. BE&ST 10. prosinec 1900.

Pavlovo obrácení

Jak Saul cestoval do Damašku s dokumenty, které ho pověřovaly k zajetí mužů a žen, kteří kázali Ježíše, a přivedení je v poutech do Jeruzaléma, zlí andělé byli všude kolem něho. Ale náhle ho osvítilo světlo z nebe, před kterým zlí andělé uprchli. EW 200.

V záznamu o Saulově obrácení jsou nám dány důležité zásady, na které bychom měli pamatovat. Saul byl přiveden přímo do přítomnosti Krista. Svým způsobem ho uvěznil a přesvědčil ho o hříchu, ale když se Saul zeptal „Pane, co chceš, abych činil?“, Spasitel nasměroval bádajícího žida na Svou církev, kde měl získat poznání Boží vůle týkající se ho….

Zatímco Saul o samotě v setrvával v domě Judově na modlitbách a prosbách, Pán se zjevil ve vidění „jednomu učedníku v Damašku, jménem Ananiáši“ a řekl mu, že Saul z Tarsu se modlí a že potřebuje pomoc. „Vstaň a jdi do ulice, která slove přímá,“ řekl nebeský posel, „a hledej v domě Judově Saule, jménem Tarsenského. Nebo aj, modlí se….

Ananiáš mohl stěží uvěřit slovům anděla, protože zprávy o Saulově krutém pronásledování **(TA229)** svatých v Jeruzalémě se rozšířily všude….

Poslušen příkazu anděla, Ananiáš vyhledal muže, který dříve ze sebe chrlil výhružky proti těm, kteří věřili v Ježíšovo jméno; a vkládaje své ruce na kajícího se trpitele, řekl: „Saule bratře, Pán Ježíš poslal mne, který se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem svatým.“

„A hned spadly s očí jeho jako lupiny, a on prohlédl pojednou; a vstav, pokřtěn jest.“ AA 120-122.

Pavel odchází z Damašku

Když Pavel kázal Krista v Damašku, všichni byli ohromeni….Odpor byl tak prudký, že Pavlovi nebylo dovoleno pokračovat v Jeho díle v Damašku. Posel z nebe mu přikázal, aby na čas odešel; a on „šel do Arábie“ (Gal 1:17), kde našel bezpečné útočiště.

Zde, v samotě pouště, měl Pavel postačující možnost k tichému studiu a rozjímání….Ježíš s ním rozmlouval, upevnil ho ve víře a udělil mu moudrost a milost v hojné míře. AA 124-126.

Pavlovo dílo v Antiochii ve spolupráci s Barnabášem ho upevnilo v jeho přesvědčení, že ho Bůh povolal, aby konal zvláštní dílo pro pohanský svět. V době Pavlova obrácení Pán prohlásil, že má být služebníkem **(TA230)** pohanům a že má, „otvírati oči jejich, aby se obrátili od temností k světlu a z moci ďábelské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a díl s posvěcenými vzali skrze víru, která jest ve mne.“ Skutky 26:18. Anděl, který se zjevil Ananiášovi, řekl o Pavlovi: „On jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syny Izraelské.“ Skutky 9:15. A sám Pavel ve své pozdější křesťanské zkušenosti byl, zatímco se modlil v chrámě v Jeruzalémě, navštíven andělem, který mu přikázal: „Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošli tebe.“ Skutky 22:21. AA 159.

Petr a Kornelius

Stejný svatý Strážce, který řekl o Abrahámovi „znám jej," znal také Kornelia a poslal mu poselství přímo z nebe. AA 133.

Kornelovi, zatímco se modlil, zjevil se anděl. Když setník uslyšel, že je zavolán svým vlastním jménem, dostal strach, ale přesto věděl, že ten posel přišel od Boha, a řekl: „Co chceš, Pane?" AA 133.

„Protož nyní pošli muže pro Šimona, kterýž má příjmení Petr, který žije se Šimonem koželuhem. A přesně mu popsal místo, kde Šimon koželuh bydlel. Potom přišel anděl Páně k Petrovi a připravil jeho mysl pro přijetí tohoto muže. *Ellen G. White 1888 Materilas,* 1746. **(TA231)**

Kornelius šťastně uposlechl vidění. Když ho anděl opustil, „zavolal dvou služebníků svých, a rytíře pobožného z těch, kteříž vždycky při něm byli. A pověděv jim všecko to, poslal je do Joppen."….Anděl nebyl pověřen, tím aby mu sdělil příběh kříže. Člověk poddán, stejně jako sám setník, lidským slabostem a pokušením, mu měl vyprávět o ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Spasiteli. Pán ve své moudrosti přivádí ty, kteří hledají pravdu, do kontaktu se svými spolubližními, kteří znají pravdu. RH 6. duben 1911.

Ihned po rozhovoru s Korneliem se anděl vydal k Petrovi, a to v době, kdy se modlil na střeše svého domu v Joppen. RH 13. duben 1911.

Petr s nechutí vzal na sebe tento úkol, vložený na něj Božským příkazem. Když líčí tuto zkušenost, neobhajuje své jednání obecnými zásadami, ale dává najevo, že zmíněný úkol přijal jen díky Božskému zjevení. A výsledek toho byl pro něj překvapující. Když mu Kornelius vylíčil svou zkušenost a slova anděla, který se mu zjevil ve vidění, Petr prohlásil: „V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijímač osob. Ale v každém národu, kdož se ho bojí a činí spravedlnost, příjemný jest jemu." 6MR 328, 329.

Petr vysvobozen z vězení

Den Petrovy popravy byl konečně určen; **(TA232)** přesto však modlitby věřících stále stoupaly k nebi. A zatímco se jejich činorodost a soucit projevovaly ve vroucích prosbách, andělé Boží střežili uvězněného apoštola…Petr byl umístěn mezi dva vojáky a byl spoután dvěma řetězy, každý z řetězů byl připoután k zápěstí jednoho ze strážců. Proto byl bez jejich vědomí neschopen pohybu. Dveře vězení byly bezpečně zavřeny a před nimi byl umístěn silný strážce. Všechny možnosti záchrany nebo úniku byly podle lidského mínění přerušeny. *Redemption: or the Ministry of Peter and the Conversion of Saul,* 70.

Petr byl ve vězení očekávaje, že bude dalšího dne popraven; a v noci spal „mezi dvěma žoldnéři, svázán jsa dvěma řetězy, a strážní přede dveřmi ostříhali žaláře. A aj, anděl Páně postavil se, a světlo se zastkvělo v žaláři; a udeřiv Petra v bok, zbudil ho, řka: Vstaň rychle. I

spadli řetězové s rukou jeho.“

Petr se náhle probudil, byl překvapen jasem, který zaplavoval jeho kobku, a nebeskou krásou nebeského posla. Nechápal tento výjev, ale věděl, že je volný a ke svému úžasu a radosti se dostal nechráněně z vězení na chladný noční vzduch. Anděl Boží si všiml všech okolností a s něžnou starostí o apoštola řekl: „Opaš se a podvaž obuv svou.“

Petr mechanicky uposlechl; ale byl viděním nebeské slávy tak uchvácen, že ani nepomyslel na to, aby si vzal svůj plášť. Potom mu anděl přikázal:

„Oděj se pláštěm svým, a pojď za mnou. I vyšed, bral se za ním, a nevěděl, by to pravé bylo, co se dálo skrze anděla, ale domníval se, že by vidění viděl. A prošedše skrze první i druhou stráž, přišli k bráně železné, kteráž vede do města, a ta se jim hned sama otevřela.“ 5T 748.

Není promluveno ani slovo, není slyšet ani kroky. Anděl jde neslyšně vpředu obklopen světlem oslnivého jasu a Petr ohromen a stále věře, že je ve snu, následuje svého vysvoboditele. Takto projdou jednou ulicí a potom anděl, jehož poslání už skončilo, najednou mizí.

Nebeské světlo pohaslo a Petr se cítil, jako by byl v hluboké tmě; ale když si jeho oči zvykly na tmu, která se konečně zmenšila, zjistil, že stojí sám na tiché ulici s chladným nočním vzduchem, který mu ovívá čelo. Najednou si uvědomuje, že je volný a že je v známé části města; poznává místo, které často navštěvoval a očekával, že je navštíví zítra naposledy….

Apoštol se okamžitě vydal do domu, kde byli shromážděni bratři a kde byli zrovna v tu chvíli zapojeni v opravdové modlitby za něj. „A když Petr potloukl na dveře, vyšla děvečka, aby poslechla, jménem Ródé. A poznavši hlas Petrův, pro radost neotevřela dveří, ale vběhši, zvěstovala, že Petr stojí u dveří. **(TA234)** A oni řekli jí: I co blázníš? Ona pak potvrzovala, že tak jest. Tedy oni řekli: Anděl jeho jest.“ AA 147, 148.

Stejný anděl, který opustil královské dvory nebe aby zachránil Petra z moci jeho pronásledovatelů, byl poslem hněvu a soudu Herodovi. Anděl udeřil Petra, aby ho vzbudil ze spánku, ale byl to jiný úder, kterým udeřil bezbožného krále, a seslal na něj smrtelnou nemoc. 3SP 344.

Ukamenování Štěpána

Jak tak upřeně hleděl (Štěpán) do nebe, bylo mu dáno vidění Boží slávy a andělů, vznášejících se kolem něj. Vykřikl, Hle, vidím nebe otevřené a Syna člověka stojícího po pravici Boží. 1SG 89.

Andělé za Pavlovy služby

Z výroby a prodeje malých chrámů a model , vyrobených podle chrámu a obrazu Diany vyrostl velký a ziskový obchod. Ti, kteří byli zapojeni do této výroby, zjistili, že jejich zisky klesají a všichni se shodli na tom, že je to třeba přisuzovat nevítané změně v důsledku Pavlova

díla….

„I naplněno jest všecko město rozbrojem.“ Začali hledat Pavla, ale apoštol nebylk nalezení. Jeho bratři, kteří dostali varování o nebezpečí, ho popohnali pryčz toho místa. Andělé Boží **(TA235)** střežili apoštola; protože čas jeho mučednické smrti ještě nenastal. AA 292, 293.

Den za dnem, když chodili (Pavel a Síla) na pobožnosti (ve Filipis), následovala je žena, mající věštícího ducha a křičela: „Tito mužové jsou služebníci nejvyššího Boha, a ukazují nám cestu spasení.“ Tato žena byla zvláštní spolupracovnicí satana, a stejně tak jako ďáblové byli znepokojeni přítomností Krista, tak stejnězlý duch, který ji ovládal, byl bezmocný v přítomnosti apoštolů. Satan věděl, že jeho království je napadeno, a proto se chytl tohoto způsobu oponování dílu služebníků Božích. Tato slova doporučení, pronesená touto ženou, byla urážkou věci, odváděla mysli lidí od pravd jim představených a vrhala špatnou pověst na dílo tím, že lidé začali věřit tomu, že muži, kteří mluvili Duchem a mocí Boží, byli ovládáni stejným duchem jako tato satanova agentka

Apoštolové snášeli tuto opozici několik dní; potom Pavel pod vnuknutím Ducha přikázal zlému duchu, aby opustil tuto ženu. Takto čelili satanu a potrestali ho. Okamžité a setrvávající ticho ženy svědčilo o tom, že apoštolové byli služebníky Boha a tento démon, který je za takovéto uznal, poslechl jejich příkaz. Když bylz této ženy vyhnán ďábelský duch a stala se zase sama sebou, její pánové dostali strach o své řemeslo. Viděli, že celá naděje získávání peněz z jejího věštění a předpovídání je u konce a uvědomili si, **(TA236)** že pokud bude apoštolům dovoleno pokračovat v jejich díle, jejich vlastní zdroj příjmů bude úplně odříznut. LP 74, 75.

Poté co byla žena osvobozena od zlého ducha, stala se následovnicí Kristovou. Jejípánové viděli, že jejich naděje na zisk je pryč, a proto vzali Pavla a Sílu a přivedli je před přední muže s tím, že pobuřují město. To způsobilo zmatek. Proti učedníkům povstal zástup a úředníci přikázali, aby byli jako vězňové zbičováni. RH 29. červen 1905.

Když už jim uložili (úředníci) mnoho ran (Pavlovi a Sílovi), uvrhli je do vězenís příkazem, aby je dobře hlídali, a ti, kteří tím byli pověřeni, je strčili do vnitřního vězení a dali jejich nohy do klád. Ale andělé Boží je doprovodili i mezi tyto zdi vězení. 1SG 95, 96.

Apoštolé trpěli ukrutné bolesti kvůli své pozici, ve které byli ponecháni, přesto si ale nestěžovali. Místo toho v úplné temnotě a prázdnotě žaláře se navzájem povzbuzovali slovy modlitby a zpívali chvály Bohu, protože si zasloužili trpět hanbu pro Něj….S úžasem ostatní vězňové naslouchali zvuku modlitby a zpěvu, který se linul z vnitřního vězení. AA 213, 214.

Zatímco lidé byli mstiví a krutí nebo hanebně lhostejní k vážným odpovědnostem, které Bůh na ně vložil, **(TA237)** Bůh nezapomněl být milostivým ke svým tupějícímslužebníkům. Z nebe byl poslán anděl, aby vysvobodil apoštoly. Když se přibližoval k římskému vězení, země se třásla pod jeho nohama a stěny vězení se točily jako větrný vír. Těžké zabezpečené dveře se otevřely a okovy a poutaz rukou a nohou každého z vězňů spadly. 3SP 382, 383.

Apoštol Pavel při svém díle v Efezu dostal zvláštní důkazy o Božské přízni. Moc Boží se

přidávala k jeho snahám a mnoho lidí bylo uzdraveno od svých fyzických neduhů. „A divy veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy. Takže i šátky a fěrtochy od jeho těla na nemocné nosívali, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich."

Tyto projevy nadpřirozené moci byly mnohem více přesvědčivější než ty, které se dříve děly v Efezu. Byly takového charakteru, že nemohly být napodobeny uměním kejklířů nebo kouzly čarodějníků. Když byly tyto zázraky prováděny ve jménu Ježíše Nazaretského, lidé měli možnost vidět, že Bůh nebes je mocnější než kouzelníci, kteří uctívají bohyni Dianu. Takto Bůh vyvýšil svého služebníka dokonce před samotnými modloslužebníky, nezměrně výše nad nejmocnější a nejoblíbenější kouzelníky.

Avšak Ten, Jemuž se poddávají všichni zlí duchové a který dal Svým služebníkům nad nimi moc, se chystal uvést ještě větší hanbu a porážku na ty, kteří pohrdali a rouhali se Jeho svatému jménu. Mojžíšovým zákonem bylo čarodějnictví pod hrozbou smrti zakázáno, **(TA238)** přesto bylo čas od času odpadlými Židy tajně praktikováno. V době Pavlovy návštěvy v Efezu, byli ve městě „někteří z Židů tuláků, kteříž se s zaklínáním obírali", kteří když viděli zázraky, které konal (Pavel), „vzývali jméno Pána Ježíše nad těmi, jenž měli duchy nečisté." Pokusilo se o to „sedm synů jednoho Žida, jménem Scevy, předního kněze." Když našli člověka, ovládaného démonem, oslovili ho: „Zaklínáme vás skrze Ježíše, kteréhož káže Pavel." Ale „odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste? A obořiv se na ně člověk ten, v kterémž byl duch zlý, a opanovav je, zmocnil se jich, takže nazí a zranění vyběhli z domu toho."

Skutečnosti, které byly dříve skryty, se nyní dostaly na světlo. Při přijetí křesťanství se někteří z věřících úplně nevzdali svých pověr. V některých oblastech stále pokračovali v praktikování magie. Nyní, přesvědčeni o svých omylech, „mnozí pak z věřících přicházeli, vyznávajíce se a zjevujíce skutky své." Dobré dílo se dostalo dokonce i některým čarodějníkům; a „mnozí také z těch, kteříž se s marnými uměními obírali, snesše knihy o těch věcech, spálili je přede všemi."….

Dohody o věštění obsahovaly pravidla a způsoby, jak komunikovat ze zlými duchy. Byla to nařízení k uctívání satana - instrukce pro nabízející se ruku a získávající informace od něj. AA 286-289.

Zpráva o Demetriově řeči rychle kolovala. Zmatek byl strašný. Celé město **(TA239)** (Efez) bylo vzbouřeno. Brzy se shromáždil obrovský dav a napadl v židovské čtvrti Akvilovu dílnu, která byla útočištěm Pavlovým. Ve svém nepříčetném vzteku ho byli ochotni roztrhat na kousky. Ale apoštol nebyl k nalezení. Jeho bratři, kteří dostali zprávu o nebezpečí, ho popohnali z tohoto místa. Andělé Boží byli posláni, aby strážili tohoto věrného apoštola. LP 143.

Když přední kněží a přední mužové viděli účinek, který mělo líčení Pavlovy zkušenosti, byli naplněni proti němu záští. Viděli, že odvážně kázal Ježíše a konal zázraky v Jeho jménu, viděli, že mu naslouchají zástupy a odvracejí se od svých tradic a na židovské vůdce pohlížejí jako na vrahy Syna Božího. Jejich hněv se rozpálil a shromáždili se, aby se poradili o tom, co by měli udělat, aby potlačili toto vzrušení. Shodli se na tom, že jediným bezpečným tahem bude odsoudit Pavla k smrti. Ale Bůh znal jejich záměry a andělé byli pověřeni, aby ho střežili, aby

mohl žít a dokončit své poslání. EW 202.

Část historie byla napsána pro naše varování, nám, kteří žijeme na konci světa. Efezané prohlašovali, že mají kontakt s neviditelnými bytostmi, od kterých získávali své poznání o tom, co má přijít. V našich dnech se toto obcování s duchy nazývá spiritismus a umění, která jsou praktikována skrze média, nejsou samé kejkle, mazanosti a předstírání. Viditelný a neviditelný svět jsou v těsném spojení. Satan je mistr podvodu **(TA240)** a jeho spojenci ve zlu jsou vycvičováni pod nímv tomtéž díle, které koná on. Apoštol říká: „Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko. A protož vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všecko vykonajíce, státi.“ YI 16. listopad 1893.

Starý vězeň (Pavel), stoje připoutaný ke svému strážci, ve svém oblečení nebo vzhledu nepředtavil nic vznešeného nebo přitažlivého, za co by mu svět vzdalhold. Přesto tento muž, zdánlivě bez přátel, bohatství či postavení, měl doprovod, který svět nemohl vidět. Jeho doprovodem byli andělé nebes. Kdyby sláva jednoho z těchto zářících poslů probleskla, pompéznost a pýcha královská by před ní zbledla; král i dvořané by padli k zemi…Celé nebesa se zajímala o tohoto muže, který byl nyní držen jako vězeň pro svou víru v Syna Božího. LP 254.

Obležení Jeruzaléma

Dlouhoshovívajícnost Boha k Jeruzalému Židy pouze utvrzovala v jejich nekajícnosti a zatvrzelosti Ve své nenávisti a krutosti vůči Ježíšovým učedníkům odmítli poslední nabídku milosti. Potom od nich Bůh odňal svou ochranu a odstranil svou zadržující moc od satana a jeho andělů a národ byl ponechán kontrole vůdce, kterého si vybrali. Jejich děti odvrhly milost Kristovu, **(TA241)** která by jim pomohla zkrotit své zlé sklony, které je nyní ovládly.

Satan probudil nejdivočejší a nejnižší vášně duše. Lidé nepřemýšleli; byli bez rozumu – ovládáni popudy a slepou nenávistí. Ve své krutosti se stalisatanskými…Satan byl ve vedení národa a nejvyšší civilní i náboženské autority byly pod jeho mocí. 4SP 29, 30.

Andělé Boží byli posláni vykonat dílo zkázy, aby ani jeden kámen (chrámu) nebyl ponechán na kameni, který by nebyl zbořen. 21MR 66.

Zjevení Janovo

O Gabrieli mluví Spasitel ve Zjevení, když říká: „poslav je skrze anděla svého, služebníku svému Janovi.“ Zjevení Janovo 1:1. A k Janovi anděl prohlašuje: „Jsemspoluslužebník tvůj a bratří tvých proroků.“ Zjevení Janovo 22:9. Je úžasná myšlenka, že anděl, který je své poctě hned za Synem Božím, je tím, který je vybrán, aby před hříšnými lidmi otvíral záměry Boží. DA 99.

Bůh měl pro něj k vykonání zvláštní dílo. Satan byl rozhodnut, že překazí toto dílo a vedl své služebníky, aby Jana zničili. Ale Bůh poslal Svého anděla a úžasně ho chránil. Všichni, kteří zakusili velkou moc, kterou Bůh projevil ve vysvobození Jana, byli užaslí, a mnoho z nich bylo přesvědčeno, že s ním byl Bůh a že svědectví, které přinesl o Ježíši, bylo pravdivé. **(TA242)** Ti, kteří usilovali o to, aby ho zničili, měli strach se pokoušet se znovu zbavit ho života a bylo mu

dovoleno, aby trpěl pro Ježíše.

Svými nepřáteli byl falešně obviněn a brzy byl vypovězen na osamělý ostrov, kde Bůh poslal Svého anděla, aby mu zjevil věci, které se stanou na zemi, a stav církve až do konce; její úpadek, ale i postavení, které zaujme, pokud se bude líbit Bohu, a její konečné vítězství.

Anděl z nebe přišel za Janem ve své slávě. Jeho vzezření vyzařovalo úžasnou slávu nebe. Zjevil Janovi scény hlubokého a napínavého významu týkající se církve Boží a předestřel před ním nebezpečné boje, které bude muset postoupit. Jan viděl, jak věřící procházejí nejkrutějšími zkouškami, jak jsou zběleni a vyzkoušeni a nakonec se stávají vítěznými přemožiteli, slavně zachráněni v království Božím. Vzhled anděla se rozjasňoval radostí a byl nesmírně slavný, když Janovi ukazoval konečné vítězství církve Boží.

Jan byl okouzlen, když pohlížel na konečné vysvobození církve a slávou této scény byl tak unesen, že s hlubokou úctou a vážností chtěl padnout k nohám anděla a uctívat ho. Anděl ho okamžitě zvedl na nohy a jemně ho pokáral, řka: Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj, bratří tvých proroků a těch, jenž ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj; protože svědectví Ježíšovo jest duch prorocký.

Anděl potom Janovi ukázal nebeské město s celou svou nádherou a oslnivou slávou. Jan byl slávou města okouzlen a přemožen. **(TA243)** Už si nepamatoval na minulou výtku anděla, ale znovu padl k nohám anděla, aby ho uctíval, a ten ho znovu jemně pokáral: Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj, bratří tvých proroků a těch, jenž ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj. 1SG 130, 131.

Kristus, královský posel, přistoupil k Janovi, když byl na ostrově obklopen mořem, a dal mu tyto nejúžasnější zjevení sám sebe. ST 3. březen 1890.

Mocným Andělem (ze Zjevení 10), který poučoval Jana, nebyl nikdo jiný než sám Ježíš Kristus. To, že se pravou nohou postavil na moře a levou nohou na suché zemi, ukazuje jeho úlohu, kterou bude hrát v závěrečných scénách velkého sporu se satanem. Toto postavení označuje Jeho nejvyšší moc a autoritu nad celou zemí. Spor se rozmáhal od věků tále silněji a rozhodněji a bude stejně tak pokračovat až do závěrečných scén, kdy mistrná činnost mocí temnoty dosáhne svého vrcholu.

Satan ve spojení se zlými lidmi oklame celý svět a církve, které nepřijímají lásku pravdy. Ale mocný Anděl si vyžaduje pozornost. Volá silným hlasem. Má ukázat moc a autoritu Svého hlasu těm, kteří se spojili se satanem v opozici proti pravdě. 7BC 971.

Andělé ve středověku

V třináctém století byl ustanoven **(TA244)** nejhorší ze všech nástrojů papežství – inkvizice. Kníže temnoty zpracoval vůdce papežské hierarchie. Na jejich tajných radách ovládal satan a jeho andělé mysli zlých lidí, zatímco mezi nimi stál anděl Boží, který psal strašný záznam o jejich hanebných výnosech, psal i historii skutků, která je příliš hrozná, než by se mohla zjevit lidským očím. GC 59.

Protestantská reformace

Prapor vládce satanovy synagógy byl vysoko vyzdvižen, blud viditelně kráčel v triumfu, a reformátoři, díky milosti jim Bohem dané, vedli odvážné boje proti zástupům temnoty. Byly mi ukázány události v historii reformátorů. Vím, že Pán Ježíš a Jeho andělé sledovali s opravdovým zájmem boj proti moci satana, který spojil své zástupy se zlými lidmi za účelem potlačení Božského světla.

Luther

Když si jednoho dne prohlížel knihy v univerzitní knihovně, objevil Luther latinskou Bibli….Mísila se v něm bázeň a úžas, když listoval posvátnými stránkami; se zrychleným pulsem a pulzujícím srdcem si sám četl slova života, přerušuje je tu a tam výkřikem: „Ach, kdyby tak Bůh dal takovou knihu, aby byla moje!“ Andělé nebes stáli u něj a paprsky světla od trůnu Božího zjevovaly **(TA245)** poklady pravdy k jeho pochopení. 4SP 96.

Když se nepřátelé odvolávali na zvyky a tradice nebo na výroky a autoritu papeže, Luther jim šel naproti s Biblí a pouze s Biblí samotnou. Tady byly argumenty, na které nedokázali odpovědět; proto tito otroci formalismu a pověr žádali jeho krev…Ale Luther se nestal kořistí jejich běsnění. Bůh měl pro něj dílo, které měl vykonat a nebeští andělé byli posláni, aby jej chránili. 4SP 108, 109.

Tady byl jeden osamělý muž, který podněcoval zuřivost kněží a lidu. Byl poslán do Augsburku, kde se měl zodpovídat ze své víry. Poslechl tohoto předvolání. Pevný a nezlomený stál před těmi, před kterými se svět třásl – pokorný beránek obklopen rozzuřenými lvy – přesto pro věc pravdy, a pro věc Kristovu, vstal a s nebojácností a se svatou výmluvností, kterou může vzbudit pouze samotná pravda, dával důkazy své víry. Různými způsoby se snažili umlčet tohoto smělého zastánce pravdy. Lichotili mu a přicházeli se svody, že by měl být povýšen a poctěn; ale život a pocty pro něj byly bezcenné, pokud byly podmíněny obětováním pravdy.

Slovo Boží osvěcovalo jeho chápání jasněji a zřetelněji, dávalo mu jasné pochopení bludů, zkaženosti a pokrytectví papežství. Jeho nepřátelé se ho snažili zastrašit a přinutit ho aby odvolal svou víru, ale on směle stál při obhajobě pravdy. Byl připraven zemřít za svou víru, pokud to

Bůh požaduje; ale vzdát se jí – nikdy. Bůh uchoval jeho život. Nařídil andělům, aby ho doprovázeli a provedli ho **(TA246)** bouřlivým bojem bez úrazu a zmařil tak vztek a záměry svých nepřátel. 4bSG 118, 119.

Kdyby byly oči shromáždění (ve Wormsu) otevřeny, viděli by uprostřed nich anděly Boží, kteří paprsky světla prozařovali temnotu bludu a otevírali mysle a srdce k přijetí pravdy. 4SP 124.

Melanchton

(Reformátor Simon) Grynaeus byl v důvěrném vztahu s vedoucím papežským doktorem, ale šokován při jednom z jeho kázání, přišel za ním a naléhavě ho žádal, aby už déle neválčil proti pravdě. Papeženec skryl svůj hněv, ale okamžitě se odebral ke králi a získal od něj moc k uvěznění tohoto protestujícího. Když se Melanchton vrátil do svého domu, byl informován, že po jeho odchodu úředníci prohledávali dům od shora dolů v pronásledování Grynaeua. Vždy věřil tomu, že Bůh poslal svatého anděla, aby varoval jeho přítele a tím ho zachránil. 4SP 164, 165.

Otcové poutníci

Uprostřed exilu a těžkostí (otců poutníků) jejich láska a víra zesílily. Věřili Pánovu zaslíbení a On je nezklamal v době potřeby. Jeho andělé jim stáli po boku, aby je povzbuzovali a podporovali. A když je Boží ruka vedla přes moře, do země, kde mohli přebývat a zanechat svým dětem to drahé **(TA247)** dědictví náboženské svobody, kráčeli kupředu, beze strachu, cestou prozřetelnosti. GC 291.

Tři andělé ze Zjevení 14

Kristus přichází podruhé, s mocí ke spasení. Aby připravil lidské bytosti na tuto událost, poslal první, druhé a třetí andělské poselství. Tito andělé představují ty, kteří přijali pravdu a s mocí otevírají evangelium světu. 7BC 978, 979.

Willam Miller

Viděla jsem, že Bůh poslal Svého anděla, aby působil na srdce farmáře (Williama Millera), který Bibli nevěřil, a vedl ho, aby zkoumal proroctví. Andělé Boží opakovaně navštěvovali vyvolené, vedli jejich mysl a otevírali jejich porozumění proroctvím, která byla lidu Božímu vždycky nejasná. Byl mu zjeven začátek řetězce pravdy a byl veden, aby hledal jeden článek řetězce za druhým, dokud na Boží slovo nepohlížel se zájmem a obdivem….

Andělé Boží doprovázeli Williama Millera při jeho poslání. Byl pevný a neochvějný. Beze strachu hlásal poselství…. I když měl proti sobě opozici z řad těch, kteří se prohlašovali za křesťany, i ze světa, bojoval proti satanu a jeho andělům, nepřestal kázat věčné evangelium zástupům a všude, kde byl pozván, nepřestal volat výzvu: Bojte se Boha a vzdejte Jemu chválu, neboť přišla hodina soudu Jeho. 1SG 128, 132. **(TA248)**

Podněcovatel všeho zla neusiloval pouze o to, aby zmařil působení adventního poselství, ale aby zničil samotného hlasatele poselství. Miller působil praktickými aplikacemi pravd Písma na srdce svých posluchačů, káral jejich hříchy a vytrhoval je z jejich sebeuspokojení. Jeho prostá a rázná slova vzbudila jejich nenávist. Protivenství, jež projevovali členové církve k jeho poselství, dodalo odvahy nižší třídě, aby si troufla víc; a tak se jeho nepřátelé rozhodli, že ho připraví o život až bude odcházet z místa shromáždění. Avšak svatí andělé byli na stráži a jeden z nich v podobě muže vzal služebníka Páně za ruku a odvedl ho od rozezleného davu do bezpečí. GC 336, 337.

Mnozí kazatelé sami nepřijali toto spásné poselství a těm, kteří ho chtěli přijmout, bránili. Padá na ně vina za krev duší. Kazatelé a lidé se spojili v opozici proti poselství z nebe. Pronásledovali Williama Millera a ty, kteří s ním spolupracovali. Do oběhu se dostaly lži, které měly uškodit tomuto vlivu a častokrát poté, co jednoduše vyhlásil záměr Boží, aplikuje rázné pravdy na srdce jeho posluchačů, roznítil se proti němu velký vztek. Když pak opouštěl místo shromáždění, někteří na něj číhali, aby mu vzali život. Andělé Boží však byli posláni, aby uchovali jeho život a vyvedli ho bezpečně z rozezleného davu. 1SG 136

Kapitola 19: Andělé ve Zkušenosti Ellen White

Ellen White je povolána za Božího proroka

Zatímco jsem se modlila u rodinného oltáře, sestoupil na mne Duch svatý a zdálo se mi, že stoupám výš a výše, daleko nad tento temný svět. Ohlédla jsem se, abych se podívala na adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej najít, když tu mi řekl hlas: „Podívej se ještě jednou, ale dívej se o něco výše!“ Nyní jsem pozvedla oči a uviděla jsem přímou, úzkou cestu, která vedla vysoko nad světem. Na ní putovali adventisté do svatého města, které leželo na druhém konci této stezky. Za nimi, na začátku této stezky, zářilo jasné světlo, což bylo půlnoční volání, jak mi řekl anděl. Ono zářilo podél celé cesty a bylo světlem jejich nohám, aby neklopýtali. Když měli své oči upřeny na Pána Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je do města, tehdy byli bezpečni. EW 14.

Když mi bylo sedmnáct let…přišel ke mně nebeský návštěvník, promluvil ke mněa řekl: „Mám pro tebe poselství, které máš nést.“ Proč, přemýšlela jsem. Tadymusí být někde nějaký velký **(TA249,250)** omyl. Znovu však byla pronesena slova:

„Mám pro tebe poselství, které máš nést. Napiš lidem, to co jsem ti dal.“ 2SAT 252.

Truhla smlouvy v nebi

Bůh mi dal vidění nebeské svatyně. Chrám Boží v nebi byl otevřen a byla mi ukázána truhla smlouvy zakrytá slitovnicí. Na každé straně truhly stáli dva andělé, svá křídla rozprostírali nad slitovnicí a jejich tváře byly obráceny k ní. Potom mě můj doprovázející anděl informoval, že představují všechny nebeské zástupy, jaks uctivostí pohlížejí k Zákonu Božímu, který byl napsán Božím prstem. LS (1880) 237.

Truhla pozemské svatyně byla udělána podle vzoru pravé truhly v nebi. Zde, vedle nebeské truhly, stojí živí andělé, každý z nich jedním křídlem zakrývá slitovnici, roztahuje je nahoru, zatímco dalšími křídly si zastírá tvář v úctě a ponížení. ST 24. červen 1880.

Ó, kdyby tak všichni mohli vidět našeho drahého Spasitele takového, jaký je, *Spasitele*. Kéž by Jeho ruka odstranila tu roušku, která před našima očima ukrývá Jeho slávu. Ukazuje Ho v Jeho vysokém a svatém postavení. Co vidíme: Našeho Spasitele, ne v postavení mlčení a nečinnosti. Je obklopen nebeskými inteligencemi, cherubíny, serafíny, deset tisíckrát deseti tisíci anděly.

Všechny tyto nebeské bytosti mají jeden cíl nad všemi ostatními, a projevují obrovský zájem o Boží **(TA251)** církev v porušeném světě…Pracují pro Krista pod Jeho pověřením, aby spasili co nejvíce těch, kteří k Němu vzhlížejí a věří Mu. Tyto nebeské inteligence chvátají se svým posláním….Jsou spojeni ve svaté jednotě, ve velkolepé a velebné jednotě záměru, aby ukazovali moc, slitování, lásku a slávu ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele.

Ve své službě tyto nebeské armády znázorňují, jaká by měla být Boží církev. Kristus pracuje na jejich straně v nebeských dvorech, posílá Své posly do všech částí světa, aby pomáhali každému trpícímu, kdo k Němu vzhlíží pro útěchu, pro duchovní život a poznání. 7BC 967, 968.

Jaký byl satan před tím než padl a jaký je nyní

Satan byl jednou poctěným andělem v nebi, hned po Kristu. Jeho tvář, stejně jako tvář jiných andělů byla jemná a vyjadřovala štěstí. Jeho čelo bylo široké a vysoké, ukazujíc velkou inteligenci. Jeho vzhled byl dokonalý; nesl se vznešeně a majestátně. EW 145.

Byl mi ukázán satan, jaký byl kdysi šťastným a vznešeným andělem. Potom mi bylo ukázáno, jak vypadá nyní. Dosud má královskou postavu. Rysy jeho obličeje jsou dosud ušlechtilé, protože je dosud andělem, i když padlým. Avšak výraz jeho obličeje je plný úzkosti, starosti, nespokojenosti, neštěstí, zlomyslnosti, nenávisti, škodolibosti, lsti a všeho zlého. Zvlášť jsem si všimla jeho čela, které bylo kdysi tak vznešené. Jeho čelo ustupovalo od očí dozadu. Viděla jsem, že jak klesal stále hlouběji do zlého, jak byly znehodnoceny všechny jeho dobré vlastnosti **(TA252)** a vyvinuly se zlé. Jeho oči byly lstivé, prohnané a pronikavé. Měl mohutnou postavu, ale svalstvo na rukou i na tváři bylo volné. Když jsem ho uviděla, právě si levou rukou podpíral bradu. Zdálo se, že o něčem usilovně přemýšlí. Na jeho tváři se objevil úsměv, který mnou otřásl, protože byl plný zloby a satanské lsti. Tak se směje vždy, když si je jist svou obětí, a jestliže již chytil svou oběť na svou léčku, je jeho úsměv ještě strašnější. EW 152, 153.

Andělé, které viděla Ellen White ve viděních a ve snech

Zdálo se mi, že několik bratrů v Kalifornii se radilo ohledně nejlepšího plánu práce pro nadcházející sezónu. Někteří si mysleli, že je moudré vyhnout se velkým městům a pracovat na menších místech. Můj manžel naléhavě žádal, aby byly učiněny širší plány a učiněna podrobnější úsilí, které by bylo lépe srovnatelné s charakterem našeho poselství.

Potom přišel do rady mladý muž, kterého jsem už několikrát viděla ve svých snech. Naslouchal s hlubokým zájmem slovům, jež byla řečena a potom s uvážlivostí a závažnou jistotou řekl:

„Města a vesnice představují část vinice Páně. Musí slyšet poselství varování. Nepřítel pravdy zoufale usiluje o to, aby odvrátil lidi od pravdy Boží ke lži…Musíte rozprostřít sítě do všech vod.“ LS 208.

V mém díle jsem ve spojení s mými pomocníky a jsem rovněž v úzkém kontaktu se svým Učitelem a dalšími nebeskými inteligencemi. **(TA253)** Ti, kteří jsou Bohem povoláni, by s Ním měli být v kontaktu skrze působení Jeho Svatého Ducha, aby mohli být o Něm poučováni. *Spalding and Megan Collection*, 462.

Zatímco jsme jeli vozem, nemohla jsem si sednout. Můj manžel mi na sedadle vyrobil lůžko a já jsem ulehla s bolavou hlavou a srdcem…

V tomto stavu mysli jsem usnula a zdálo se mi, že u mě stojí anděl a ptá se mě, proč jsem smutná. Zjevila jsem mu myšlenky, které mě trápily a řekla jsem: "Já mohu vykonat jen tak málo dobra, proč nemůžeme být se svými dětmi a užívat si jejich společnosti?" On řekl: „Dala jsi Pánu dvě nádherné květiny, vonící před nímjako sladké kadidlo a před Jeho očima dražší než zlato nebo stříbro, protože jsou darem srdce. Tahají za každé vlákno srdce, tak jak to nedokáže žádná jiná oběť. Neměla by ses ohlížet na svůj současný stav, ale měla bys pohlížet pouze na svůj úkol, k Boží slávě a kráčet v Jeho počáteční prozřetelnosti, a stezka se před tebou vyjasní. Každé odříkání, každá oběť jsou věrně zaznamenávány a budou odměněny." 2SG 129, 130.

Zdálo se mi,že mladý muž majestátního vzhledu přišel do mého pokoje, kde jsem byla, hned poté, co jsem domluvila. Tato stejná osoba se mi zjevovala v důležitýchsnech, aby mě poučovala čas od času během uplynulých dvaceti šesti let. Řekl mi: přivolala jsi pozornost lidí k důležitým pravdám, které jsou pro většinu neznámé a nové. Pro některé jsou velmi zajímavé. Pracovníci **(TA254)** slova a učení udělali vše, co bylo v jejich silách, v představování pravdy, která způsobila zkoumánív myslích a probudila zájem. Ale pokud nebude učiněno ještě pečlivější úsilí, kteréby tyto dojmy upevnilo v mysli, tvé úsilí bude téměř zbytečné. RH 4. listopad 1875.

Často jsou činěna vyšetřování, týkající se mého stavu při vidění, a poté, co se dostanu zpět. Řekla bych, že když Bůh uzná za vhodné mi dát vidění, jsem vzatado přítomnosti Ježíše a andělů a zcela zapomenu na zemské věci. Nedokážupohlédnout dál, než tam, kde mě anděl vede. 2SG 292.

Bitva v Manassas

Viděla jsem ničivou bitvu v Manassas, ve Virginií. Byl to nejsmutnější a nejvzrušivější výjev. Jižní armádě vše nahrávalo a byla připravena na strašlivý boj.Severní armáda postupovala s triumfem, nepochybuje o tom, že zvítězí. Mnozí byli bezstarostní a pochodovali vychloubačně, jako by vítězství už bylo předem jejich. Když se přibližovali k bitevnímu poli, mnozí už téměř omdlévali pod únavou a potřebou občerstvení. Neočekávali tak zuřivý souboj. Vběhli do boje a bojovali statečně, zoufale. Mrtví a umírající byli na každé straně. Jak Sever tak Jih hrozně trpěl. Jižané cítili boj a za chvíli byli pohnáni zpět ještě dále. Severané se hnali dál, i když jejich zkáza byla velká. **(TA255)** V tu chvíli sestoupil anděl a pokynul svou rukou zpět. V řadách nastal ihned zmatek. Severanům se zdálo, že jejich vojsko ustupuje, i když to tak ve skutečnosti nebylo, a začal ukvapený ústup.1T 266, 267.

Správce sanatoria

Ve svých snech jsem byla v Zdravotní léčebně a mým průvodcem mi bylo řečeno, abych si zaznačila všechno, co jsem slyšela, uchovala si vše, co jsem viděla. Byla jsem na vzdáleném místě, kde jsem nemohla být viděna, ale kde jsem mohla vidět všechny, kteří přicházeli do místnosti. Osoby si s tebou vyrovnávaly své účty a slyšela jsem, jak si ti stěžovali, že částky za stravu, ubytování a ošetření jsou příliš velké. Slyšela jsem tě (_), jak pevným a rozhodným hlasem odmítáš snížit ceny. Byla jsem udivena, že ty poplatky byly tak vysoké. Zdálo se, že máš moc ovládat.

Viděla jsem, že vliv učiněný tvým postupem na mysli těch, kteří vyrovnávali své účty, byl

pro instituci nepříznivý. Slyšela jsem některé ze tvých bratrů, kteří tě (_) prosili, pravíce ti, že tento postup je nemoudrý a nespravedlivý, ale ty jsi byl pevný jako skála ve své oddanosti tomuto postupu. Prohlašoval jsi, že tím, coděláš, pouze pracuješ pro dobro instituce. Ale viděla jsem osoby, které opouštěly tento zdravotní institut neuspokojeny…

V noci jsem tě (__) viděla ve společnosti vrchní sestry instituce. Pokud by vás někdo viděl, jak jste jeden druhým zaujati, myslel by si, že jste manželé. Vaše chování jeden k druhému bylo v očích Božích špatné a mé srdce bylo zarmouceno **(TA256)** stavem věcí. Zeptala jsem se: „Kdo vás okouzlil, abyste neposlouchali pravdu?“ Bůh je uražen. Zarmoutili jste Ducha svatého. Sestra H_____už nikdynebude takovou, jaká byla dřív. Oba dva jste před Bohem vinni….

Věci, které vycházely najevo v ……..(sanatorium) byly přede mnou otevřeny. Hlas řekl: „Následuj mne a já ti ukáži hříchy, které jsou praktikovány těmi, kteří zastávají zodpovědné funkce.“ Procházela jsem místnostmi a viděla jsem tebe, strážce na zdech Sióna, při důvěrnostech s ženou jiného muže, jak zrazuješ posvátné pravdy a znovu křižuješ svého Pána. Uvědomil sis, že zde byl Pozorovatel, Svatý, který byl svědkem tvého zlého činění, viděl tvé činy a slyšel tvá slova a tato jsou také zaznamenána v nebeských knihách? 8MR 315 -317

Rodina Brownova

Anděl Boží řekl: “Následuj mne.“ Připadalo mi, že jsem v v místnosti primitivní budovy, kde jsem viděla několik mužů, jak hrají karty. Byli tak zaujatí svou zábavou, do které byli zapojeni, a byli tak zabraní do hry, že si ani nevšimli, že někdo vešel do místnosti. Byly to mladé dívky pozorující hráče a byla promluvena slova, která nebyla uhlazená. V místnosti byl zřetelně cítit duch a vliv, který neměl charakter k pozdvihnutí mysli a zušlechtění charakteru….

Dotázala jsem se: “Kdo jsou tito a co tato scéna představuje?“ **(TA257)** Byla pronesena slova: „Počkej.“….

Dostala jsem další znázornění. Konalo se zde pití jedovaté tekutiny a slova a činy vykonaná pod tímto vlivem byla všechno jiné než nakloněná pro vážné myšlenky, jasné vnímání ve věcech obchodu, čistou morálku a pozvednutí přítomných….

Znovu jsem se zeptala: „Kdo jsou tito?“

Přišla odpověď: „Část rodiny, kterou navštěvuješ. Nepřítel duší, velký nepřítel Boha a člověka, hlava knížectví a mocí, vládce temnoty tohoto světa zde dnes večer předsedá. Satan a jeho andělé vedou svými pokušeními tyto ubohé duše do jejich vlastní záhuby. 3SM 41, 42.

N.D.Faulkhead a tajné znamení

Bratr Faulkhead pro mě poslal. Břemeno jeho případu bylo v mé mysli. Řekla jsem mu, že mám pro něj i pro jeho manželku poselství, které jsem byla několikrát připravena jim poslat, ale

cítila jsem, že mi to Duch Pána zakazuje. Požádala jsem ho, aby vybral čas, kdy bychom se mohli setkat. Odpověděl, „Jsem šťastný, že jsi mi neposlala psané poselství; raději bych poselství slyšel přímo z tvých úst, protože kdyby se ke mně dostalo jiným způsobem, asi by pro mě nemělo význam.“ Potom se mě zeptal: „Proč mě tedy nemůžeš sdělit toto poselství nyní?“ Řekla jsem: „Můžeš se zdržet a vyslechnout si ho?“ Odpověděl, že ano.

Byla jsem velmi unavená, protože ten den jsem se účastnila závěrečných zkoušek školy; ale nyní jsem povstala z postele, kde jsem ležela, a četla jsem mu tři hodiny. **(TA258)** Jeho srdce bylo obměkčeno a v jeho očích byly slzy. Když jsem přestala číst, řekl: „Přijímám každé slovo; všechno je pro mě.“ Hodně z toho, co jsem četla, se týkalo Echo úřadu a jeho vedení od samého počátku. Pán mi také zjevil spojení bratra Faulkheada se svobodnými zednáři a zjevil mi také, že pokud nepřeruší každé pouto, které ho váže k této společnosti, ztratí svou duši.

Řekl: „Přijímám světlo, které mi Pán skrze tebe poslal. Zařídím se podle toho. Jsem členem pěti lóží a tři lóže spadají pod mou kontrolu. Vyřizuji všechny jejich obchody. Nyní se již nebudu účastnit jejich setkání a ukončím své obchodní vztahy, jak nejrychleji to bude možné.“ Zopakovala jsem mu slova, která byla pronesena mým průvodcem, týkající se těchto společenství. Učinila jsem určitý pohyb, který učinil můj průvodce, a řekla jsem: „Nemohu ti zjevit vše, co mi bylo dáno.“

Bratr Faulkhead řekl staršímu Daniellsi a jiným, že jsem ukázala zvláštní znamení, které znají pouze zednáři nejvyššího řádu, do kterého právě vstoupil. Řekl, že jsem neznala toto znamení a že jsem si ani neuvědomovala, že mu toto znamení dávám. To byl pro něj zvláštní důkaz, že Bůh pracoval skrze mne, aby zachránil jeho duši. 5MR 148, 149.

Andělská přítomnost v době, kdy byla Ellen Whitevzhůru

Když jsem se probudila, podívala jsem se z okna a viděla jsem dva bílé oblaky. Potom jsem znovu usnula a ve snech ke mně byla pronesena tato slova: „Podívej se na ta **(TA259)** oblaka. Byla to stejně taková oblaka, jaká zahalovala nebeský zástup, který pastýřům vyhlašoval narození Vykupitele světa.“ Probudila jsem se a podívala jsem se znovu z okna vozu. Byly tam dvě obrovská oblaka, bílá jako sníh. Byly to rozdílná, oddělená oblaka, ale vzájemně se přibližovala a dotýkala, na chvíli splynula a potom se zase oddělila a zůstala rozdílná jak předtím. Nezmizela, ale byla vidět celé dopoledne. Ve dvanáct hodin jsme změnili vozy a už jsem ty oblaka více neviděla.

Během dne jsem byla hluboce ovlivněna myšlenkou, že andělé, kteří jsou zahaleni těmito oblaky, kráčeli před námi; že jsme se mohli radovat v jejich ochraně a také v jistotě, že uvidíme spasení Boha na setkáních, která se měla konat v Brisbane. A nyní, když jsou setkání za námi a když jsme viděli tolik zájmu, který lidé vyjádřili, jsem si jistá ještě více, že v těchto oblakách byli zahaleni nebeští andělé – andělé, kteří byli posláni z dvorů nahoře aby ovlivňovali srdce lidí a zadržovali rozptylující vlivy, které někdy najdou přístup na naše tábořiště a kterými jsou mysli odchýleny od uvažování nad živými pravdami, jež jsou denně představovány.

Na tomto shromáždění tisíce lidí slyšely pozvání evangelia a naslouchali pravdám, které

dříve nikdy neslyšeli. Během celého shromáždění nebyla žádná bouřlivá opozice nebo hlasité hádky těch, jejichž srdce se vzpírala zákonu Božímu. A v celém městě neslyšíme žádnou veřejnou opozici. Toto je neobvyklá zkušenost; a my věříme, **(TA260)** že andělé Boží byli přítomni, aby zahnali moci temnoty. RH 21. březen 1899.

Trpěla jsem revmatismem na levé straně a nemohla jsem si kvůli bolesti ani odpočinout. Převalovala jsem se ze strany na stranu, snažila jsem se najít uvolnění mého trápení. Také mě bolelo srdce, což nebylo předzvěstí ničeho dobrého. Nakonec jsem usnula.

Asi o půl deváté jsem se pokusila obrátit, a když jsem tak učinila, uvědomila jsem si, že mé celé tělo je úplně osvobozeno od bolesti. Když jsem se tak obracela ze strany na stranu a hýbala rukama, zažila jsem neobvyklou svobodu a lehkost, které nedokážu ani popsat. Místnost byla naplněna nejkrásnějším měkkým, blankytným světlem a zdálo se mi, že jsem v náručí nebeských bytostí.

Toto zvláštní světlo jsem v minulosti zažívala v dobách zvláštního požehnání, ale tentokrát bylo rozdílnější, více působivé a cítila jsem takový hojný pokoj, že ho slova nedokáží popsat. Povstala jsem, abych si sedla, a uviděla jsem, že jsem obklopena jasným oblakem, bílým jak sníh, jehož okraje byly zabarveny tmavě růžově. Nejjemnější, nejsladší hudba naplňovala vzduch a rozeznala jsem, že tyto písně zpívají andělé. Potom ke mně promluvil Hlas: „Neboj se; Jsem tvůj Spasitel. Svatí andělé jsou všude kolem tebe.“ 9T 65, 66.

Kapitola 20: Andělé v Závěrečných Zkouškách

Budou se objevovat dobří i zlí andělé

(TA261) Satanští agenti v lidské podobě budou hrát svou roli v posledním velkém konfliktu aby kladli odpor budování království Božího. A nebeští andělé v podobě člověka budou na jednacím poli. Dvě nepřátelské strany budou existovat až do závěrečné kapitoly světlové historie. RH 5. srpen 1909.

Satan využije každé příležitosti, aby odvedl lidi od jejich oddanosti Bohu. On a jeho zlí andělé, kteří s ním padli, se budou objevovat na zemi jako lidé a budou se snažit svádět. Boží andělé se také budou objevovat jako lidé a využijí každou schopnost, jež je v jejich moci, aby zmařili záměry nepřítele. My také máme svou úlohu. 8MR 399.

Satan shromažďuje všechny své moci k útoku v posledním závěrečném boji a vytrvalost následovníka Kristova je hnána až do krajnosti. Někdy se už zdá, že se mu musí vzdát. Ale slovo modlitby k Pánu Ježíši letí jako šíp k trůnu Božímu a na bitevní pole jsou posláni andělé Boží. Směr se obrací. HP 297. **(TA262)**

V závěrečné části světové historie bude Pán mocně pracovat na straně těch, kteří stojí pevně za pravdu…Andělé vynikající svou silou je budou chránit.

Dílo zlých andělů skrze spiritismus

Satan se už dlouho připravuje pro své závěrečné úsilí ke svedení světa….Kousek po kousku si připravuje cestu pro své mistrovské dílo podvodu rozvinutém ve spiritismu. Ještě plně nedosáhl svých záměrů; ale dosáhne toho v posledním zbývajícím čase….S výjimkou těch, kteří jsou drženi mocí Boží vírou v Jeho slovo, bude celý svět smeten do řad satanových klamů. GC 561, 562.

Spiritismus je mistrovský kousek podvodu. Je to satanův nejúspěšnější a nejfascinovanější klam – vypočítán tak, aby udržel soucit těch, kteří uložili své milované do hrobu. Zlí andělé přicházejí v podobě těch milovaných, líčí události spojené z jejich životy a konají činy, které konali v době svého života. Tímto způsobem vede lidi k tomu, aby věřili, že jejich mrtví přátelé jsou andělé, kteří se nad nimi vznášejí a komunikují s nimi. Tito zlí andělé, kteří předstírají, že jsou zesnulí přátelé, jsou považováni za určité modly a u mnoha lidí má jejich slovo větší váhu než Slovo Boží. ST 26. srpen 1889.

Příchodu Páně bude předcházet „mocné díla satanovo, se vší mocí a divy i zázrakylživými, a se všelikým podvodem nepravosti.“ **(TA263)** A apoštol Jan líčí moc konající divy, která se projeví v posledních dnech, když prohlašuje: „A činí divy veliké, takže i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem před obličejem mnohých lidí. A svodí ty, jenž přebývají na zemi, těmi divy, kteréžto dáno jí činiti.“ Zde nejsou předpovězeny pouhé podvody. Lidé jsou klamáni zázraky, které satanovi pomocníci mohou konat, a ne jen předstírat, že je konají.

Satan je prohnaný nepřítel. Pro zlé anděly není těžké představit jak svaté, tak i hříšníky, kteří zemřeli, a toto učinit viditelné lidským očím. Tato zjevení budou stále častější a rozvinuté překvapivým způsobem, čím blíž budeme ke konci času. RH 1. duben 1875.

Má (satan) moc, předvést lidem zjev jejich zesnulých přátel. Podvod je dokonalý; jejich vzhled, slova, hlas, všechno je provedeno s podivuhodnou přesností….

Mnozí se setkají s duchy ďáblů, kteří se jim zjeví v podobě milovaných příbuzných nebo přátel a budou hlásat nejnebezpečnější kacířství. Tito návštěvníci se budou dovolávat našich nejněžnějších citů a budou dělat divy, aby posílili svá tvrzení. Musíme být připraveni odolat jim pomocí pravdy Bible, jež říká, že mrtví nevědí nic a že ti, kteří se takto zjevují, jsou duchové ďáblů.

Je před námi, „hodina pokušení, kteréž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli **(TA264)** obyvatelé země.“ Ti, jejichž víra není pevně založená na Slovu Božím, budou podvedeni a přemoženi. GC 552, 560.

Ve svých projevech budou duchové prohlašovat, že je poslal Bůh, aby přesvědčili ty, kdož zavrhují neděli, že podléhají bludu a že mají zákony země zachovávat právě tak jako zákon Boží. Budou naříkat nad obrovskou bezbožností, která panuje na světě, a budou podporovat svědectví náboženských učitelů, kteří tvrdí, že pokles mravnosti je způsoben znesvěcováním neděle. Velké rozhorlení se zvedne proti všem, kdož odmítnou přijmout jejich svědectví. GC 591.

Zázraky v poslední době

Před koncem času bude činit (satan) stále větší zázraky. Kam až jeho moc sahá, bude konat skutečné zázraky. Písmo praví: „A svodí ty, jenž přebývají na zemi, těmi divy, kteréžto dáno jí činiti,“ nemá moc pouze je předstírat. V Písmu je řeč o něčem víc, než o podvodu. 5T 698.

Nemusíme být svedeni. Úžasné scény, s kterými bude satan v úzkém spojení, se budou dít velice brzy. Boží slovo prohlašuje, že satan bude činit divy. Učiní lidi nemocnými, a potom od nich najednou odejme svou satanskou moc. Potom budou považováni za uzdravené. Toto dílo zjevného uzdravování přivede adventisty sedmého dne před zkoušku. 2SM 53. **(TA265)**

Někteří budou pokoušeni k tomu, aby tyto zázraky přijali jako od Boha. Před námi budou uzdravováni nemocní. Před našima očima budou vykonávány zázraky. Jsme připraveni na zkoušku, která nás očekává, když budou lživé satanovy zázraky předvedeny ve své úplnosti? Nebude mnoho duší polapeno a chyceno do pasti? Opouštěním jednoduchých požadavků přikázání Božích a věnováním pozornosti bajkám se připravují mysli mnohých, aby přijaly tyto lživé zázraky. Musíme nyní všichni usilovat o to, abychom se vyzbrojili pro boj, který budeme muset brzo vybojovat. Víra v Slovo Boží, studované na modlitbě a prakticky aplikované, bude naším štítem před satanovou mocí a vyvede nás jako vítěze skrze krev Kristovu. 1T 302.

Zlí duchové působí mezi ostatkem

Podoby mrtvých se budou objevovat skrze prohnanou vynalézavost satanovu a mnozí

navážou spojení s těmi, které milovali, a budou oklamáni…Přímo z našeho středu se mnozí odvrátí od pravdy a dají sluch svůdným duchům a ďábelskému učení. UL 317.

Spiritisté budou naléhat, aby se do tohoto sporu zapojili i učitelé, kteří káží pravdu. Pokud odmítnou, učiní jim výzvu. Citují Písmo, stejně tak jako satan Kristu.
„Dokažte všechny věci," říkají. Ale na svých shromážděních na sebe berou andělé temnoty podobu mrtvých přátel a komunikují s nimi jako andělé světla.

Jejich milovaní se zjeví ve světelném rouchu, stejně **(TA266)** tak vypadajíce, jako když byli na zemi. Budou je vyučovat a rozmlouvat s nimi. A mnozí budou svedeni touto úžasnou ukázkou satanovy moci. Jediné bezpečí pro lid Boží je v znalosti jejich Biblí a v rozvažování nad důvody pro jejich víru, které se týkají spánku smrti. ST 12. duben 1883.

Zlí andělé v podobě věřících budou pracovat v našich řadách aby zaseli silného ducha nevěry. Ať vás ani toto nezmalomyslní, ale přineste opravdové srdce k Pánu pro pomoc proti mocím satanských špiónů. Tito původci moci zla se budou ukazovat na našich shromážděních, ne však proto, aby získaly požehnání, ale aby mařily vliv Ducha Božího….

Nikdy bychom neměli podchycovat slova, která mohou vyřknout lidské rty na podporu zlých andělů v jejich díle, ale měli bychom opakovat slova Kristova. Kristus byl učitelem shromáždění těchto andělů předtím, než padli z jejich vysokého postavení. 3SM 410.

Satan a jeho andělé se budou objevovat na této zemi jako lidé a spojí se s těmi, o kterých Slovo Boží praví: „Odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení ďábelských." 8MR 345.

Když tyto spiritistické podvody budou odhaleny, čím opravdu jsou – tajným dílem zlých duchů – ti, kteří v něm hráli svou úlohu se budou chovat jako lidé, kteří ztratili rozum. 8MR 345.

Viděla jsem náš lid ve velkém zármutku, plakající a modlící se, **(TA267)** dovolávající se zaslíbení Božích, zatímco kolem nás byli samí bezbožní, kteří se nám posmívali a vyhrožovali, že nás zničí. Vysmívali se naší slabosti, posmívali se našemu malému počtu a zraňovali nás slovy, která nás měla zasáhnout hluboko. Obviňovali nás z toho, že zaujímáme nezávislé postavení od zbytku světa. Přerušili naše zdroje, abychom nemohli kupovat ani prodávat a poukazovali na naši ubohost a sklíčené podmínky. Nemohli vidět, jak bychom dokázali žít bez světa; měli jsme být na světě závislí, musíme uznat zvyky, praktiky a zákony světa, anebo z něho odejít. Pokud jsme jediným lidem na světě, kterému Bůh přeje, všechno zdání bylo proti nám.

Prohlašovali, že mají pravdu, že jsou mezi nimi zázraky, že s nimi mluví anděl z nebe a že je provázejí. Také že se mezi nimi projevuje veliká moc, znamení a zázraky a že to je Pozemské tisíciletí, které už tak dlouho očekávali. Celý svět se obrátil a přijal nedělní zákon, ale tento slabý lid se postavil na obranu zákonů země a zákonů Božích a tvrdil, že jsou jedinými spravedlivými lidmi na zemi. Mar 209.

Andělé vykonají dílo, které lidé zanedbali

Když je Božská moc spojena s lidským úsilím, dílo se rozšíří jako oheň na strnisku. Bůh zaměstná činitele, jejichž původ nebude moci člověk rozeznat; andělé budou konat dílo, z jehož dokonání by lidé mohli mít požehnání; kdyby nezavrhli **(TA268)** požadavky Boží. RH 15. prosinec 1885.

Andělé se starají o potřeby Božího lidu

Viděla jsem svaté, jak opouštěli města a vesnice a sdružovali se po skupinkách, žijíce na osamělých místech. Andělé je zásobovali jídlem a vodou, zatímco bezbožní trpěli hladem a žízní. EW 282.

V čase soužení těsně před příchodem Krista budou spravedliví zachováni službou nebeských andělů; ale pro přestupníky zákona Božího nebude žádného bezpečí. Andělé nemůžou chránit ty, kteří pohrdají Božskými požadavky. PP 256.

Uprostřed doby soužení – času, kterého nebylo od té doby, co je národ – budou Jeho vyvolení stát nepohnutelní. Satan se svými zástupy nemůže zničit ani nejslabší ze svatých Božích. Andělé, kteří vynikají svou silou, je budou chránit a na jejich straně se zjeví sám Hospodin jako „Bůh bohů," schopen zachránit všechny, kteří svou důvěru vložili v Něho. PK 513.

Satanova ztělesnění

V této době se antikrist objeví jako pravý Kristus a potom bude zákon Boží zcela zrušen v národech našeho světa. Vzpoura proti svatému Božímu zákonu zcela uzraje. Ale pravým vůdcem celé této vzpoury **(TA269)** je satan, oděn jako anděl světlosti. Lidé budou podvedeni, vyzdvihnou ho na místo Boha a prohlásí ho za boha. Ale Všemohoucnost se do toho vloží a k odpadlým církvím, které se spojují ve velebení satana zazní tato věta: „Protož v jeden den přijdouť rány jeho, smrt a pláč i hlad, a ohněm spáleno bude; nebo silný jest Pán, kterýž je odsoudí." TM 62.

Přestrojen za anděla světla (satan) bude chodit po zemi jako činitel zázraků. Krásnými slovy bude představovat ušlechtilé myšlenky. Bude promlouvat Boží slova a bude konat dobré skutky. Kristus bude ztělesněn, ale v jedné věci bude poznat rozdíl. Satan bude lidi odvracet od zákona Božího. Přesto bude tak napodobovat spravedlnost, že kdyby to bylo možné, svedl by i vyvolené. Vládci, prezidenti, přední mužové na vysokých místech, se pokloní jeho falešným teoriím. RH 17. srpen 1897.

Je možné uvést představu o zkušenosti lidu Božího, který bude žít na zemi, když bude smíšená nebeská sláva a opakované pronásledování z minulosti. Bude kráčet ve světle, vycházejícím od trůnu Božího. Díky andělům bude mezi nebem a zemí neustálá komunikace. A satan, obklopen zlými anděly a prohlašující se za Boha, bude konat zázraky všeho druhu, aby svedl, pokud by to bylo možné, i vyvolené. Boží lid nenajde bezpečí v konání zázraků, protože satan bude napodobovat zázraky, které budou konány. 9T 16. **(TA270)**

Satan připravuje své podvody tak, aby ve svém posledním tažení proti lidu Božímu, nebylo

poznat, že to je on. „A není div. Nebo i satan proměňuje se v anděla světlosti.“….Satan rozšíří svou moc, aby trýznil, pokoušel a mátl Boží lid. RH 13. květen 1862.

Satan…přijde jako zosobnění Ježíše Krista, bude vykonávat mocné zázraky; a lidé budou před ním padat a uctívat ho jako Ježíše Krista. Bude nám přikázáno uctívat tuto bytost, kterou bude svět oslavovat jako Krista. Co budeme dělat? Řekneme jim, že nás Kristus varoval před tímto nepřítelem? Že nás varoval před nejhorším nepřítelem člověka prohlašujícím o sobě, že je Bohem.RH 18. prosinec 1888.

Přichází doba, kdy bude satan konat zázraky právě před vašima očima, prohlašuje, že je Kristus; a pokud vaše nohy nejsou pevně zakotveny v pravdě Boží, potom vás odvede od vašeho základu. RH 3. duben 1888.

V posledních dnech ze bude (satan) zjevovat takovým způsobem, aby lidé uvěřili, že Kristus po druhé přišel na tento svět. Dokonce se přemění na anděla světlosti.

Ale zatímco na sebe bude brát zjev Krista v každém detailu, tak dalece kam jde pouhý zjev, nesvede nikoho jiného než ty, kteří usilují o to aby vzdorovali pravdě. 5T 698.

Zlí andělé vyvolávají pronásledování

Satan je v neustálé práci, aby zespodu podnítil pekelné **(TA271)** mocnosti s ním spolčených zlých andělů proti spravedlivým. Lidským prostředníkům vštěpuje své vlastní rysy. Zlí andělé spojení se zlými lidmi protlačí do popředí úsilí, aby trýznili, pronásledovali a ničili. UL 262.

Každým odmítnutím pravdy se mysli lidí stávají zatemnělejšími, jejich srdce se zatvrzují, až zapadnou do opovážlivé nevěry. Přes výstrahy, které dává Bůh, pošlapávají dále přikázání Desatera, až nakonec začnou pronásledovat ty, kdož přikázání Desatera pokládají za svatá. Kristus je považován za nic, protože se pohrdá Jeho slovem a Jeho lidem. Jak učení spiritismu přijímají církve, odpadá omezení uložené tělesnému srdci a náboženské vyznání se stane pláštíkem, který skryje nejnižší nepravosti. Víra ve spiritistické projevy otvírá dveře svůdným duchům a učení ďáblů, a tak se v církvích pocítí vliv zlých andělů. GC 603, 604.

Scény zrady, odmítnutí a ukřižování Krista jsou znovu použity a bude podle nich znovu jednáno v hrozném rozměru. Lidé přijmou satanovy vlastnosti. Klam arcinepřítele Božího bude mít velkou moc. 3SM 415.

Démonský duch ovládá lidi našeho světa…démonická inteligence bude ničit a trhat lidi formované k Božské podobě, protože….nemůže (člověk) ovládat svědomí svého bratra a způsobit, aby porušil svatý zákon Boží. UL 285. **(TA272)**

Jak svatí opouštěli města a vesnice, byli pronásledováni bezbožnými, kteří usilovali o jejich bezživotí. Ale meče, které byly pozvednuty, aby zabily lid Boží, byly zlomeny a padly bezmocně jako stébla. Andělé Boží chránili svaté. EW 284, 285.

V den kruté zkoušky (Kristus) řekne, „Ej lide můj, vejdi do pokojů svých, a zavři dvéře své za sebou; schovej se na maličkou chvilku, dokudž nepřejde hněv.“ Co jsou ty pokoje, kde se mají schovat? Je to ochrana Krista a svatých andělů. Lid Boží v této době není všechen na jednom místě. Jsou po různých skupinkách a ve všech částech světa. HS 158.

V závěrečných scénách světové historie, když se každého zemského elementu zmocňuje napětí, Pán od nás vyžaduje bdělost, která nezná odpočinku. Ale nejsme ponecháni, abychom bojovali sami. Uprostřed nebezpečí, kterých přibývá na každém kroku, ti, kteří před Bohem kráčí v pokoře a nedůvěřují ve svou vlastní moudrost, budou mít anděly jako své ochránce a pomocníky. V časech zvláštního ohrožení poznají, že moc Boží se o ně stará. RH 25. duben 1907.

Během noci mi byla ukázána velmi působivá scéna. Všude byl velký zmatek astřet vojsk. Přede mnou stál posel Páně a řekl mi: „Svolej svou domácnost. Povedu tě; následuj mne.“ Provedl mne temnou částí lesa, úpatími hor a řekl: „Zde jsi v bezpečí.“ Tam byli i jiní, kteří byli **(TA273)** do tohoto útočiště dovedeni. Nebeský posel řekl: „Přišla doba soužení jako zloděj v noci, jak tě Bůh varoval, že přijde.“ Mar 270.

Zosobňování satana po ukončení doby milosti

Satanův hněv se zvyšuje, čím je jeho čas kratší a jeho dílo podvodu a zkázy dosahuje svého vrcholu v době soužení. Boží dlouhoshovívavost je u konce. Svět odmítl Jeho milosrdenství, pohrdl Jeho láskou, Pán tedy odnímá svou ochranu a ponechává je milosrdenství vůdce, jehož si sami vybrali….

Vrcholným činem ve velkém dramatu podvodu bude satanův pokus o zosobnění Krista. Církev dlouho prohlašovala, že pohlíží ke Spasitelově příchodu jako k uskutečnění jejích nadějí. Nyní to velký podvodník udělá tak, jako by Kristus přišel. V různých částech světa se bude satan objevovat mezi lidmi jako vznešená bytost oslnivého jasu, podobná popisu Syna Božího, jak ho představuje ve Zjevení Jan. Sláva, která ho obklopuje, se nedá porovnat s ničím, co smrtelné oko doposud vidělo. Vítězné zvolání zní ve vzduchu: “Kristus přišel! Kristus přišel!“

Lidé před ním padají k zemi v úctě, zatímco on pozvedá své ruce a prohlašuje nad nimi požehnání, stejně tak jak Kristus žehnal svých učedníkům, když byl osobně na této zemi. Jeho hlas je měkký, podmanivý a melodický. Jemným, utišujícím hlasem vyhlašuje některé ze stejných okouzlujících **(TA274)** nebeských pravd, které vyslovil Spasitel; uzdravuje nemoci lidí a poté ve svém předstíraném charakteru Krista prohlašuje, že změnil sobotu na neděli a přikazuje všem, aby světili tento den, který požehnal. Prohlašuje, že ti, kteří odmítají světit sedmý den, se rouhají jeho jménu tím, že odmítají naslouchat jeho andělům, kteří jsou k nim posíláni se světlem a s pravdou. Toto je silný, téměř přemáhající klam. 4SP 441.

Satan vidí, že téměř ztrácí svou věc. Nemůže přelétnout celý svět. Činí poslední zoufalé úsilí, aby přemohl věrné podvodem. Činí to zosobněním Krista. Odívá se od královského roucha, které je přesně popsáno v Janově vidění. Má moc to učinit. Zjeví se svým oklamaným následovníkům, křesťanskému světu, který nepřijal lásku k pravdě, ale měl potěšení v nespravedlnosti…jako Kristus, který přichází podruhé.

Prohlašuje se za Krista a je brán jako Kristus, nádherná, vznešená bytost oděná majestátností, s měkkým hlasem a příjemnými slovy, se slávou převyšující všechno, co doposud jejich smrtelné oči viděly. Potom jeho podvedení, oklamaní následovníci volají výkřik vítězství: „Kristus přišel podruhé! Kristus přišel! Pozvedl své ruce stejně tak, jak to činil na zemi, a požehnal nám.“….

Svatí přihlížejí v úžasu. Budou také svedeni? Budou uctívat satana? Andělé Boží jsou kolem nich. Je slyšet jasný, pevný, melodický hlas: “Vzhlédněte.“ **(TA275)**

Před modlícími je jeden cíl – konečné a věčné spasení jejich duší. Tento cíl byl před nimi neustále – že je zaslíben nesmrtelný život těm, kdo setrvají až do konce. Jak opravdové a vroucí jsou jejich touhy! Soud a věčnost jsou před jejich zraky. Jejich oči se upírají k planoucímu trůnu, před kterým mají stát v bílých rouchách. Toto je zdrželo od jejich oddávání se hříchu….

Ještě jeden pokus a potom je použit satanův poslední klam. Slyší ustavičné volání aby Kristus přišel, aby je vysvobodil. Touto poslední strategií je zosobnit Krista a přivést je k tomu, aby si mysleli, že jejich modlitby jsou vyslyšeny. LDE 164, 165.

Andělé a všeobecný trest smrti

Kdyby lidé dokázali vidět nebeským pohledem, viděli by skupiny andělů, kteří vynikají svou silou a obklopují ty, kteří zachovali slovo Kristovy vytrvalosti. Se soucitnou něžností jsou andělé svědky jejich úzkosti a naslouchají jejich modlitbám. Čekají na slovo svého Velitele, aby je vytrhli z jejich ohrožení. Ale musí ještě chvíli počkat. Lid Boží musí vypít pohár a být pokřtěn křtem. Právě toto prodlení, které jim působí takové soužení, je nejlepším vyslyšením jejich proseb. Když se snaží ve víře čekat, že zasáhne Pán, projevují takovou víru, naději a trpělivost, jakou ve své náboženské zkušenosti projevili jen velmi málo….

Nebeští strážci věrni svému pověření nepřestávají být bdělými. Ačkoliv všeobecné nařízení stanoví **(TA276)** dobu, kdy ti, kdož zachovávají přikázání, budou moci být odsouzeni k smrti, budou jejich nepřátelé v některých případech předjímat nařízení a budou se pokoušet připravit je o život, ještě než nařízení vstoupí v platnost. Nikdo však nebude moci překonat mocné strážce bdící nad každou věrnou duší. GC 630, 631.

Bůh zasahuje, když se bezbožní snaží zahubit Boží lid

Lid Boží, který je zčásti ve vězeňských kobkách, zčásti v osamělých úkrytech v lesích v horách, se stále modlí o Božskou ochranu, zatímco skupiny ozbrojenců, popuzených zástupy zlých andělů, činí opatření, jak je připravit o život. Právě tehdy, v hodině největšího nebezpečí, zakročí Bůh Izraele, aby vysvobodil své vyvolené….

Bude to o půlnoci, kdy Bůh zjeví svou moc, aby vysvobodil svůj lid. Objeví se slunce a rozzáří se ve své síle. Znamení a divy budou následovat rychle za sebou. Bezbožní hledí s hrůzou a úžasem na to, co se děje, zatímco spravedliví patří s povznesenou radostí na znamení svého

vysvobození….Těžká temná mračna stoupají vzhůru a narážejí na sebe. Uprostřed rozbouřeného nebe se objevuje jasné místo nepopsatelné slávy a z něho vychází hlas Boží….

Hlas otřásá nebem i zemí. Nastává mocné zemětřesení „jakéhož nikdy nebylo, jakž jsou lidé na zemi, totiž země třesení tak velikého.“ Zdá se, jako by se obloha otvírala zavírala. Jakoby jí probleskovala sláva od trůnu Božího. Hory se otřásají jako třtina ve větru a **(TA277)** rozeklané skály jsou rozmetávány do všech stran. Ozývá se burácení jako kdyby přicházela bouře. Moře se vzdouvá a běsní. Je slyšetjekot uragánu jako hlas démonů při ničení. Celá země se kymácí a nadouvá jako vlny moře. Její povrch puká. Zdá se, že se hroutí její základy. Pásma hor se propadávají. Lidnaté ostrovy mizí….

Z nebe vyšlehují oslnivé blesky a celá země je v jediném plameni. Nad strašným duněním hromu vyhlašují tajemné a hrozné hlasy osud bezbožníků….Ti, kdo byli ještě před chvílí tak bezstarostní, pyšní a vzpurní, kteří si tak libovali v krutém jednání s lidmi zachovávajícími přikázání Boží, jsou nyní zcela ohromeni a třesou se strachy. Jejich nářek přehlušuje běsnění živlů. Démoni uznávají Božství Kristovo a chvějí se před Jeho mocí, zatímco lidé prosí o milost a padají na zemv nevýslovné hrůze. GC 635-638.

Druhý příchod Kristův

Kristus přichází s mocí a slávou. Přichází se svou slávou a se slávou svého Otce. Přichází se všemi svatými anděly. Zatímco je celý svět ponořen ve tmě, v příbytku každého svatého bude světlo. Zachytí první záblesk Jeho druhého příchodu. COL 420.

Naše oči brzo upoutal malý černý obláček, který se objevil na východě, velký asi jako polovina **(TA278)** mužské dlaně, o němž jsme všichni věděli, že je znamením Syna člověka. V slavnostním tichu jsme upírali pohled na oblak; jak se přibližoval, tak byl světlejší, slavnější a stále slavnější, dokud se z něj nestal velký bílý oblak. Spodní část vypadal jako oheň; nad oblakem byla duha, zatímco kolem něj byly desetitisíce andělů, zpívajících nejlíbeznější píseň; a nad tím vším seděl Syn člověka. 1 T 60.

Žádný lidský jazyk nedokáže popsat scény druhého příchodu Syna člověka na nebeských oblacích…. Bude oděn v roucho světla, které nosí už ode dnů věčnosti. RH 5. září 1899.

Svatá družina andělů se svými jasnými, třpytícími se korunami na hlavách Jej doprovázela na jeho cestě. 1SG 206, 207.

Zatímco se země kymácí, blesky šlehají a hromy duní, volá hlas Syna Božího spící svaté. Syn Boží hledí na hrobky spravedlivých, pozvedá ruce k nebesům a volá,

„Probuďte se, probuďte se, probuďte se, vy, kdož spíte v prachu, a vstaňte!“….

Všichni vycházejí ze svých hrobů právě tak velcí, jak do něho vstoupili. Adam, který stojí v zástupu vzkříšených, je vysoké, majestátní postavy, jen o málo menší než Syn Boží. Příkře se liší od lidí pozdějšího pokolení; v tom je vidět, jak velice se lidstvo zvrhlo. Všichni však vstávají se **(TA279)** svěžestí a silou věčného mládí….Smrtelná, pomíjivá postava, zbavená půvabu, kdysi poskvrněná hříchem, se stává dokonalou, krásnou a nesmrtelnou. Všechny nedostatky a vady zůstávají v hrobě. GC 644, 645.

Zemřel (Kristus) pro nás a byl pro nás vzkříšen, abychom mohli povstat z hrobu do slavného společenství nebeských andělů, abychom se mohli setkat se svými milovanými a poznat jejich tváře, protože podobnost Kristu nezničí jejich podobu, ale přemění je k Jeho slavnému obrazu. Všichni svatí spojení v rodinném svazku se zde navzájem poznají. 3SM 316.

Žijící svatí jsou proměněni „rázem, mrknutím oka.“ Při zaznění hlasu Božího jsou oslaveni; nyní jsou učiněni nesmrtelnými a se vzkříšenými svatými jsou uchváceni, aby se setkali s Pánem ve vzduchu. Andělé „shromáždí vyvolené své ode čtyř větrů, od končin země až do končin nebe.“ GC 645.

Malé děti jsou přineseny svatými anděly do náručí jejich matek. GC 645.

Když nemluvňata vychází nesmrtelná ze svých prašných hrobů, okamžitě si hledají cestu do náručí svých matek. Setkávají se, aby se už nikdy nerozdělili. Ale hodně maličkých tam nemá své maminky. Marně čekáme na matčinu nadšenou píseň vítězství. Andělé přejímají **(TA280)** nemluvňata bez matek a vedou je ke stromu života. YI 1. duben 1858.

Přátelé, které smrt dávno rozloučila, se scházejí, aby se od sebe již nikdy neodloučili, a s radostným zpěvem spolu vstupují do města Božího.

Na každé straně oblačného vozu jsou křídla a pod nimi živá kola; a jak vůz stoupá vzhůru, kola volají: „Svatý“ a křídla, když se pohybují, volají: „Svatý“ a průvod andělů volá, „Svatý, svatý, svatý, Pán Bůh Všemohoucí.“ A vykoupení volají „Aleluja“, když se vůz pohybuje k novému Jeruzalému. GC 645

Všichni jsme společně vstoupili do oblaku a sedm dní jsme stoupali ke skleněnému moři, když Ježíš přinesl koruny a svou pravou rukou je nám dal na naše hlavy. Dal nám zlaté harfy a

palmy vítězství. EW 16.

Po každé straně jsou družiny andělů a vykoupení Boží procházejí mezi cherubíny a serafíny. Kristus je vítá a žehná jim: „To dobře, služebníče dobrý a věrný:….Vejdiž v radost pána svého.“ 6BC 1093.

Satan a jeho andělé spoutáni na zemi

Celá země vypadá jako pustá poušť. Zbořeniny měst a vesnic zničených **(TA281)** zemětřesením, stromy vyvrácené z kořenů, rozeklané skály zničené mořem nebo samotnou zemí jsou roztroušeny po jejím povrchu, zatímco obrovské jeskyně označují místo, kde byly vyrvány skály ze svých základů. Toto má být domovem pro satana s jeho zlými anděly po tisíc let. Zde bude omezen, aby bloudil nahoru a dolů po tomto zničeném povrchu země a viděl následky své vzpoury proti zákonu Božímu. Tisíc let může zakoušet ovoce prokletí, které zapříčinil. Omezen pouze na zem, nebude mít možnost dosahu na jiné planety, aby zde pokoušel a trápil ty, kteří nepadli. 4SP 474, 475.

Svým vlastním postupem jednání si satan ukoval řetěz, kterým bude spoután….Všechny nepadlé bytosti jsou nyní jednotné v tom, že považují zákon za neměnný. Podporují Boží vládu, vládu Toho, který neušetřil vlastního Syna, aby vykoupil přestupníka. Jeho zákon se ukázal jako dokonalý. Jeho vláda je navěky bezpečná. ST 27. srpen 1902.

Zde má být domov satana a jeho andělů na tisíc let. Omezen pouze na zem, nebude mít přístup, aby pokoušel a trápil ty, kteří nikdy nepadli. V tomto smyslu bude svázán. GC 659.

Slyšela jsem zvolání vítězství od andělů a vykoupených svatých, který zněl jako deset tisíc hudebních nástrojů, protože už nikdy více neměli být trápeni a pokoušeni satanem a **(TA282)** protože obyvatelé jiných světů byli vysvobozeni z jeho přítomnosti a jeho pokušení. EW 290.

Kapitola 21: Andělé ve Slavné Budoucnosti

Když se dostaneme do nebe

Viděla jsem velký počet andělů přinášet z města nádherné koruny – pro každého svatého jednu korunu, na které bylo napsáno jeho jméno. Když Pán Ježíš ty koruny žádal, andělé Mu je podávali a laskavý Pán Ježíš je vlastní pravicí posazoval na hlavy svatých. Stejným způsobem Andělé přinesli harfy, které Pán Ježíš rovněž podával svatým. Anděl udílející rozkazy jako první se dotkl strun, aby udal notu, a pak se všechny harfy rozezvučely vděčným radostným chvalozpěvem, přičemž každá ruka se dotýkala harfy tak dovedně, že vyluzovala nádherné a dokonalé tóny. Potom jsem viděla, jak Pán Ježíš vedl ten vykoupený zástup k městské bráně. Dotykem ji rozevřel a v jejích třpytících se závěsech vyzval národy, které zachovávaly pravdu, aby vešly. EW 288.

Ze rtů Krále slávy dopadne dobrořečení do jejich uší jako nejbohatší hudba:

„Pojďte, požehnaní mého Otce, dědičně vládněte královstvím vám připraveným od ustanovením světa.“ Takto budou vykoupení uvítáni do příbytků, které Ježíš **(TA283,284)** pro ně připravuje. Tady jejich společníky nebudou nemravní lidé ze země, ale ti, kteří si s Božskou pomocí vytvořili dokonalé charaktery. Každá náklonnost k hříchu, každá nedokonalost byla krví Kristovou odstraněna; a dokonalost a jas Jeho slávy, dalece převyšující jas slunce v jeho polední záři, jejim udělena. A mravní krása, dokonalost Jeho charakteru, září skrze ně a je daleko cennější než vnější nádhera.. Jsou bez vady před velkým bílým trůnem, majíce účast na důstojnosti a přednostech andělů. *The Watchman*, 31. březen 1908.

Vykoupení se potkají a poznají s těmi, jejichž pozornost upoutali na vyvýšeného Spasitele. Jaký požehnaný rozhovor budou mít s těmito dušemi! „Byl jsem hříšník,“ bude řečeno, „bez Boha a bez naděje ve světě, a ty jsi ke mně přišel a upoutal jsi mou pozornost k drahému Spasiteli jako mé jediné naději…“ Jiní řeknou: „Byl jsem pohanem v pohanské zemi. Ty jsi opustil své přátele a pohodlný domov a přišel jsi, abys mne učil, jak najít Ježíše a jak v Něj uvěřit jako jediného pravého Boha. Zničil jsem své modly a začal uctívat Boha a nyní Ho vidím tváří v tvář. Jsem spasen, věčně spasen, navždy budu pohlížet na Toho, kterého miluji….“

Jiní vyjádří svou vděčnost těm, kteří krmili hladové a odívali nahé. „Když mou duši svazovala beznaděj v nevěře, Pán tě poslal ke mně,“ říkají, „abys ke mně promluvil slova naděje a potěšení. Přinesl jsi mi jídlo pro mou fyzickou potřebu a otevřel jsi mi Slovo Boží, a tak jsi ve mně otevřel mé duchovní potřeby. Choval ses ke mně jako k bratrovi. Soucítil jsi se mnou **(TA285)** v mých bolestech a obnovil jsi mou pohmožděnou a zraněnou duši, abych mohl uchopit ruku Krista, který ji po mně vztahoval, aby mne spasil. V mé nevědomosti jsi mě trpělivě učil, že mám Otce v nebi, který se o mě stará. Četl jsi mi drahá zaslíbení Božího Slova. Podnítil jsi ve mně víru, která mě spasí. Moje srdce bylo obměkčeno, podmaněno, zlomeno, když jsem rozmýšlel nad obětí, kterou pro mě Kristus vykonal…Jsem tady, zachráněn, věčně spasen, abych navždy přebýval v Jeho přítomnosti a chválil Toho, který dal svůj život za mě.“

Jaká radost bude, když se vykoupení setkají a pozdraví ty, kteří je podporovali! RH 5. leden

1905.

Pokud přijmou (mladí) Krista a uvěří v Něho, dostanou se do úzkého vztahus Bohem. Dává jim moc, aby se stali syny Božími, aby se připojili k nejvyšším hodnostářům v království nebeském, aby se přidali ke Gabrielovi s cherubíny a serafíny, s anděly a archandělem. „I ukázal mi potok čistý vody živé, světlý jako křišťál, tekoucí z trůnu Božího a Beránkova. Uprostřed pak rynku jeho a s obou stran potoka bylo dřevo života, přinášející dvanáctero ovoce, na každý měsíc vydávající ovoce své, a listí své k zdraví národů. A ničeho zlořečeného již více nebude, ale trůn Boží a Beránkův bude v něm, a služebníci jeho sloužiti jemu budou. A tvář jeho viděti budou, a jméno jeho budeť na čelích jejich. A noci tam nebude, aniž budou potřebovati svíce, ani světla slunečného; nebo **(TA286)** Pán Bůh je osvěcuje, a kralovati budou na věky věků.“ *Spalding and Megan Collection*, 52.

Až bude prozřetelnost Boží viditelná ve světle věčnosti, teprve tehdy pochopíme, kolik jsme dlužni za starost a zásahy Jeho andělů. Nebeské bytosti byly aktivně zapojeny do lidských záležitostí. Ed 304.

V budoucím životě pochopíme věci, které nás zde značně mátly. Uvědomíme si, jak silného pomocníka jsme měli a jak byli andělé Boží pověřeni nás střežit, když jsme následovali rady Slova Božího. ST 3. leden 1906.

V přicházejícím světě Kristus povede vykoupené podél řeky života a bude je vyučovat nádherným lekcím pravdy. Odhalí před nimi tajemství přírody. Uvidí, že světy ve svém postavení udržuje Mistrovská ruka. Uzří umění předvedené velkým Umělcem v barvení květin na poli a spolu se svatými anděly vykoupení uznají ve vděčných chvalozpěvech vrcholnou Boží lásku k nevděčnému světu. Potom budou pochopena slova: „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ RH 3. leden 1907.

Mají (dědici milosti) ještě svatější vztah s Bohem než mají andělé, kteří nikdy nepadli. 5T 740. **(TA287)**

Skrze moc jeho lásky a díky poslušnosti, padlý člověk, červ z prachu, má být přeměněn, vybavený za člena nebeské rodiny, má být společníkem Boha, Krista a svatých andělů po věčně věky. Nebesa budou jásat, protože mezery učiněné pádemsatana a jeho zástupu budou vyplněny vykoupenými Páně. UL 61.

Bůh stvořil člověka ke své vlastní slávě, aby po testu a zkoušce se mohla lidská rodina stát jedno s nebeskou rodinou. Bylo Božím plánem, aby nebe znovu osídlil lidskou rodinou pokud se ukáže, že je Mu poslušná v každém slově. Adam měl býtzkoušen, aby se poznalo, jestli bude poslušný jako věrní andělé, nebo neposlušný. 1BC 1082.

Láska a soucit, které Bůh sám zasadil do srdce, tam najdou nejopravdovější a nejsladší uplatnění a rozvoj. Čisté obecenství se svatými bytostmi, společenský život v souladu s požehnanými anděly a s věrnými všech věků, kteří umyli svá roucha a vyčistili je v krvi

Beránkově, svaté vazby, které spojují dohromady „všelikou rodinu na nebi i na zemi“ (Efezským 3:15) – tato pomoc tvoří štěstí vykoupených. GC 677.

Tisíciletý soud

Během tisíce let mezi prvním a druhým vzkříšením se bude odehrávat soud nad bezbožnými. Daniel prohlašuje, že když Starý **(TA288)** dnů přišel, „soud byl dán do rukou svatých Nejvyššího.“ V tomto čase spravedliví vládnou jako králové a kněží Bohu. Jan ve Zjevení říká: „Viděl jsem trůny a seděli na nich a byl jim dán soud.“

„Budou kněží Boží a Kristovi, a kralovati s ním budou tisíc let.“ Je to v dobu, jak předpověděl Pavel, kdy „svatí budou souditi svět.“ Ve spojení s Kristem soudí bezbožné, porovnávají jejich skutky s knihou zákona, Biblí, a posuzují každý případ podle skutků, které daný člověk vykonal. Také satan a jeho andělé budou souzeni Kristem a Jeho lidem. SW 14. březen 1905.

Třetí příchod Kristův

Na konci tisíciletí se Kristus vrací znovu na zem. Doprovází Ho zástup vykoupených a družina andělů. Když sestupuje ve strašném majestátu, přikazuje bezbožným mrtvým, aby vstali a přijali svůj rozsudek. Povstává mohutný zástup, nespočetný písek mořský. Jaký to rozdíl proti těm, kdož vstali při prvním vzkříšení! Spravedliví byli oděni nesmrtelným mládím a krásou. Bezbožní však nesou stopy nemocí a smrti.

Zraky všech z tohoto obrovského množství se obracejí, aby spatřily slávu Syna Božího. Zástup bezbožných jako jedním hlasem volá: „Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!“ Není to láska k Ježíši, která vyvolává tato slova. Síla pravdy vynucuje slova ze zdráhajících se úst. Jak bezbožní vešli do svých hrobů, tak z nich vycházejí s týmž nepřátelstvím vůči **(TA289)** Kristu a s týmž duchem vzpoury. Nebude jim poskytnuta žádná nová doba milosti, v níž by mohli napravit chyby, jichž se v minulém životě dopustili. Ničeho by se tím nedosáhlo. Život strávený v přestoupeních neobměkčil jejich srdce. Druhou dobu milosti, kdyby jim byla poskytnuta, by strávili právě tak, jako strávili první; nedbali by požadavků Božích a vyvolávali by vzpouru proti Bohu.

Kristus sestupuje na horu Olivetskou, odkud po svém zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa a kde andělé opakovali zaslíbení o Jeho návratu. Prorok praví: „Přijde Hospodin Bůh můj, a všickni svatí s ním.“ „I stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské, kteráž jest naproti Jeruzalému od východu, a rozdvojí se hora Olivetská napoly….údolím velmi velikým.“ „A bude Hospodin králem nade vší zemí; v ten den bude Hospodin jediný, a jméno jeho jedno.“ Zacharjáš 14:4, 4, 9. GC 662, 663.

Potom jsme pohlédli vzhůru a viděli jsme velké a krásné město s dvanácti základy, dvanácti branami na každé straně a s andělem u každé brány. Zvolali jsme: Město! To velké Město! Sestupuje od Boha z nebe! Sestoupilo dolů v celé své kráse a oslnivé nádheře a usadilo se na mocné rovině, kterou Kristus na to připravil 1SG 213.

Nyní se satan připravuje pro poslední mocný boj o nadvládu. Když byl zbaven moci a

nemohl provádět své klamné dílo, byl kníže zla ubohý a sklíčený; když však bezbožní mrtví vstávají když spatřuje na své straně ohromný zástup, **(TA290)** jeho naděje ožívají a rozhoduje se, že se ve velkém sporu nevzdá…Bezbožní jsou satanovými zajatci…. Jsou připraveni přijmout jeho návrhy a vykonat jeho rozkazy. Drže se své první lsti, satan se nepřiznává, že je satanem. Tvrdí, že je knížetem, jemuž právem patří svět, a že jeho dědictví mu bylo nezákonně vyrváno. Vydává se svým oklamaným poddaným za vykupitele; ujišťuje je, že z hrobů je vyvedla jeho moc a že je hodlá zachránit před nejkrutější tyranií….Navrhuje, že je povede proti táboru svatých a že se zmocní Města Božího….

V onom nesmírném zástupu jsou mnozí z dlouhověkého pokolení, které žilo před potopou….Jsou tam králové a vojevůdci, kteří si podrobili národy, chrabří mužové, kteří nikdy nebyli poraženi v boji…. Satan se radí se svými anděly a pak s těmito králi, dobyvateli a statečnými muži. Počítají, jaká síla a jaký počet je na jejich straně a prohlašují, že vojsko v městě je malé ve srovnání s jejich vojskem a že může být přemoženo. Osnují plány, jak se zmocnit bohatství a slávy nového Jeruzaléma. Všichni se hned začínají připravovat k bitvě. Obratní řemeslníci zhotovují válečné náčiní. Vojenští velitelé, proslulí svými úspěchy, šikují zástupy válečníků do praporů a pluků.

Nakonec je dán rozkaz k pochodu a nespočetné vojsko vyráží vpřed….Voje vede satan, nejmocnější z válečníků, a jeho andělé sbírají své síly pro tento poslední boj. GC 663, 664. **(TA291)**

Nyní se Kristus znovu objevuje před zraky svých nepřátel. Vysoko nad městem na podkladě ze zářícího zlata je vidět velký a vznešený trůn. Na tento trůn dosedá Syn Boží a kolem Něho jsou poddaní Jeho království. GC 665.

Před shromážděnými obyvateli země a nebe se koná závěrečná korunovace Syna Božího….

Vidí (satan) korunu, kterou na hlavu Kristovu vložil anděl vznešené postavy a majestátního vzhledu, a ví, že vysoký úřad tohoto anděla mohl zastávat sám. GC 666, 669.

Poslední soud

Nyní, nadán nejvyšším majestátem a mocí, vynáší Král králů rozsudek nad těmi, kdož se vzbouřili proti Jeho vládě, a provádí spravedlnost nad těmi, kdož přestoupili Jeho zákon a utlačovali Jeho lid….

Jakmile jsou otevřeny knihy záznamů a zrak Ježíšův padne na bezbožníky, uvědomí si všichni každý hřích, kterého se kdy dopustili. Nyní přesně poznávají, kdy jejich nohy sešly z cesty čistoty a nevinnosti, jak je pýcha a vzpoura zavedly k porušování zákona Božího….

Nad trůnem je zjeven kříž; a jako v panoramatu se nyní objevují výjevy Adamova pokušení a jeho pádu a všechny fáze velkého plánu vykoupení. Spasitelovo narození v prostých poměrech; Jeho raný život v prostotě a poslušnosti; Jeho křest v Jordáně;…. **(TA292)**

Jeho veřejná služba;…. zrada….; Syn Boží vedený za jásotu davu před Annáše, před soudem v paláci velekněze, v soudní síni Pilátově; před zbabělým a krutým Herodem…. - to všechno je živě zobrazeno.

A pak se před rozechvělým davem objevují poslední výjevy – trpělivý Trpitel kráčející cestou na Golgotu; Kníže nebes visící na kříži….

Strašná podívaná se odehrává přesně tak, jak se to skutečně stalo. Satan, jeho andělé a jeho poddaní nemají sílu, aby se odvrátili od obrazu svého díla. Každý účastník si připomíná to, co sám vykonal. GC 666, 667.

Přijde čas, kdy budou všichni muset stát před anděly a před lidmi, zjevení v pravém světle. Jak umělec reprodukuje na naleštěný plát obraz člověka, stejně tak jsou jejich charaktery přeneseny do knih v nebesích… Na soudu bude každý člověk stát zjevně takový, jaký je. Buď bude vymodelován do Božské podoby, nebo znetvořen modloslužebnými hříchy sobectví a žádostivosti. 17MR 288.

V den, kdy bude každý odměněn podle svých skutků, jak si budou připadat přestupníci ve svých vlastních očích, když jim bude na chvíli dovoleno vidět záznamy jejich života, který si sami zvolili…

Ve dni soudu lidé uvidí, co se z nich mohlo stát mocí Kristovou…Znali požadavky Boží, ale odmítli přizpůsobit se **(TA293)** podmínkám, uložených v Jeho Slově. Svou vlastní volbou se spojili s démony….

V den soudu se toto vše otevírá před zatvrzelými. Probíhá před nimi scéna za scénou. Tak jasně jako ve světle poledního slunce všichni vidí, jací mohli být, kdyby spolupracovali s Bohem místo toho, aby Mu oponovali. Obraz nemůže být změněn. Jejich případy jsou navěky rozhodnuty….

A padlí andělé, obdařeni vyšší inteligencí než člověk, si uvědomí, co vykonali využíváním svých mocí k svedení lidských bytostí, aby si vyvolili podvod a klam. UL 203.

Nyní však přišla doba, kdy vzpoura bude konečně poražena a činnost i povaha satanova odhalena. Ve svém posledním úsilí o svržení Krista z trůnu, o zahubení lidu Božího a o dobytí města Božího se arcipodvodník zcela odhalil. Ti, kdož sek němu přidali, poznají, že jeho věc se setkává s naprostým nezdarem. Kristovi následovníci a věrní andělé poznávají satanovy pikle proti vládě Boží v plném rozsahu. Na satana se všichni dívají s naprostou ošklivostí.

Satan poznává, že se svou svévolnou vzpourou vyřadil z nebe….Jeho žaloby proti milosrdenství a spravedlnosti Boží jsou nyní umlčeny. Výtky, které se snažil vznášet proti Hospodinu, dopadly v plné míře na něho samotného. A satan se nyní sklání a uznává spravedlnost rozsudku nad ním vyneseného….Nyní se objasňuje každá otázka pravdy a bludu dlouhého sporu….

Přestože je satan nucen uznat spravedlnost Boží a sklonit se před nadvládou **(TA294)** Krista, zůstává jeho povaha nezměněna. Duch vzpoury jako mocný příval znovu vybuchne. Pln šílené zuřivosti se rozhoduje, že nepovolí ve velkém sporu. Přichází chvíle posledního zoufalého boje proti Králi nebes. Satan spěchá mezi svépoddané a pokouší se v nich vyvolat právě takovou zlobu, jaká je v něm, a podnítitje k okamžitému boji. Avšak ze všech nesčíslných miliónů, která láká do vzpoury, není teď nikoho, kdo by uznával jeho nadvládu. Jeho moc je u konce….Jejich zuřivost se rozdmýchává proti satanu a proti těm, kdož byli jeho nástroji v páchání klamu, a se zběsilostí démonů se obracejí proti nim….

Oheň sestupuje od Boha z nebes. Země se otevírá….Stravující plameny ohněšlehají z každé zející propasti….Přichází den hořící jako pec. Živly se rozplývajív požáru, a země a všechno, co je na ní, je spáleno. Malachiáš 4:1; 2. Petrova 3:10.Povrch země je jako jediná roztavená masa – obrovské, vroucí ohnivé moře….

Bezbožní dostávají svou odplatu….Někteří jsou zahubeni v okamžiku, jiní trpí mnoho dní. Všichni jsou potrestáni „podle svých skutků“. Protože hříchy spravedlivých byly přeneseny na satana, bude satan trpět nejen za svou vzpouru, nýbrž za všechny hříchy, k jejichž spáchání svedl lid Boží. Jeho trest bude daleko větší než trest těch, jež oklamal. Když už zahynou všichni, kteří padli jeho klamy, bude satan stále naživu a bude trpět. V očistných plamenech bezbožníci nakonec zahynou. GC 670-673. **(TA295)**

Životem vzpoury se satan a všichni jeho společníci postavili tak mimo soulads Bohem, že Jeho pouhá přítomnost je pro ně stravujícím ohněm. Sláva Toho, jenž je láska je zahubí. DA 764.

Celý vesmír se stane svědkem toho, jaká je povaha a jaké jsou následky hříchu. A úplné vyhlazení hříchu, které – kdyby se tak stalo hned na počátku – by bylo vzbudilo strach v andělích a zneuctilo by Boha, ospravedlní nyní láska Boží a utvrdí čest Boží před všemi bytostmi vesmíru, které s nadšením plní vůli Boží av jejichž srdcích je zákon Boží. GC 504.

Oheň, který stravuje bezbožné, očišťuje zemi. Každá stopa prokletí je smazána. Nebude věčného planoucího pekla, které by vykoupeným připomínalo strašné následky hříchu.

Toliko jediná připomínka zůstane: Náš Vykupitel vždy ponese známky svého ukřižování. Na Jeho raněné hlavě, v Jeho boku, na Jeho rukou a nohou zůstanou jediné stopy krutého díla, jež působí hřích. GC 674.

Hřích je tajemná, nevysvětlitelná věc. Nebyl žádný důvod pro jeho existenci; snažit se ho vysvětlit znamená hledat pro něj důvody, a tedy ho ospravedlňovat. Hřích se objevil v dokonalém vesmíru jako věc, která se ukázala neomluvitelná a nesmírně zlá. Důvod pro jeho vznik a rozvoj nikdy nebyl a nemůže být vysvětlen, dokonce ani při velkém dni, kdy se posadí soud a knihy budou otevřeny….V ten den bude jasné všem, že není a nikdy **(TA296)** nebyla žádná příčina pro hřích. Při konečném odsouzení satana, jeho andělů a všech lidí, kteří se s ním nakonec ztotožnili jako přestupníci zákona Božího, budou každá ústa uzavřena. Když zástup vzbouřenců, od prvního rebela až po posledního přestupníka, jsou otázáni, proč porušovali zákon Boží, nebudou

mít slov. Nebude žádná odpověď, žádný důvod, který by mohli udat, aby nesli menší tíhu. ST 28. duben 1890.

Obyvatelé všech světů budou přesvědčeni o spravedlnosti zákona ve svrhnutí vzpoury a vykořenění hříchu…Vypracování plánu spasení zjevuje ne pouze lidem, ale i andělům charakter Boží a po věky věčnosti špatný charakter hříchu bude pochopen skrze cenu, kterou má pro Otce a Syna vykoupení vzpurné rasy. Na Kristu, Beránku zabitém od ustanovení světa, uvidí všechny světy stopy prokletí a andělé stejně tak jako lidé přičtou slávu a úctu Vykupiteli, díky Němuž jsou všichni bezpeční před odpadnutím.

Účinnost kříže chrání vykoupenou rasu před nebezpečím druhého pádu. Život a smrt Krista účinně odhaluje podvody satana a vyvrací jeho tvrzení. Oběť Kristova za padlý svět nepřitahuje pouze lidi, ale i anděly svazky nezrušitelné jednoty. Skrze plán spasení jsou spravedlnost a milost Boží obhájeny plně a po celou věčnost, vzpoura znovu nepovstane, utrpení se znovu nedotkne Božího vesmíru. *The Messenger*, 7. červen 1893. **(TA297)**

Země obnovena

Když Bůh nakonec očistí zemi, bude vypadat jako nekonečné ohnivé jezero. Stejně tak, jako Bůh uchránil archu uprostřed bouře potopy, protože obsahovala osm spravedlivých osob, stejně tak uchrání nový Jeruzalém, který pojímá věrné všech věků….I když bude celá země, s výjimkou toho místa, kde odpočívá město, ponořena do stravujícího ohně, přesto je město chráněno, stejně tak jako byla chráněna archa, zázrakem Všemohoucí moci. Stojí nedotknutelné mezi stravujícími živly. 3SG 87.

Nová Zem a naše věčné dědictví

Viděl (Mojžíš) zemi očištěnou ohněm a zbavenou veškeré známky hříchu, každé stopy prokletí, obnovenou a dánou svatým, aby ji vlastnili na věky věků. 10MR 158.

Plán spasení nebude plně pochopen, dokonce ani když svatí uvidí, jak jsou viděni a poznají, jak jsou poznáni; ale po věčné věky se bude postupně odhalovat zajímající a uchvácené mysli nová pravda. GC 651.

V plánu spasení jsou výšky a hloubky, které sama věčnost nedokáže vyčerpat, divy na které s touhou pohlížejí andělé. Ze všech stvořených bytostí pouze sami vykoupení na své vlastní kůži zažili skutečný boj s hříchem; působili s Kristem, a dokonce to, co nemohou ani andělé, pronikli **(TA298)** do společenství Jeho utrpení; nebudou mít žádné svědectví jako poznání vykoupení – nic co by mělo cenu pro nepadlé bytosti? Ed 308.

V plánu vykoupení jsou tajemství….která jsou pro nebeské anděly předměty neustálého úžasu. Apoštol Petr, když mluví o zjeveních daných prorokům o „utrpeních Kristových a o veliké slávě za tím jdoucí," říká, že jsou věci, na které „žádostivi jsou andělé patřiti." 5T 702.

Vykoupený zástup bude cestovat z jednoho světa na další a většinu svého času budou věnovat hloubání nad tajemstvími vykoupení. A po celou dobu věčnosti se bude tento předmět otevírat jejich myslím. RH 9. březen 1886.

Poznání vykoupení jest vědou nad všechny ostatní; vědou, jež je studiem andělů a všech inteligencí nepadlých světů; vědou, jíž věnuje svou pozornost náš Pán a Spasitel; vědou, jež proniká až do úmyslu, který se zrodil v mysli Nekonečného….; vědou, jež bude předmětem studia vykoupených po nekonečné věky. Ed 126.

Úžasný Boží záměr milosti, tajemství vykupující lásky je téma, na které „žádostivi jsou andělé patřiti“ a bude jejich studiem po nekonečné věky. Jak vykoupení, tak nepadlé bytosti najdou v kříži Kristově své poznání a své chvalozpěvy. Bude vidět, že sláva, která září v Ježíšově tváři, je sláva sebeobětující se lásky. Ve světle **(TA299)** z Golgoty bude vidět, že zákon sebezapírající se lásky je zákon života pro zemi i nebe; že láska, která „nehledá svých věcí“, má svůj kořen v srdci Božím; a že v Tom pokorném a poníženém je představen charakter Toho, který přebývá ve světle, do kterého nemůže vstoupit člověk. DA 19, 20.

A léta věčnosti, jak budou uplývat, budou přinášet stále bohatší a nádhernější zjevení Boha a Krista. Jak se bude rozšiřovat poznání, tak poroste láska, úcta a štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou obdivovat Jeho povahu. A když jim Ježíš ukáže bohatství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, bude srdce vykoupených plát ještě žhavější láskou a s ještě větší radostí uchopí své zlaté harfy a desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalozpěvu.

„Též všecko stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moři, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem řkoucí: Sedícímu na trůnu a Beránkovi požehnání, česta sláva i síla na věky věků.“ Zjevení Janovo 5:13

Velký boj skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření panuje soulad a štěstí. Z Toho, jež stvořil všechno, plyne život, světlo a štěstí ve všech oblastech prostoru, jenž nezná hranic. Od nejmenšího atomu až po největší světy prohlašují všechny věci, **(TA300)** živé i neživé, v nezkalené kráse a dokonalé radosti, že Bůh je láska. GC 678.

Závěr

Téma vykoupení je téma na které žádostivi jsou andělé patřiti; bude poznáním a chvalozpěvem vykoupených po nekonečné věky věčnosti. Nezaslouží si už nyní pozorného rozmýšlení a studia? BE 1. leden 1888.

Když přemýšlí (student Bible) a rozjímá nad věcmi, na které „žádostivi jsou andělé patřiti“ (1. Petrova 1:12), sdílí jejich společnost, sleduje kroky nebeského Učitele a naslouchá Jeho slovům, jako když učil na hoře, na pláni nebo u moře. Může i na tomto světě žít v ovzduší nebes a všem na zemi, kteří jsou v soužení nebo pokušení, může sdělovat myšlenky naděje a tužeb po svatosti; takový člověk se bude sám dostávat blíže a blíže do společenství s Neviditelným, jak Enoch, který kráčel s Bohem, a bude přicházet blíž a blíže ku prahu věčného světa, až se posléze

otevřou brány, aby mohl vstoupit. Nebude tam cizincem. Hlasy, které jej uvítají, budou hlasy svatých, kteří byli jeho neviditelnými společníky na zemi – hlasy, které ho učily rozpoznávat a milovat. Ten, kdo prostřednictvím Slova Božího žil na zemi ve spojení s nebesy, bude se tam cítit doma. Ed 127.

Pán naše vnímání dovede k pochopení, že ti mocní, kteří navštěvovali náš svět **(TA301)** zaujímali velkou část v díle, které nazýváme svým dílem. Tyto nebeské bytosti jsou služební andělé, a často na sebe berou podobu lidských bytostí. Jako cizinci rozmlouvají s těmi, kteří jsou zapojeni do díla Božího. Na osamělých místech bývají společníky cestujícího, který je v nebezpečí. Na lodích zmítaných bouří promlouvají andělé v lidské podobě slova povzbuzení, aby utišili strach a vdechli naději v hodině nebezpečí, a cestující si myslí, že to je jeden z nich, s kterým ještě před tím nikdy nemluvili. UL 84.

Mějme srdce plná drahých Božích zaslíbení, abychom dokázali promlouvat slova, která jsou útěchou a posilněním pro ostatní. Takto se můžeme naučit jazyku nebeských andělů, kteří, pokud budeme věrní, budou našimi společníky po věčné věky. YI 10. leden 1901.

V budoucím životě pochopíme věci, které jsou zde pro nás velkou záhadou. Uvědomíme si, jak velkou pomoc jsme měli a jak andělé Boží byli pověřováni, aby nás střežily, když jsme následovali každou radu Slova Božího. HP 257.

Každý vykoupený pochopí službu andělů v jeho vlastním životě. Anděl, který byl jeho strážcem od jeho prvního okamžiku, anděl, který střežil jeho kroky a zakrýval jeho hlavu ve dni nebezpečí, anděl, který s ním kráčel v údolí stínu smrti, který označil místo jeho odpočinku, (TA302) který byl prvním, aby ho pozdravil v to ráno vzkříšení – jaké to bude s ním rozmlouvat a poznávat historii Božských zásahů v individuálním životě, poznávat nebeskou spolupráci v každém skutku pro lidstvo! Ed 305.

V Očekávání Konce

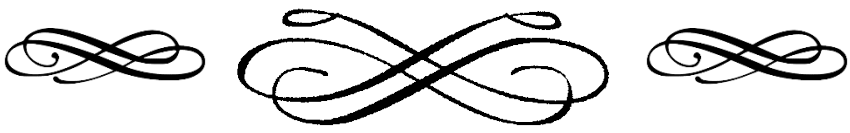

View publication stats